

☎ 0485-325365 / 06-19957296

✉ info@autoschadecuijk.nl

🕒 Ma t/m Za: 08.00 - 17.00

OVER ONS

REPARATIE

SCHADEHERSTEL

OCCASIONS

CONTACT

Over Ons

Trước khi sửa

Sau khi sửa

Sẽ vừa lòng quý khách

Với 7 bằng chuyên môn và có nhiều năm kinh nghiệm :

- * Sơn, sửa các loại xe, bảo trì xe, APK .
- * Giám định xe đụng với bảo hiểm .
- * Làm giấy tờ xe xuất – nhập khẩu .
- * Sửa xe đụng qua bảo hiểm, khách hàng sẽ nhận được 25-35% giảm giá.
- * Phục vụ 24/24 .

Muốn biết thêm chi tiết hãy liên lạc với chúng tôi số điện thoại ghi trên .

Trân trọng cảm ơn sự quan tâm của quý đồng hương

*Autoschade Cuijk is opgericht door Hung Nguyen die ruim 40 jaar in het vak zit. Het bedrijf is gevestigd op een goed bereikbare locatie aan de Korte Beijerd 3B te Cuijk. Het aanbieden van de beste prijs-kwaliteit garantie in de wijde omgeving van Cuijk staat hoog in het vaandel. Hierbij is creatief meedenken aan kosten efficiënte oplossingen vanzelfsprekend zijn

* Autoschade Cuijk werkt voor verzekeringsmaatschappijen, autodealers en particulieren. Naast het schade herstel in alle vormen en maten zijn ze ook gespecialiseerd in het onderhouden en repareren van auto's.

Adres: Korte Beijerd 3b, 5431 NP Cuijk
Provincie: Noord-Brabant

www.autoschadecuijk.nl
Telefoon: 06 19957296

Mục Lục

- 1 Hình bìa** • Danny Nguyen
- 3 Quan điểm** • 2/9 Quốc nạn cho cả một dân tộc
- 4 Thông báo- Thư mời**
- 10 Bình luận** • Trung Quốc đang âm mưu cướp bãi Tư Chính
- 11 Thời sự** • Cái lười bỏ và kế hoạch liếm mòn dần các mỏ dầu Việt Nam
• Tượng Thủy nhất dạng
- 14 Phiếm luận** • Bán thân
- 15 Chủ đề** • Xứ Đen và Phượng đỏ
• Một nước Việt buồn
• Đứa con của biển
• **Góc bạn trẻ** • Căn tính di dân 1975- 2015 (Phần cuối)
- 31 Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng • Tin Hòa Lan
• Tin Thế Giới • Tin Việt Nam
- 39 Truyện ngắn** • Ngàn ánh dương rực rỡ
• Cái áo cũ với người xưa
• Như chuyện thần tiên
- 48 SuDoKu**
- 49 Truyền thông xã hội dân sự:**
• Cô bé Nguyễn Đặng Minh Mẫn
- ***Thơ** • Trần Trung Đạo • Hoài Tâm Niệm
• Trangđài • Trương Phong Ba
- 51 Vui cười**
- 52 Lời tòa soạn**
- 53 Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San

Cơ Quan Ngôn Luận
CĐVNTNCS/HL
Vietnam Magazine
Tijdschrift van Vietnamese
Vluchtelingen in Nederland
www.congdonghoalan.com
ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS

Van Der Hagenstraat 711-
6717DK - Ede
Nederland
Email: vietbaohoalan@yahoo.com
Telefoon: +31 (0)318640625

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64

Chủ nhiệm & Chủ bút

Nguyễn Quang Kế

Thủ Quỹ

Lê Thanh Sơn

Kỹ thuật

Danny Nguyen

Phát hành

Nguyễn Hữu Phước

&

Với sự cộng tác của

• Bạch Mai • Đinh Ngọc Hiền • Đăng An • Đỗ Văn Bùi • Hoài Tâm Niệm
• Vành Khuyên • Lê Quang Kế • Miên Thụy • Lãng Du • Nguyễn Đắc Trung
• Ngô Thụy Chương • Nguyễn Quyết Thắng • Tiểu Yên Tử • Ông Năm Chuột • Trúc Hà • Ty Na • Trần Quốc Hiền • Nguyễn Lê Hồng Hưng • Hữu Phước • Nguyễn Hoàng Nguyên
• Nguyễn Hiền • Võ Đức Tiến
• Thao De Wit • Ý Nga • Trangđài Nguyễn • Topa • Lê lãng Du

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan Điểm

2/9 NGÀY QUỐC NẠN CHO CẢ MỘT DÂN TỘC

Ngày 2/9/1945, ngày mà csVN tuyên truyền rằng đây chính là ngày khai sinh ra nước Việt Nam “dân chủ cộng hòa” nên hàng năm vẫn rình rang tổ chức ăn mừng cùng với kể lễ công ơn của đảng. Và như lời vàng ngọc của đồng chí bí thư – giáo sư – tiến sỹ Nguyễn Thiện Nhân thì chính nhờ công lao của Hồ Chí Minh mà Việt Nam mới có tên trên bản đồ thế giới.

Dĩ nhiên người dân có hiểu biết, họ cười khinh bỉ cho những phát ngôn đỉnh cao trí tuệ của các quan chức cộng sản. Từ sau cái ngày 2/9/1945 định mệnh đó, dân tộc Việt Nam đã trải qua 74 năm đầy tang thương, máu lửa, chết chóc, ly tán do Hồ Chí Minh và đồng đảng của ông ta gây ra cho đến tận ngày nay. Sau thế chiến thứ hai, thì cuộc chiến tranh do Hồ Chí Minh phát động nhân danh giải phóng miền Nam chống đế quốc Mỹ xâm lược, kéo dài 20 năm từ 1955 đến 1975 là vô cùng khốc liệt, đẫm máu và không cần thiết. Tùy theo các thống kê khác nhau, số người Việt Nam bị thiệt mạng trong chiến tranh Đông Dương lần 2 do csVN phát động là từ 2 đến 5 triệu người, cùng hàng triệu người khác tàn tật và bị thương. Lê Duẩn, Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam đã thay mặt Hồ Chí Minh để nói lên bản chất thật của csVN là: “Ta đánh Mỹ là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Quốc”. Hồ Chí Minh tên tay sai của Mao Trạch Đông cũng tiến hành chiến dịch “Cải cách ruộng đất” theo mô hình Tàu cộng ở Việt Nam, với khẩu hiệu “Trí phú địa hào đào tận gốc, tróc tận rễ”, từ năm 1953 đến 1956 đã có hàng trăm ngàn người Việt bị giết và tù đày, nhà cửa, ruộng vườn của họ bị tịch thu.

Thế kỷ 21, chỉ còn vài nước đi theo chủ nghĩa cộng sản như Trung quốc, Cuba, Bắc Triều Tiên, Lào, Việt Nam, nhưng giai cấp thống trị “Đỏ” đã kịp hình thành và đang trên đường hoàn thiện những bản chất xấu xa của chúng như: cướp bóc, khủng bố, giết người cho phù hợp với thời thế mới. Vì thế ngày 2/9, csVN không có lý do gì để mà không ăn mừng khi chúng đã hoàn thành giấc mơ để trở thành giai cấp thống trị mới. 2/9 là “quốc khánh” của riêng người cộng sản, nhưng nó chính là ngày “Quốc Nạn” của toàn dân Việt Nam. Bởi không có lý do gì để mà vui sướng ăn mừng trên những xác người đã chết dưới bàn tay của Bác và đảng. Việt Nam đến giờ này vẫn chưa có Độc Lập thật sự khi mà biển, đảo, tài nguyên, đất đai mất dần vào tay Trung cộng, còn nền kinh tế thì bị Tàu cộng thao túng và khống chế. Còn hai chữ Tự Do không cần nói thì cả nhân loại này đều hiểu sống dưới các chế độ cộng sản, thì làm gì có tự do. Đến ngay cả quyền con người còn bị chà đạp, thì tự do chỉ là một món bánh vẽ. Hạnh phúc thì có, nhưng tiếc rằng chỉ có quan chức cộng sản và gia đình họ mới có hạnh phúc với hàng tá lâu đài, biệt phủ, dollar – tiền vàng đầy ắp trong ngân hàng kể cả ở nước ngoài. Trong lúc đó đại đa số người dân sống trong bần hàn, cơ cực, với biết bao thuế, phí bừa vầy, nợ công đè nặng trên hai vai, trẻ sơ sinh cũng không được miễn trừ...

Suốt ba tháng qua người dân ở Hong-kong đã liên tục biểu tình để bảo vệ nền tự do dân chủ mà Tàu cộng đang lăm le cướp mất của họ. Dân Hong-kong họ chưa thực sự sống dưới chế độ cộng sản ngày nào, nhưng họ biết lo xa mà hành động. Người dân Việt Nam chúng ta từ ngày 2/9/1945 đã mất tự do, dân chủ cho đến ngày nay, vậy chúng ta cần suy nghĩ về điều gì khi nhìn sang Hong-kong? Mất tự do chúng ta vẫn còn hy vọng giành lại, nhưng vô cảm với thời cuộc, mất hành động phản kháng với một chế độ độc tài, độc ác, đó là một hành vi tự hủy diệt chính dân tộc mình.

Trần Quốc Hiền

Cộng Đồng Việt Nam Tự Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in The Netherlands
Van der Hagenstraat 711- 6717DK – Ede – Nederland, Tel +31(0)318640625
IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v AVVN
Website: www.congdonghoalan.com, E-mail : quangkenguyen@hotmail.com

Ede ngày 16 tháng 6 năm 2019

Thư mời :

Tham dự lễ tưởng niệm thuyền nhân tử nạn

Kính gửi:

- Quý đại diện tinh thần các tôn giáo
- Quý ban đại diện CĐ địa phương
- Quý tổ chức đoàn thể, đảng phái
- Quý đồng hương,

Để hồi tưởng và nhớ lại hành trình đi tìm tự do, một thứ tự do mà chúng ta đã cá cược cả tánh mạng trong sự may rủi sau biến cố đau thương 30/4/1975, chắc hẳn rằng mỗi người trong chúng ta đều có những tâm tư vui buồn khó tả? bởi trong số những bạn bè, người thân hay những người cùng cảnh ngộ trên con đường vượt biên, vượt biển, có những chuyến đi, chuyến tàu đêm vượt xa ấy đã kém may mắn hơn chúng ta, họ đã mãi mãi bỏ mình trên biển cả, vùi thân nơi rừng sâu! thật đau thương, ngậm ngùi cho thân phận con người khi sống thì lo sợ, khi chết không có nắm mồ, cũng chẳng có người thân bên cạnh lo cho chút hương khói, than ôi vì sao nên nỗi ...?

Để tưởng nhớ đến những vong linh kém may mắn ấy! theo tinh thần buổi họp khoáng đại năm 2018 Cộng đồng VNTNCS/HL chúng ta đã chọn chủ nhật tuần thứ 3 của tháng 9 hàng năm để tổ chức lễ :

“ Tưởng niệm thuyền nhân tử nạn.”

Vì vậy năm nay BCH trân trọng kính mời quý đồng hương dành chút ít thời gian cùng tụ về :

Tượng Đài Thuyền Nhân vào ngày :

Chủ nhật 22/9/2019

Từ 13 giờ 30 đến 16 giờ 00

tại Sumatraweg 350 – 1335 JM Almere

Sự hiện diện của quý vị sẽ là điều vinh hạnh cho ban tổ chức và là niềm an ủi cho những thuyền nhân đã tử nạn.

Trân trọng kính chào và hẹn gặp lại

T/m BCH CĐVNTNCS/HL

Nguyễn Quang Kế

Chủ tịch

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in The Netherlands
Van der Hagenstraat 711- 6717DK – Ede – Nederland, Tel +31(0)318640625
IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v AVVN
Website: www.congdonghoalan.com, E-mail : quangkenguyen@hotmail.com

Ede ngày 1 tháng 9 năm 2019.

Thư kêu gọi tham dự:

biểu tình trước sứ quán Trung Cộng tại Den-Haag

Kính gửi:

- quý đại diện tinh thần các tôn giáo tại Hòa lan
- Quý tổ chức đoàn thể, Cộng đồng địa phương, quý đảng phái.
- Quý thân hào nhân sĩ cùng quý đồng hương,

Vào tháng 7 và 8 năm 2019, Trung Cộng đã ngang nhiên 2 lần rầm rộ đưa tàu thăm dò Hải Dương 8 (Haiyang Dizhi 8) với sự hộ tống của nhiều tàu hải cảnh và dân quân biển xâm phạm Bãi Tư Chính (Vanguard Bank), khu vực hoàn toàn nằm trong đặc quyền kinh tế của Việt Nam căn cứ theo Công Ước Luật Biển của Liên Hiệp Quốc năm 1982.

Đề đồng hành cùng quốc nội lên tiếng phản đối hành động xâm lấn lãnh hải trái phép của Trung Cộng, góp công sức bảo vệ quê hương lãnh thổ và lãnh hải Việt Nam!

Chúng tôi Ban Chấp Hành Cộng Đồng VNTNCS/HL phối hợp với Hội Gia đình QCC/VNCH/HL và Đảng bộ Việt Tân tại Hòa lan khẩn thiết kêu gọi toàn thể quý đồng hương đến tham dự buổi biểu tình trước sứ quán Trung Cộng:

Ngày Chủ nhật 20 / 10 / 2019

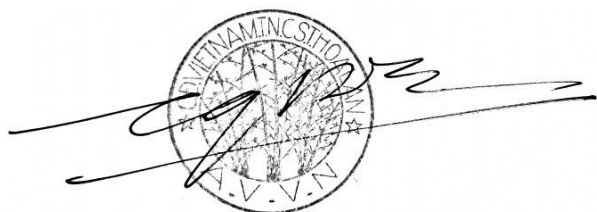
Thời gian từ 13 giờ đến 15 giờ

Willem Lodewijklaan 10, 2517 JT Den Haag

- Thể hiện quyết tâm chống Trung Cộng xâm lược, và đòi hỏi chúng phải rút ra khỏi vùng Bãi Tư Chính,
- Xác định Hoàng Sa, Trường Sa, Bãi Tư Chính là của Việt Nam,
- Lên án nhà cầm quyền VC „hèn với giặc, ác với dân“ và đòi hỏi phải kiện Trung Cộng ra tòa án Quốc Tế

Tiếng nói của chúng ta hôm nay vừa để Trung Quốc biết họ không thể tự tung, tự tác được, đồng thời cũng để đồng bào trong nước biết rằng chúng ta luôn luôn ở bên họ, chung vai sát cánh với họ trong công cuộc bảo vệ quê hương

Trân trọng kính chào
T/m BCH/CĐVNTNCS/HL

Nguyễn Quang Kế
Chủ tịch

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in the Netherlands
Van Der hagenstraat 711-6717DK Ede- Nederland, Tel:+31(0)318640625
IBAN: NL 16 INGB 00015086 64 t.n.v AVVN
www.congdonghoalan.com E- mail : quangkenguyen@hotmail.com

Ede ngày 25 tháng 7 năm 2019

Tuyên cáo tẩy chay ca nô Đam Vĩnh Hưng đến Hòa Lan

Kính gửi : - Bầu show và ban tổ chức show ca nhạc ngày 9/11/2019 tại Almere
- Đồng kính chuyển đến quý tổ chức đoàn thể, đảng phái và quý đồng hương để tường.

Khi BCH/CD nhận được tin và poster tạm thời thì liền sau đó đại diện BCH /CD đã trực tiếp liên lạc với bầu show (Phúc Đàm) và qua cuộc nói chuyện bầu show không chịu sự thuyết phục khi đã biết lý do vì sao BCH /CD chống và tẩy chay tên ca nô này, sau một đêm bầu show đã post poster chính thức lên facebook quảng cáo ?

BCH/CD chúng tôi xét thấy cần phải lên tiếng qua truyền thông đại chúng vì:

- **Ca nô ĐVH** là một đoàn viên cộng sản ưu tú, được phân công nhận lãnh trách nhiệm đại diện đoàn tuyên vận trong lãnh vực văn nghệ.
- **Ca nô ĐVH** thực hiện sự chỉ đạo của ban tuyên giáo TW đảng cộng sản theo nghị quyết 36.(văn hóa vận cho đồng bào ở hải ngoại) nhằm mục đích ru ngủ tinh thần đấu tranh của người Việt tự do quên đi cái lý do là vì sao ta trốn chạy hay bằng mọi cách, đánh đổi cả mạng sống mình để được sống ở xứ tự do này!
- **Ca nô ĐVH** bao nhiêu năm qua dù đi đến đâu ở hải ngoại cũng bị đồng bào tẩy chay, biểu tình phản đối, những bầu show thiệt hại nặng nề kinh tế, nhưng sao tên ca nô ĐVH này vẫn xuất hiện như là một sự thách thức tinh thần với người Việt tỵ nạn là vì sao? (vì đó là lệnh của ban tuyên giáo TW, ca nô ĐVH là kẻ thực hiện và bên cạnh đó có những kẻ thân cộng tiếp tay đắc lực cho đảng cộng sản Việt Nam tại hải ngoại trực tiếp hay gián tiếp tổ chức !)

Vì vậy BCH/CDVNTNCS/HL TUYÊN CÁO

- 1-** Yêu cầu bầu show và ban tổ chức show hãy hủy tên ca nô ĐVH này trong show ca nhạc tại Hòa Lan ngày 9/11/2019.
- 2-** Chúng tôi mong muốn bầu show và ban tổ chức thể hiện và đồng hành cùng Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan không tiếp tay tuyên truyền cho nhà cầm quyền cộng sản trong lãnh vực văn nghệ tại Hòa Lan.
- 3-** Nếu 2 điều trên bầu show và ban tổ chức show không hợp tác thực hiện thì BCH /CD sẽ vận động các tổ chức, đoàn thể, đảng phái và đồng hương tẩy chay và tổ chức biểu tình .

Trân trọng kính chào
T/M BCH/CD/VNTNCS/HL

Nguyễn Quang Kế
Chủ tịch

Cộng Đồng Việt Nam Tự Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in The Netherlands
Van der Hagenstraat 711- 6717DK – Ede – Nederland, Tel +31(0)318640625
IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v AVVN
Website: www.congdonghoalan.com, E-mail : quangkenguyen@hotmail.com

Ede ngày 2.tháng 9 năm .2019

Thư mời

Họp khoáng đại Cộng Đồng

Kính gửi : - Quý vị lãnh đạo tinh thần các tôn giáo
- Quý đoàn thể, tổ chức, đảng phái
- Quý vị nhân sĩ
- Quý đồng hương.

Kính thưa quý vị

Chiếu theo tinh thần buổi họp của BCH/BCV Cộng Đồng ngày 1.9.2019 tại Denbosch.

Nay kính mời quý vị thu xếp thời gian về tham dự buổi họp khoáng đại để đóng góp xây dựng cho công tác cộng đồng chúng ta trong thời gian đến.

Nội dung buổi họp:

- Bàn thảo và chọn hình thức tổ chức cho ngày Quốc tế nhân quyền vào tháng 12 năm 2019.
- Góp ý cho việc đón tết cổ truyền năm Canh Tý vào ngày thứ bảy 18.1.2020
- Thành lập ủy ban bầu cử BCH/CĐ cho nhiệm kỳ 2020 - 2023
- Những góp ý khác cho công tác.

Thời gian : ngày chủ nhật 27 / 10 / 2019
Từ 13 giờ 00 đến 17 giờ 00
Tại hội trường : 't Veerhuis
Nijemonde 4 – 3434AZ Nieuwegein – Zuid

Sự hiện diện của quý vị là điều vinh hạnh cho BCH chúng tôi và cũng là sự quan tâm của quý vị đến việc duy trì giữ vững BCH cộng đồng trong nhiệm kỳ mới.

Kính chúc quý vị nhiều sức khỏe hạnh phúc.

Trân trọng kính chào thân ái.

T/m BCH/CĐVNTNCS/HL

Nguyễn Quang Kế
Chủ tịch

GIA ĐÌNH QUÂN CÁN CHÍNH VIỆT NAM CỘNG HÒA TẠI HÒA LAN

FVVN. Banknummer. NL 20 INGB 000 4861 397

Hòa-Lan, ngày 10 tháng 6 năm 2019.

Thư mời.

Tham dự: "Bữa cơm tình thương " để yểm trợ thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa (TPB/VNCH) tại quốc nội .

Kính gửi quý niên trưởng, chiến hữu, cùng quý đồng hương thân mến ,
Cuộc chiến hơn 20 năm bảo vệ nền tự do miền nam đã chìm vào quên lãng nhưng nỗi đau vẫn chưa nguôi trong lòng dân Việt với hơn 300 ngàn tử sĩ nằm rải rác khắp mọi nơi trên đất mẹ, khổ hơn là kiếp sống đọa đầy của mấy mươi ngàn TPBVNCH phải gánh chịu 44 năm qua, theo thời gian ngày càng bi đát hơn !

Hơn 44 năm qua, người dân Việt Nam bình thường chưa được có nụ cười thì thân phận của các anh em TPB/VNCH còn khổ hơn, đắng cay biết bao lần .

Chúng ta đã một thời là đồng đội, là chiến hữu, là tình quân dân như cá với nước, mà ngày qua các em anh đã sa cơ thất thế đang cần đến sự giúp đỡ để sống hết một kiếp người, nỡ lòng nào chúng ta quay mặt làm ngo, quên đi tình nghĩa ngày xưa ?

Dù khó khăn trở ngại nhưng chúng ta phải cố gắng vượt qua tìm phương cách giúp đỡ, an ủi các anh trong chặng cuối của cuộc đời vốn nhiều đắng cay, thua thiệt. Dịp chúng ta mở rộng lòng thương yêu , đùm bọc, xin hãy dang cánh tay nhân ái để chia xẻ nỗi truân chuyên cùng với anh em qua "bữa cơm Tình thương" cứu trợ TPB/VNCH tại Quốc-nội, do GDQCCVNCH/HL tổ chức .

Địa điểm : **hội trường NICO SCHUURMANHUIS,
Ketsheuvel 50, 5231 PT , s-Hertogenbosch .**

Thời gian : **trưa chúa nhật từ 14:00giờ đến 19 giờ, ngày 13-10-2019**

Mong sự hiện diện đầy đủ của quý NT, chiến hữu cùng quý ân nhân .

Thân kính.

TM.BCH. GDQCCVNCH/HL

Trương-Hải

CẬP NHẬT DANH SÁCH QUÍ ÂN NHÂN

Trong mấy tháng vừa qua ban cứu trợ TPBVNCH có nhận của các ân nhân : Đỗ Mão 50 euro, chị Nguyễn hữu Du 30 euro, chị L.T.Tôn Nữ mỗi tháng 5 euro. Anh chị Phan văn Thảo Zoetermeer 500 euro. Đồng thời cảm ơn các chị em , các cháu đã tận tâm tận lực phụ trách gian hàng TPBVNCH ngày càng khởi sắc . Thay mặt anh em TPBVNCH chân thành tri ân quý anh chị.

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT ÂU CHÂU
Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan
CHÙA VẠN HẠNH

Sumatraweg 350, 1335 JM Almere Buiten, tel. 036-5257067
Banknummer: NL79INGB0005030958 t.n.v. Stichting VBSN
Website: <http://www.vanhanhpagode.nl>

THƯ MỜI THAM DỰ
Bữa Cơm Xã Hội

Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan trân trọng kính mời quý vị đồng hương và quý đạo hữu đến dự bữa cơm xã hội có văn nghệ giúp vui được tổ chức:

Ngày: Chủ nhật 15 tháng 9 năm 2019
Thời gian: Từ 14:30 đến 18:00
Địa điểm: Chùa Vạn Hạnh
Sumatraweg 350 – 1335 JM Almere Buiten

Để việc tổ chức được chu đáo và tốt đẹp, xin quý vị vui lòng phúc đáp bằng cách điền phiếu tham dự dưới đây và gửi về chùa Vạn Hạnh hay qua điện thoại số 036 5257067 trước ngày 1/9/2019 hoặc thông báo qua một trong hai địa chỉ e-mail dưới đây:

Trần Văn Thắng: tranvanthang50@hotmail.com
Ngô Thụy Chương: ngothuychuong@gmail.com

Nam Mô Hoan Hỷ Tạng Bồ Tát Ma Ha Tát
T/m Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan,
Hội Trưởng,

Hòa Thượng Thích Minh Giác

Chương Trình Bữa Cơm Xã Hội

14:30-15:00 Đón tiếp Phật tử và đồng hương (cà phê; trà)
15:00-15:15 Giới thiệu chương trình;
Lời chào mừng của Hòa Thượng Thích Minh Giác, trụ trì chùa Vạn Hạnh
15:15-16:00 Văn nghệ cúng dường
16:00-18:00 Dùng cơm chay thân mật
18:00 Lời cảm ơn của Ban Tổ Chức - Bế mạc

Trong lúc dùng cơm, Ban Văn Nghệ tiếp tục đóng góp văn nghệ Karaoke, và Hội giới thiệu một số sinh hoạt thường xuyên của chùa Vạn Hạnh.

*****

Phiếu trả lời tham dự
Bữa cơm xã hội CHÙA VẠN HẠNH
ngày chủ nhật 15/9/2019

Tên Họ: .....

Pháp Danh: .....

Địa Chỉ: .....

Số người tham dự: .....

Bình luận

Trung Quốc đang âm mưu cướp Bãi Tư Chính như Scarborough

Trang Sohu, một trang truyền thông lớn của Trung Quốc hôm 9 tháng Tám, 2019, đã đăng một bài viết với nhan đề “Thu hồi bãi Vạn An” (tên họ gọi Bãi Tư Chính của Việt Nam) như sau: Trung Quốc nhảy vào, biến nơi Việt Nam một mình khai thác thành khai thác chung, dần dần đui cổ thể lực bên ngoài.

Thủ đoạn này của Trung Quốc được các nhà phân tích gọi tên là “Chiến lược vùng xám”. Chiến thuật này bao gồm các hành động gây hấn ở dưới

ngưỡng có thể tạo ra xung đột quân sự. Trong đó cho phép Trung Quốc sử dụng dân quân biển hơn là hải quân trong các cuộc xung đột nhằm tránh đối đầu quân sự vì dân quân biển được xem là lực lượng dân sự.

Mục tiêu của “Chiến lược vùng xám” là đưa ra những hành động quấy rối nhằm thay đổi hiện trạng, biến vùng biển không tranh chấp thành có tranh chấp và gây lúng túng và nản chí cho các nước trong việc phản ứng.

Trung Quốc từng áp dụng “Chiến lược vùng xám” trong tranh chấp lãnh thổ với Philippines, và đã giành được quyền kiểm soát ở Bãi cạn Scarborough. Kịch bản này đang được lặp lại nguyên vẹn tại khu vực Bãi Tư Chính. Và nếu các lãnh đạo CSVN không tỉnh táo, viễn cảnh mất Việt Nam mất Bãi Tư Chính là hoàn toàn có thể.

Để đối phó với “Chiến lược vùng xám” các biện pháp cần được sử dụng bao gồm việc thiết lập các làn ranh đỏ trong tranh chấp, đồng thời cần gia nhập các liên minh về quân sự và kinh tế với những quốc gia như Australia, Nhật Bản, Hàn Quốc, Hoa Kỳ, Ấn Độ,... để tăng cường năng lực kinh tế và khả năng răn đe.

Indonesia là quốc gia hóa giải thành công “Chiến lược vùng xám” của Trung Quốc.

Theo đó, cũng giống như Việt Nam, Indonesia có mối quan hệ rất chặt chẽ với Trung Quốc. Nước này không chỉ tìm kiếm dầu từ Bắc Kinh, mà thậm chí họ còn mua vũ khí của Trung Quốc. Tuy vậy những yếu tố đó đã không khiến cho lãnh đạo nước này nhu nhược trước Trung Quốc.

Năm 2016 tranh chấp giữa Indonesia và Trung Quốc lên đến đỉnh điểm tại khu vực ngoài khơi đảo Natuna. Thời điểm đó Trung Quốc đâm thủng tàu đánh cá Kway Fey 10078 và can thiệp mạnh mẽ vào việc Indonesia thực thi luật thủy sản.

Tổng Thống Indonesia Joko Widodo đã phản đối mạnh mẽ khi tới thăm đảo Natuna trên một con tàu chiến. Ông còn ra lệnh cho hải quân nước này tăng cường sự hiện diện trong khu vực tranh chấp. Thậm chí Indonesia thể hiện quyết tâm không dung thứ cho các hành động gây hấn của Bắc Kinh khi nổ súng vào một tàu đánh cá của ngư dân Trung Quốc.

Khi xung đột nổ ra, lãnh đạo Indonesia cũng đã chủ động tìm kiếm thêm nhiều khoản đầu tư hơn từ Nhật Bản và tuyên bố họ ưu tiên Nhật Bản để cùng ký kết một dự án tàu bán cao tốc. Tháng Giêng 2017, cả 2 nước Indonesia và Nhật đã nhất trí tăng cường hợp tác an ninh hàng hải. Những hành động này đã gửi thông điệp đến Trung Quốc rằng họ đã đẩy Indonesia thành đối thủ.

Kết quả là không có thêm báo cáo nào về sự vi phạm của Trung Quốc đối với lãnh thổ của Indonesia. Đầu tư của Trung Quốc vào Indonesia không những không bị ảnh hưởng, thậm chí còn tăng trưởng 291% từ tháng 1-9/2016. Đây là những hành động của Trung Quốc nhằm xoa dịu cơn giận dữ của Tổng Thống Joko Widodo.

Tóm lại, Jakarta đã không trở thành một kẻ nhu nhược trong tranh chấp với Trung Quốc và họ đã chiến thắng. Đây là bài học dành cho Hà Nội, nhưng liệu các nhà lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam có dám bứt hèn với giặc và nghĩ đến quyền lợi dân tộc hay không lại là chuyện khác.

thời sự

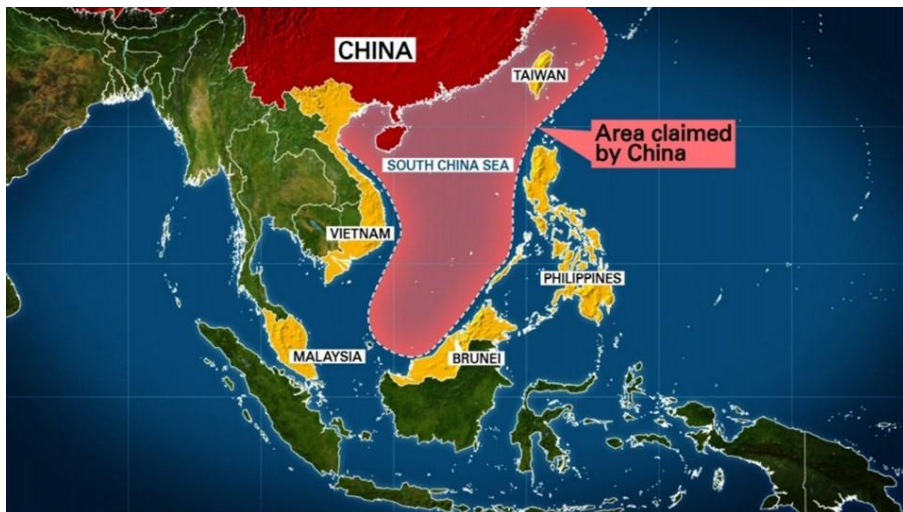
Thanh Hiếu Bùi

CÁI LƯỚI BÒ VÀ KẾ HOẠCH LIÊM MÒN DẦN CÁC MỎ DẦU CỦA VN.

Mỏ Cá Rồng Đỏ đã phải rút, mỏ Lan Đỏ đang bị uy hiếp bây giờ, còn mỏ Cá Voi Xanh tạm thời bình yên vì hợp tác với Hoa Kỳ.

Tháng 4 năm 2017, chính phủ Nguyễn Xuân Phúc chấp thuận kế hoạch phát triển mỏ Cá Rồng Đỏ.

Tháng 7 năm 2017 Trung Quốc đe dọa nếu Việt Nam khai thác mỏ dầu này, họ sẽ dùng vũ lực tấn công những căn cứ quân sự của Việt Nam trên quần đảo Trường Sa. Đích thân phó chủ tịch quân uỷ trung ương gửi lời cảnh cáo đến thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc.

Bộ chính trị Việt Nam khoá 12 họp và đi đến quyết định gìn giữ tình hữu nghị.

Đến tháng 3 năm 2018 Việt Nam rút kế hoạch Cá Rồng Đỏ, bồi thường cho đối tác Tây Ban Nha 400 triệu usd và bồi thường thêm ở các mỏ dầu khác. Nếu không bồi thường khai thác mỏ khác, thì bù tiền mặt đến vài tỷ USD.

Trung Quốc được đà đòi Việt Nam phải bỏ mỏ Lan Đỏ và Cá Voi Xanh.

Mỏ Lan Đỏ chính là điểm mà người Nga đang hợp tác với Việt Nam khai thác. Bọn Nga lợn này nó bình chân như vại, nó chờ kết cục như mỏ Cá Rồng Đỏ, đợi Việt Nam bị Trung Quốc ép phải phá hợp đồng, thế là nó ăn mớ tiền bồi thường của Việt Nam. Nó chả tội gì lên gân với Trung Quốc rằng tao làm ăn với chính chủ hợp pháp, chúng mày đừng phá. Nga lợn nó im lặng, có thể nó ăn tiền cả của Trung Cộng rồi chờ tiền phạt vạ Việt Nam.

Sự rút lui từ mỏ Cá Rồng Đỏ đã thành tiền lệ, khiến Trung Cộng càng phần khích hơn cho các vụ sau này.

Thực sự Việt Nam giờ không muốn lùi để mất tiền phạt, rồi dẫn đến thói quen của Trung Cộng được voi đòi tiên. Nhưng không lùi bước giữa quan hệ nặng nhệ Nga , Trung, Việt sẽ là điều khó. Cả hai thằng đều mong Việt Nam chấp nhận thua cuộc rút lui.

Theo dự tính thì đến 15.9 này việc thăm dò của Nga sẽ hoàn tất. Việt Nam đang cố gắng cầm cự đến lúc đó rồi tính sau. Nhưng liệu Trung Cộng có để yên không?

Trong 3 mỏ Trung Quốc đòi Việt Nam rút là Cá Rồng Đỏ, Lan Đỏ và Cá Voi Xanh. Thì Cá Rồng Đỏ đã phải rút, Lan Đỏ đang bị uy hiếp bây giờ, còn Cá Voi Xanh tạm thời bình yên vì hợp tác với Hoa Kỳ, hải quân Hoa Kỳ vẫn lượn lờ trên bầu trời Cá Voi Xanh.

Quan hệ với Nga, Trung chưa bao giờ mang lại điều gì tốt đẹp cho Việt Nam cả.

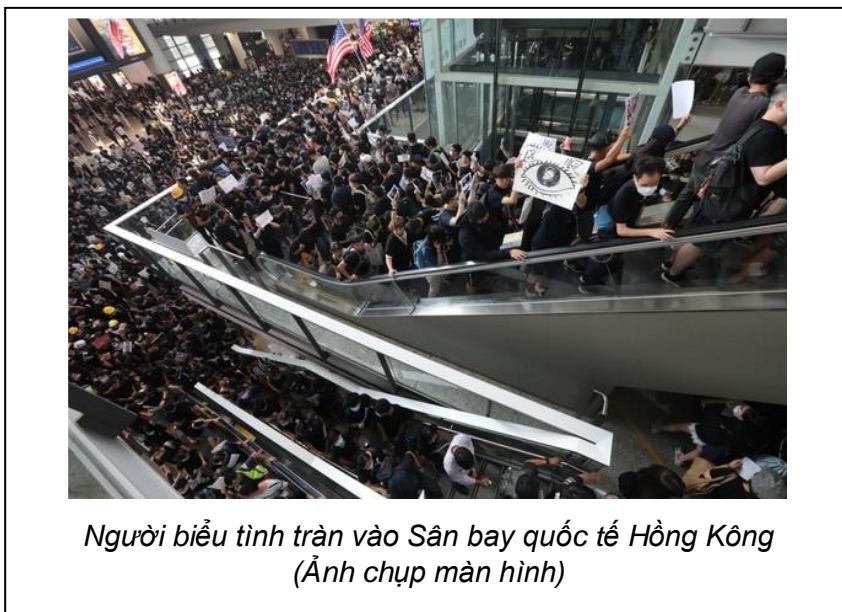
Bewater - “TƯỢNG THỦY NHẤT DẠNG”

Tác giả : Manh Kim

Chiến thuật cốt lõi của cuộc biểu tình Hong Kong lần này là “*tượng thủy nhất dạng*” (Be water), dựa trên triết lý võ học của Lý Tiểu Long...

Ngày 9-6-2019, vài ngày trước khi Dự luật Dẫn độ được xem xét lần thứ hai, hàng trăm ngàn người bắt đầu xuống đường. Họ đồng loạt mặc áo trắng tượng trưng cho công lý. Những người tổ chức ước tính đoàn biểu tình lên đến hơn một triệu người trong khi cảnh sát cho rằng con số đó chỉ 240.000. Phần nộ trước việc chính quyền không nhân nhượng, đoàn biểu tình bắt đầu tập trung tại trụ sở Hội đồng lập pháp ngày 11-6. Hôm sau, hàng chục ngàn người vây kín khu phức hợp chính quyền. Lần này, họ mặc trang phục đen.

Ngày 16-6, gần như cả Hong Kong xuống đường. Ước tính có 2 triệu người tràn ngập Hong Kong. Sự phẫn nộ càng được châm ngòi sau vụ tử của một người biểu tình ngày 11-6. Ngày 1-7, dịp kỷ niệm thời điểm Hong Kong được trao trả cho Trung Quốc, đoàn người biểu tình ào ra đường từ sáng sớm, cản trở buổi lễ chào cờ theo nghi thức thường niên. Trưa cùng ngày, hàng trăm ngàn người tuần hành qua trung tâm thành phố. Lần này, họ chia ra. Trong khi đường phố chật cứng người biểu tình, hàng trăm người khác – bịt khẩu trang – tràn đến tòa nhà Hội đồng lập pháp. Đến đêm, họ phá cửa tràn vào bên trong. Ngày 5-8, nhiều cuộc đình công xảy ra. Hơn 2.300 nhân viên hàng không tham gia, khiến 224 chuyến bay bị hủy. Nhiều tuyến tàu điện bị ngưng, nhiều đại lộ và xa lộ bị chặn. Cuộc biểu tình diễn ra cùng lúc tại 7 khu vực. Đêm 12 và 13-8, phi trường quốc tế Hong Kong bị “đánh chiếm”...

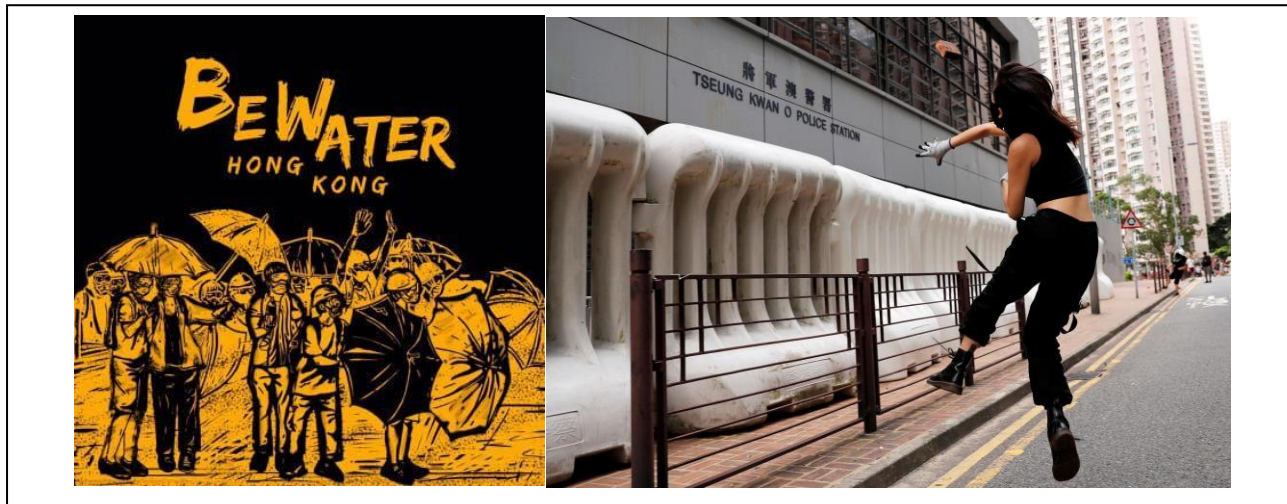

Người biểu tình tràn vào Sân bay quốc tế Hồng Kông
(Ảnh chụp màn hình)

Reuters (16-8-2019) đã ghi nhận vài “*chiêu thức*” trong “*tuyệt kỹ*” “*tượng thủy nhất dạng*” mà người biểu tình Hong Kong học theo triết lý võ học của Lý Tiểu Long. Hãy cứ như nước, trôi như nước, uốn chảy như nước; gặp vật cản nào cũng lách qua được như nước. Không chỉ “*be water*”, cuộc biểu tình còn được tổ chức theo kiểu... không có tổ chức và không thủ lĩnh. Cảnh sát Hong Kong thừa nhận rằng họ cực kỳ mệt mỏi căng thẳng khi không bao giờ biết địa điểm nào sẽ xuất hiện người biểu tình. Đây là kinh nghiệm rút ra từ cuộc biểu tình Dù Vàng 2014, khi nhiều gương mặt nổi cộm bị bắt và thậm chí bị xử tù, như Hoàng Chi Phong. Để không bị nhận diện, họ ăn mặc giống nhau, đeo khẩu trang, kính râm và dùng tên giả.

Những người biểu tình nhận tin từ hơn 100 nhóm điều phối sử dụng ứng dụng Telegram cũng như hàng chục tài khoản Instagram hoặc từ các diễn đàn trực tuyến như LIHKG. Các nhóm này cập nhật thông tin chi tiết về các cuộc biểu tình sắp tới, hướng dẫn cách đập đập cay, nhận dạng an ninh chìm và thậm chí cung cấp mật mã mở cổng các tòa nhà nơi người biểu tình có thể trốn... Trên Telegram, các nhóm điều phối cập nhật vị trí cảnh sát và thiết bị cảnh sát sử dụng. Kế hoạch đào thoát khỏi khu vực cũng được cung cấp chi tiết.

Ngoài ra, các thông tin liên quan “hậu cần” cũng thường xuyên cập nhật, chẳng hạn dụng cụ nào cần thiết cho một cuộc biểu tình cụ thể nào đó, từ nước, mặt nạ chống hơi cay, nón bảo hiểm, bao nylon quấn tay để tránh bị phỏng do hơi cay, khóa mở ốc vít và kèm cắt hàng rào cảnh sát, đèn laser để vô hiệu hóa camera an ninh, đến ống nhòm để quan sát động tĩnh cảnh sát... Chi tiết về những tài xế tình nguyện chở người biểu tình cũng được cung cấp. Các nhóm điều phối còn lập ra một kênh để đối phó với các nhóm thân Bắc Kinh chuyên đăng ảnh người biểu tình với mục đích làm lộ diện họ. Yêu cầu được đưa ra trong trường hợp này là gửi báo cáo lên Facebook để có thể được gỡ xuống. Và để có thể cứu đồng đội bị thương, người biểu tình còn lập ra các nhóm y tế với

thành viên tự nguyện...

Còn vài chi tiết đáng chú ý nữa mà Reuters chưa thuật là kỹ năng truyền thông của người biểu tình. Rất nhiều băngrôn với cùng khẩu hiệu được in ra cùng lúc. Những người trẻ tuổi thành thực công nghệ còn dựng rất nhanh các clip lồng nhạc với hình ảnh biên tập kỹ lưỡng và ngắn gọn nhưng truyền tải đầy đủ nội dung về ý nghĩa và mục đích của hành động. Họ cũng phản ứng rất nhanh với diễn biến và sự kiện để biến nó thành một thông điệp.

Cụ thể nhất là thông điệp “an eye for an eye”, khi hàng ngàn người cùng lúc băng một mắt sau vụ một đồng đội bị bắn trúng chảy máu ngày 11-8. Kiến thức không chỉ giúp họ nhận thức. Nó còn giúp họ sáng tạo và ứng biến liên tục để đưa cuộc biểu tình của mình trở thành “tượng thủy nhất dạng” một cách tối ưu...

Cuộc biểu tình Hong Kong 2019 rồi sẽ kết thúc. Như thế nào thì không rõ. Có điều chắc chắn rằng cuộc biểu tình này là một tiếng chuông đáng nhớ mà đáng lý sự vang vọng của nó phải được cảm nhận nhiều hơn, khi mà dân chủ và tự do ngày càng trở thành những khái niệm hơn là những thực tế, trong cái thế giới thế kỷ 21 này, nơi mà nhiều giá trị văn minh nhân loại được xây dựng nên từ hàng trăm năm qua đang bị thế lực này hoặc thế lực kia, bằng cách này hay cách nọ, tìm cách đập bỏ, hoặc làm ngơ trước sự đập bỏ.

Cuộc biểu tình Hong Kong 2019 không giống bất kỳ cuộc “cách mạng màu” nào. Nó không phải là một cuộc cách mạng. Nó không lật đổ một thể chế thối nát tàn phá một đất nước bị chết ngộp trong thối nát. Nó không nhắm vào một cá nhân hay thể chế độc tài. Nó không bùng dậy từ sự phẫn nộ bị đè bẹp trong nhiều năm, như những nạn nhân ở các quốc gia độc tài. Nó là một sự bùng tình, để ngăn cản một mối đe dọa, để chặn lại một thảm họa tương lai,

để những giá trị có được của ngày hôm nay vẫn còn giá trị cho ngày hôm sau. Cuộc biểu tình này không hề là một cuộc cách mạng. Nó là một tinh thần phản kháng. Nó sẽ là một biểu thị xứng đáng nhất của phong trào dân chủ thế giới thế kỷ 21, và là bài học đối với bất kỳ “hệ thống chính trị” nào, bất kỳ “chính thể” nào, bất kỳ quốc gia nào, về ý niệm và ý nghĩa của “thực hành dân chủ” mà nó đang mang lại hôm nay.

Phẩm luận

Bán thân

Tiểu Yến Tử

Cứ dạo trên internet, ai cũng thấy đầy dẫy những chuyện thương tâm ở Việt Nam. Nào là những bài báo như "Có bao nhiêu cô giáo tương lai liêu mình bán thân lấy tiền đóng học phí?". Anh bạn tôi trên Facebook bức xúc phát biểu: Tại sao cái Bộ GD không có quốc sách gì để miễn giảm học phí cho SV hoặc nợ học phí khi ra trường sẽ trả? SV chỉ vì nỗi lo bị đuổi học mà ra nông nổi thế này. Còn tình trạng "tình cho không biểu không" cho các quan chức đảng viên không phải để lấy tiền đóng học phí, mà lấy thân xác làm nghĩa vụ "hối lộ tình dục" để quan trên tăng lương, tăng chức nữa. Thế có xấu hổ hay không chứ?

Nào là chuyện "Lừa bán cả người thân cho bọn buôn người", "Đường dây buôn bán nội tạng xuyên quốc gia ở Việt Nam", "Thầy tu hành hạ trẻ em ở Bình Thuận", "Bán thân để được nhập cư trái phép". Những mẩu tin như thế mới chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm. Đây đúng là một thảm cảnh xã hội, một khi đạo đức đã băng hoại dưới chế độ cộng sản hiện nay. Buồn lắm thay!

Trong khi các quan chức lo tháo chạy bằng cách chuyển tiền ra nước ngoài mua nhà và gởi con cái ra đi học nước ngoài với số tiền khủng, thì một số dân nghèo từ những vùng như Nghệ An và Hà Tĩnh cũng không chịu thua. Họ chắt chiu, bán nhà bán đất, cầm cố tài sản, cũng để chạy ra nước ngoài. Nhiều người đã trở thành nạn nhân của bọn buôn người cấu kết với đám cán bộ cộng sản đưa người ra nước ngoài. Đã có biết bao nhiêu thảm cảnh, nhưng họ cũng sẵn sàng cam chịu, dù biết chắc là "Sang Nga thì làm đĩ, sang Mỹ thì làm giàu". Có gia đình còn đầu tư số gia sản bé nhỏ và vay mượn để cho con dưới tuổi thành niên ra nước ngoài ở dạng bất hợp pháp, với ước mơ là các nước châu Âu có chế độ nuôi dưỡng và giáo dục con mình được tốt hơn. Họ không có 50 ngàn euro một năm để chu cấp cho con mình như các hoàng tử và công chúa của những đại gia đồ, nên đánh một canh bài chót để đưa con mình ra nước ngoài, dù là bất hợp pháp và nhiều rủi ro. Truyền thống văn hóa Việt Nam có bao giờ cho phép cha mẹ đem con bỏ chợ như thế này đâu?

Còn những người nghèo trong nước, kiếm bữa ăn hàng ngày không xong, phải bán nội tạng để sống qua ngày, trong khi lũ cán bộ phè phỡn ăn chơi như tung tiền ra cửa sổ. Mặt khác chúng lại kêu gọi người Việt ở nước ngoài về nước đầu tư hay làm từ thiện thông qua tổ chức chính quyền cộng sản. Thật tréo cẳng ngỗng. Thế mà vẫn có những người nhẹ dạ cả tin mình là "khúc ruột ngàn dặm của đảng". Thật trớ trêu thay!

Chuyện thương tâm nhan nhản như thế, mà mình cam tâm tiếp tay với cái xấu, dù trực tiếp hay gián tiếp đều là vô tâm và vô cảm. Xin hãy mau mau tỉnh ngộ kéo quá muộn.

Trang Quảng cáo	Màu hoặc trắng đen	Số tiền mỗi số báo	1 năm 8 số báo
Trang ngoài bìa sau	Hình màu	€.150	€.800
Trang trong bìa sau	Hình màu	€.100	€.600
A 4 Trang trong	Trắng đen	€.80	€.500
1/2 trang trong	Trắng đen	€.50	€.300
1/4 trang trong	Trắng đen	€.25	€.150
1/8 trang trong	Trắng đen	€.15	€.100

Giá quảng cáo trên Việt Nam Nguyệt San

Chủ đề *Truyện ngắn*

Xứ Đen Và Phượng Đỏ

Nguyễn Lê Hồng Hưng

Chiều đi trên đoạn đường hướng về phó núi, dưới triền đồi của hải đảo Tenerife. Ngoài kia là biển và bên trong là khu phố với những dãy chung cư cao tầng và những ngôi nhà thâm thấp, màu trắng trắng, từ xa nhìn vào thấy khu phố như nằm dựa vô ba bên vách núi và mặt ngoài hướng ra biển. Tôi cầm túi đi tới dưới tàn của một hàng cây mà tôi hồng hay, chợt thấy bông gì rụng đỏ trên đường. Ngược mặt ngó lên, thấy chen trong tàn lá lốm đốm một vài màu đỏ. Tôi dừng chân và bước thụt lùi ra khỏi hàng cây để ngược mặt lên nhìn cho rõ. Trên nền trời màn mây trắng mỏng che kéo ngang làm màu xanh của nền trời nhạt nhạt. Trong ánh sáng nhẹ nhàng của buổi chiều, trên những tàn lá xanh xanh, vàng vàng hực lên một màu đỏ lói. Lòng xôn xao, xúc động, tôi hô:

– Oh, flamboyant!

Quê hương tôi là một thị trấn ven biển, thuộc tỉnh Cà Mau ở cuối miền nước Việt, nơi đó chỉ có rừng mắm, rừng đước và cây cối tạp nham. Ngoài bông lục bình, bông súng, bông bí, bông điền điền và bông so đũa... những loại bông dân dã ấy đã đi vào thơ ca và màu sắc cũng rất đẹp, nhưng đặc biệt là ca dao, hò hát về một loại bông thường kèm theo một món ăn ngon hơn là để ngắm, nhìn cho sướng mắt.

Tenerife xa mù chì ngoài Đại Tây Dương, gần bờ biển Tây Bắc Châu Phi, từ đất liền Tây Ban Nha chạy ra đảo, nếu biển êm phải mất hơn hai ngày. Buổi chiều nắng dịu dịu, không khí trong lành, về đêm mát mẻ và thoang thoang hơi hám miền nhiệt đới rất là dễ chịu. Trong khi khí hậu Âu Châu đã bị ảnh hưởng cái nóng của sa mạc Sahara tràn về, có nơi lên tới bốn mươi hai độ C. Tenerife tuy cùng vĩ tuyến với sa mạc Sahara và núi đồi nơi đây trông trơ trụi, không cây xanh,

chỉ có cây xương rồng, nhưng buổi trưa ở đây cao lắm là hai mươi sáu độ C. Cũng gần ba mươi năm rồi tôi mới gặp lại cây phượng đỏ bông trên hải đảo này. Tôi nhớ lại lần đầu tiên tôi đặt chân lên Bờ Biển Ngà (Côte d'Ivoire) vào buổi chiều tháng sáu, đầu mùa hè và cũng trên đường lên hội quán như hôm nay. Trên đường đi tôi thấy một hàng cây ra bông đỏ au, nhưng tôi hồng biết bông gì. Tôi đem thắc mắc vô hội quán hỏi một vị linh mục:

– Trên đường lên đây, tui thấy hàng cây gì mà ra bông đỏ hoét?

Vị linh mục vui vẻ cho tôi biết:

– Nó là flamboyant.

Lúc đó tôi cũng chẳng biết flamboyant là cây gì, tôi nhờ ông ghi chữ flamboyant vô sổ tay, tôi đem về tra tự điển mới biết đó là cây phượng. Hồi còn ở quê hương, tôi chỉ biết “hoa phượng” trong văn, thơ và nghe qua những bài hát, chớ chưa từng thấy mặt mũi cây phượng ra làm sao hết. Tôi hồng biết mấy bà nội trợ quê tôi có chế biến bông phượng ra món ăn nào không? Nhưng khi nói chuyện với người Việt thì tôi thích dùng từ bông phượng, dân miền Tây Nam Việt nói bông tức là hoa, theo tôi thì từ bông bình dị, hoà hợp với thiên nhiên và gần gũi với người dân của sông nước miền Tây hơn. Tôi đã đọc và đã nghe hát về hoa phượng ở Việt Nam rất nhiều, hể có hoa phượng thì có tiếng ve sầu buồn bã với cuộc chia ly, nhưng lâu lắc gì cho cam, có ba tháng nghỉ hè, sao mà thờ than nghe buồn bầm gan, tím ruột, ý là ở sân trường trồng chỉ có vài ba cây phượng, nếu trồng một hàng phượng dài như ở bên này thì hồng biết ngày nghỉ hè các cô cậu học trò buồn thê thảm cỡ nào. Những năm sau này tôi thấy trên google tự động dịch bông phượng ra phoenix flower, còn cây phượng ra phoenix tree: bông phượng hoàng hay cây phượng hoàng tên đẹp đẹp, hay hay, nhưng khi nghe liền nghĩ ngay tên của một loài chim hơn là cây cối, hơn nữa google dịch tự động thì cũng nên suy xét lại, bởi vì khi hồng tìm ra từ nào chính xác thì Google Translate chơi trò ghép chữ. Chớ nếu chịu khó tìm trên wikipedia thì sẽ thấy tên tiếng Anh của cây phượng đúng là flamboyant hay royal poinciana. Bởi vậy cho nên khi nói với người ngoại quốc tôi dùng từ flamboyant mà họ cũng vẫn hiểu.

Có lẽ vì lần đầu tiên tôi biết phượng trên đất nước Phi Châu, nên hôm nay thấy phượng tôi chợt nhớ lại những ngày tôi sống trên vùng đất nghèo nàn, đen thui và dễ thương đó. Hình như là một sự ngẫu nhiên tình cờ hay là luật lệ của kiếp nhân sinh mà hôm nay tôi trở lại quần đảo Canary sau bao năm trời xa cách. Không khí ấm áp hiền hoà nơi đây làm cho tôi nhớ những năm

tháng đi đi lại lại vùng biển Châu Phi. Dù tôi xa vùng đất khô cằn đó đã lâu, nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ trong vài lần đổ bộ, tôi bị người dân nơi đó lột hết áo quần, đồng hồ, máy ảnh. Ban đầu tâm trạng tôi có hơi hoang mang, sợ hãi và thù ghét cái đám người vừa đen, vừa xấu, vừa tham lam... cho nên có một thời gian tôi hồng dám đi mình ên lang thang trên đường phố. Cho tới một ngày kia tôi gặp vị Linh Mục, ông là người da trắng, có lẽ ông sống ở Phi lâu quá nên da người ông pha màu đen đen, đỏ đỏ trông ông mạnh mẽ, ngồ ngộ. Nhìn ông tôi mừng rỡ tới, một con người đã hoà nhập với đất cát, cây cối, lá, hoa, sông nước và núi, rừng thiên nhiên của vùng đất Châu Phi này. Lần đầu ông xuống thăm tàu, nghe trên tàu có một Vietnames boat - people, tức là người Việt tị nạn bằng ghe. Ông liền lên phòng tôi gõ cửa và hỏi xin được vào thăm, dạo đó tiếng Anh của tôi nghe thì lồm bồm, nói thì bập bẹ, nhưng ông cũng kiên nhẫn ngồi chăm chú lắng nghe, nhiều chữ hồng hiểu chúng tôi phải tra từ điển. Trông gương mặt ông hiền từ, có giọng nói ấm áp, làm tôi cũng ấm lòng và vô cùng ngưỡng mộ. Ngày hôm sau ông đem xuống tặng tôi cuốn Kinh Thánh bằng tiếng Việt, dạo đó tôi có viết cho vài tờ báo tiếng Việt, mỗi tháng mỗi toà soạn trả công cho tôi một tờ báo, tôi đọc một hai ngày là hết sạch. Nay được ông tặng quyển Kinh Thánh tôi để trên đầu giường đọc mỗi đêm trước khi ngủ. Có lẽ lời trong kinh thấm vào lòng, cộng thêm sự dạy dỗ của ông, tôi biết thêm chút ít về đất nước con người Châu Phi. Nghe tôi phàn nàn việc trộm cắp của người dân bản xứ. Ông nói:

– Thật ra thì dân nơi đây hiền từ và thiệt thà lắm, chỉ vì nghèo quá nên có chút lòng tham vậy thôi. Bàn cùng sanh đạo tặc, nghèo sanh tham lam thì đúng rồi, còn tham lam đi cướp giật của người ta thì làm sao gọi là hiền từ được? Nghĩ vậy thôi, chớ tôi hồng nói ra. Hình như ông đọc được ý nghĩ của tôi, nên ông nói:

– Tất cả loài người trên trái đất đều là con của Chúa, vì chúng ta là con của Chúa nên người nào cũng có lòng tham.

Lúc đó đức tin tôi còn yếu nhưng nghe những lời ông nói tôi mới suy nghĩ nhiều về kiếp con người. Ừa, con người ai cũng có lòng tham, tôi cũng có lòng tham và tôi trở thành người phiêu bạt, xa quê hương, xa tổ quốc cũng do lòng tham lam của con người mà ra. Cũng từ đó tôi không còn sợ người da đen và mặc cảm với người da trắng. Tôi thay đổi ý nghĩ và xem tất cả mọi người đều bình đẳng như nhau. Mỗi khi bị giật đồ tôi cũng không thấy tức giận và thù ghét họ nữa.

Nhờ sống gần gũi với những người dân nơi đây, tôi học hỏi được nhiều điều và tôi cũng biết cách đề phòng. Mỗi khi đổ bộ tôi không đeo đồng hồ, tiền túi bỏ theo đủ xài và hồng mang máy chụp hình theo. Nói tới máy chụp hình, tôi nhớ có lần ngồi trong quán uống bia, một thanh niên tới cà kê làm quen, thấy anh ta cao ráo, nói chuyện cũng đàng hoàng, tôi mời anh ta ngồi chơi, anh vui vẻ nhận lời và ngồi xuống. Uống chưa hết chai bia, anh ta thấy cái máy chụp hình để trên bàn, anh ta hỏi mượn coi, anh cầm cái máy sẫm soi, ngắm nghía một hồi rồi đứng lên, ung dung mang cái máy vô chỗ rồi đi ra ngoài. Lúc đó chưa có điện thoại thông minh, xài máy chụp hình bằng phim, cái máy cũng đáng giá đồng tiền. Nhưng nhìn cảnh nghèo nàn của anh ta làm cho tôi không còn cảm giác tiếc của và cũng không nỡ đứng lên thộp cổ, tri hô để đòi lại cái máy. Có lần ở cảng Monrovia, tôi lên bờ chơi với viên phụ tá thuyền phó, có hai thanh niên da đen theo chúng tôi tới quán rượu. Khi chúng tôi ngồi thì hai thanh niên cũng kéo ghế ngồi cạnh bên, thấy vậy tôi hỏi hai người uống gì? Hai người lắc đầu, nói không uống mà hỏi xin tiền cái phần tôi mời. Tôi nói:

– Hai bạn cứ uống đi, uống mấy chai tôi sẽ cho số tiền ngang với mấy chai đó.

Lúc đó hai người mới chịu uống. Chúng tôi ngồi chơi rất vui vẻ, một người thanh niên chỉ chiếc áo tôi mặc, khen áo đẹp quá. Tôi nhìn hai người bạn áo rách tả tơi. Tôi bèn cởi chiếc áo đưa cho hẳn ta. Phụ thuyền phó thấy vậy chỉ tay lên đầu nói:

– Ông bị thần kinh hả?

Tôi cười ha hả giống như một tên giang hồ sành điệu, rồi cởi luôn chiếc áo thun đưa cho người thanh niên bên cạnh và nói:

– Trời nóng, đổ mồ hôi, ở trần cho mát.

Lúc đó tôi thấy vui và làm vậy thôi, với lại áo quần tôi mặc cũng lấy đồ cũ từ những hội quán bên châu Âu. Nhưng từ ngày quen với vị linh mục và quen với Kinh Thánh, tâm tánh tôi có phần nào thay đổi. Tôi cũng có viết về đất nước con người nơi đây, từ chuyện lần đầu tôi thấy hoa phượng đỏ au trên vùng đất mà người thì da đen thui, răng trắng nhách, nghèo rớt mồng tơi, dường như người nào hồng ăn xin thì cũng ăn giật, còn con gái phần đông làm dĩ. Chợt một ngày tôi nhận ra, những thứ mà tôi đã viết về đất nước, con người nơi đây, sao mà nó giống y chang ở Việt Nam đất nước tôi. Mặc dù tôi viết lại với tấm lòng yêu thương quý trọng, nhưng nghĩ cho cùng thì chỉ để thoả mãn cho cái thặng tôi và thấy có một sự tàn nhẫn trong cách diễn đạt của mình, từ đó tôi nhận ra những gì mình đã làm rất là lỗi bịch. Dù sao tôi cũng là một nạn nhân của những con người mệnh danh là cách

mạng, là chân lý và cũng là người tha phương cầu thực, đi ăn mày tình thương khắp bốn biển năm châu thì có tình thương đâu mà chia sẻ với ai. Nghĩ tới đây tôi không còn hứng thú ghi chép về đất nước khô cằn và con người đen thui này nữa. Những bài nào mà tôi viết về vùng đất nghèo khó này lỡ đăng báo rồi thì thôi, còn lại bao nhiêu tôi đem liệng hết xuống biển.

Những tháng năm tôi lênh đênh trên những tuyến đường khác. Thỉnh thoảng có hội từ thiện kêu gọi góp tiền giúp dân Phi Châu, tôi sẵn sàng đóng góp không do dự. Những lúc đó tôi mới cảm thấy nhớ thương một xứ sở nghèo nàn đáng được những người khắp nơi trên thế giới quan tâm và giúp đỡ. Tôi còn rất nhiều ấn tượng về vùng đất khô cằn ít mưa, nhiều nắng, luôn thiếu nước uống và thiếu đồ ăn. Nhưng mỗi khi nhớ Phi Châu là tôi nhớ hàng phượng đỏ au dọc bên Bờ Biển Ngà và vị Linh Mục có nước da đen đen, đỏ đỏ khả kính đã an ủi, chỉ dạy tôi trong những ngày đầu tôi phiêu bạt. Nhờ ông mà tôi biết sống chan hoà với thiên nhiên, cỏ cây, hoa lá và biết thế nào là tình thương nhân loại.

Nguyễn Lê Hồng Hưng
Đại Tây Dương 10-7-19

NHỮNG NGÀY CÒN LẠI CỦA CHA TÔI

Tôi không biết ngày mai ấy còn rất gần hay xa?

*Ngày đau đớn tột cùng kia rồi cũng sẽ tới
Ngày định mệnh chia lìa, ngày xót xa hờn tủi
Ngày Cha tôi ra đi vĩnh biệt cõi đời này*

Có thể là ngày hôm nay...

Hay ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa....

*Tôi bất lực không còn cách nào chọn lựa
Khi sự sống của Cha cứ đuối dần, đuối dần
nghiêng về phía cuối cùng*

*Cha nằm mê man nhịp tim như chiếc kim thời
gian đôi lúc đã muốn dừng*

*Rồi chiếc kim nhích tới, trái tim lại đập khiến
lòng tôi lo âu thấp thỏm*

*Ánh sáng nơi tâm hồn cha giờ chỉ nhỏ nhoi
một đốm*

*Nhỏ li ti mong manh giữa mệnh mỏng bóng tối
màu đen*

*Tôi muốn ngày mai ấy phải xa thêm
Tôi sẽ cố ngồi ở bên Cha chờ đợi
Hình như tôi quá sợ thời gian chạm vào
khoảnh khắc cuối
Rồi dừng lại nơi trái tim Cha
Tôi thấy mỗi ngày còn lại Cha một xa
Tôi muốn níu Cha lại. Nhưng khoảng cách
càng lúc càng dài rộng
Cha nằm đó cạn hơi, phai nhạt dần sự
sống*

*Tuổi già úa vàng thêm, lụi tàn như ngọn
đèn sắp tắt giữa đêm đông
Nhiều khi tôi tự hỏi chốn vĩnh hằng có thật
không?*

*Vì tôi biết Cha ra đi Cha sẽ về nơi ấy
Với tôi Cha là con người nhân ái
Luôn vị tha chân thật với mọi người
Cha siêng năng chăm chỉ suốt cuộc đời
Gánh nặng mưu sinh nuôi đàn con khôn
lớn*

*Đêm thức khuya ngày dậy sớm
Cần cù nhẫn nại một lòng thủy chung với
mái ấm thân thương*

*Trời Phật nhìn thấu rõ sẽ đưa Cha lên cõi
thiên hương*

Cha an nhiên giữa muôn đời an lạc

Nếu cuộc ba sinh này còn kiếp khác

Tôi cũng xin sẽ lại được ở bên Cha

*Tôi không biết ngày mai ấy còn rất gần
hay xa?*

Dù là xa hay gần đi nữa

Tôi vẫn lo lắng sợ trong giấc ngủ

Cha sẽ âm thầm lặng lẽ ra đi

*Đêm đêm giật mình tỉnh giấc tôi cứ nghĩ
suy*

*Ám ảnh ngày mai sẽ không còn có cha
nữa*

Tôi lại đến lắng nghe từng nhịp thở

Trở mình, đắp chăn sửa gối lại cho Cha

*Tình yêu cha nồng nàn như nắng sớm bên
hoa*

Sưởi ấm áp lên suốt đời con tha thiết

*Mây trên trời cao thật nhiều nhưng không
bao giờ che hết*

*Không bao giờ phủ kín nỗi công đức của
Cha*

*Nơi thế gian mỗi người đều được sinh ra
Chỉ bởi một người cha sinh thành kính
mến*

Mai kia Cha về chốn vĩnh hằng miên viễn

*Tìm qua cả ngàn thu xao huyền biết có
gặp gỡ lại Cha không?*

Trương Phong Ba

Một nước Việt buồn...

Yên Khê

Đứng trên đỉnh đồi cao, phóng tầm mắt xa ngút ngát... Gió miên man mơn trớn trên tóc, nắng ấm ban mai nhẹ vờn trên má trong tiếng thông reo vi vu ... hít lồng ngực đầy mùi nhựa thông, mùi cỏ dại hăng hắc.

Kia là núi Bà, mà giờ người ta gọi là Langbiang, phía bên tay trái với hai ngọn núi nhọn hoắt chĩa lên trời, vương vấn đây đó những đám sương lẩn quanh quất dày đặc từ chân núi rồi tan dần mỏng mảnh khi đi lên cao. Người ta tưởng tượng đó là một người phụ nữ đang nằm duỗi người nên mới gọi là núi Bà. Phía trước mặt là những ruộng rau bậc thang xanh ngút ngát ẩn hiện trong sương.

Sương sớm long lanh trên những ngọn cỏ, trên đám hoa dại ngoài bờ rào. Tiếng máy bơm nước rì rì buổi sáng sớm vọng lên từ màn sương mờ mờ dưới con suối chạy vòng vèo qua những mảnh vườn rau xanh um. Ánh nắng xuyên qua những tia nước uốn cong từ vòi hoa sen của những người đi tưới rau sáng sớm. Bóng người, bóng nón lá im đậm trên nền trời.

Tĩnh lặng, bình an, không khí trong lành là quà tặng thiên nhiên vô gia ban tặng cho mảnh đất cao nguyên từng một thời nổi tiếng với các học viện và trường đại học danh giá.

Những điều đó giờ chỉ còn là hoài niệm!

... Giờ cũng đỉnh đồi đó, phía bên trái vẫn là núi Bà sừng sững, nhưng mà xanh bao phủ núi đã dần loang lổ. Phóng tầm mắt đi đâu cũng không còn thấy vườn rau xanh ngát. Đổi lại là màu trắng đục nhờ nhờ của những “nhà kính” trồng hoa. Gọi là nhà kính nhưng thiệt ra đó là những khu vườn được quây lại bằng nhựa dày màu trắng đục trên khung sắt.

Đầu những năm 1990 Dalat Hasfarm ra đời. Lúc đầu chỉ là vài cái nhà kính phía bên Nguyên Tử Lực của một người Hoà Lan đầu tư vô đó. Việc kinh doanh phát lên, người dân được khuyến khích trồng hoa theo công nghệ Hoà Lan. Một người làm được, rồi hàng chục, hàng ngàn người làm theo.

Lúc đầu họ còn mua cây giống, làm theo công nghệ, quy trình bắt buộc của Hasfarm; nhưng rồi họ “khôn” hơn. Họ tự tạo ra cây giống bán cho nhau, tự làm theo ý mình để không phải trả tiền giống và công nghệ nhập từ bên tây vô với giá cao. Một người làm được rồi hàng trăm người làm theo.

Nhiều người nông dân trồng hoa Dalat trở thành tỷ phú. Họ bỏ dần lối canh tác truyền thống, chuyển qua trồng hoa và cây rau trong nhà kính vì thu nhập cao hơn và ít gặp rủi ro với thời tiết thất thường ở Dalat vốn luôn sụt sùi khi có bất kỳ một trận bão hay áp thấp nhiệt đới ở bất kỳ nơi đâu trên biển Đông.

Người có đất quây vườn làm nhà kính, người không có đất thì nhảy vô núi phá rừng chiếm đất trồng rau vài vụ rồi cũng đổi sang làm nhà kính. Chỗ trước kia là rừng thông xanh ngát giờ là rừng thông đỏ chạch vì cây thông bị bơm thuốc độc vào thân cây. Người ta lấy cỏ thông chết để rồi đốt cây đi lấy đất trong hoa màu.

Thử bước chân vô một cái nhà kính thì chỉ thấy nóng. Nóng hầm hập hắt từ trên hắt xuống, đứng trong đó mà đổ mồ hôi như đứng trong cabin xông hơi sauna. Người ta sử dụng thuốc trừ sâu, thuốc dưỡng hoa, thuốc dưỡng lá, thuốc kích thích hàng ngày để có được năng suất cao. Giờ cái câu người nông dân một nắng hai sương đã không còn có ý nghĩa gì nữa. Nắng mưa gì cũng chỉ làm việc trong nhà kính. Mưa không hắt tới, nắng không xuyên qua.

Người dân làm nhà kính la liệt và vô lối nhưng dường như chính quyền sở tại cũng làm ngơ không nói gì và cũng không có thấy đưa ra kế hoạch gì. Họ có nhà kính, nhưng họ lại không quan tâm tới việc làm hệ thống thoát nước hay hứng và chứa nước mưa. Mùa mưa ở Dalat gần như hiếm thấy bóng mặt trời, mưa dai dẳng có khi kéo dài cả tháng không dứt.

Nước mưa dội trên nóc nhà kính rồi ào xuống những con suối gần như không bao giờ được nạo vét, cuốn theo rác rến để đổ ra cái hồ lớn nằm giữa lòng thành phố mộng mơ. Chẳng trách gì khi đi dọc theo hồ mùi ngửi thấy nước tanh nồng và chứng kiến làn nước xanh lục đặc quánh. Cá mú không còn sống được vì không có đủ oxy để thở.

Nước từ hồ đổ ra con suối nhỏ chạy lòng vòng trong khu dân cư để chảy ra thác Cam Ly. Những con suối dẫn nước ra thác này đều đi qua khu dân cư. Lòng suối đã được tráng xi măng, nhưng vẫn hứng nước thải từ các nhà dân dọc theo hai bên suối. Hàng chục cây số ngoằn ngoèo như vậy cho tới khi đổ ra thác thì chỉ có mùi hôi tanh.

Người đông lên dần, họ cắt bớt đất trồng rau, chia lô bán để xây nhà hộp kiểu phố chen khít nhau. Nhà này sát nhà kia không còn chỗ thở. Đường lộ được mở rộng, trải nhựa mới. Lề đường tráng xi măng, bờ cỏ khi xưa là cỏ và hoa dại cũng được thay bằng bờ kè đá, không còn chỗ cho cỏ và hoa ngoi lên khi mùa mưa bắt đầu.

Chưa bao giờ mà có chuyện lụt lội ở Dalat, một thành phố nằm ở độ cao 1500 mét. Vậy mà giờ đây một trận mưa lớn là làm cho những con suối và các con đường ở vùng trũng, thấp đổ ngập nước bùn đặc quánh.

Nước bùn đổ tràn vô nhà dân làm hư hại đồ đạc. Nước bùn đổ tràn vô nhà kính cuốn sạch hoa màu. Khốn khổ cho người dân không có bảo hiểm để được đền bù thiệt hại do thiên tai và họ phải cẩn rắng chịu đựng. Và đó chỉ ở một thành phố cao nguyên nhỏ như cái bàn tay.

Cái giá ham phát triển vì cái lợi trước mắt mà không nghĩ đến tương lai lâu dài và bền vững đã nhãn tiền. Những người vẫn vênh vang cho rằng nước Việt Nam đang tốt lên từng ngày có lẽ nên phải suy nghĩ lại vì cái giá trả cho những điều tốt trong ngắn hạn đó đã trở nên quá đắt đỏ.

Mẹ Việt Nam với rừng vàng biển bạc đã nuôi dưỡng bao đời con cháu trên chính mảnh đất màu mỡ từ Ải Nam Quan cho đến Mũi Cà mau. Giờ đây Mẹ Việt Nam đang oằn lưng, cạn kiệt vì những gì xảy ra hàng ngày hàng giờ do chính những đứa con mình đã và đang gây ra.

Thân thể Mẹ đã không còn nguyên vẹn.

Thịt da mẹ loang lổ không phải vì bom đạn chiến tranh mà vì những kẻ thiếu i-ốt thừa lòng tham. Những dự án hàng ngàn tỷ với công nghệ bỏ đi đã được nhập về và xây dựng ở những nơi trọng yếu để đầu độc chính dân tộc mình và làm cạn kiệt nguồn sữa mẹ nuôi 90 triệu con dân Việt Nam.

Thịt da mẹ đã bị cắt bỏ cho ngoại bang từ nam chí bắc. Ải Nam Quan đã bị mất đi vĩnh viễn, Thác Bản Dốc phần lớn đã thuộc về quyền của Trung Cộng, Hoàng Sa – Trường Sa cũng dần bị mất đi và thế hệ tương lai sẽ chỉ còn biết đến các địa danh này qua sách vở.

Con dân Việt khóc vì những tai họa đang đổ xuống đầu họ nhưng tại họa ấy cũng một phần do chính họ gây ra. Vì nghèo đói, nhà nước Việt nam cố vươn lên làm cường quốc xuất khẩu gạo và nông thủy sản họ bằng cách tận diệt môi trường một cách hỗn nhiên.

Người dân đồng bằng sông Cửu Long vẫn ngóng lòng mong mùa nước nổi khi dòng nước bị hàng chục con đập mọc lên từ thượng nguồn chặn lại. Đất đã nhiễm mặn, phù sa không về, đất ruộng khô cằn... Còn người trên núi cao thật tréo ngoe khi họ phải chịu cảnh lụt lội làm hư hại hoa màu.

Đau đớn thay cho Mẹ Việt Nam đang chết đi từng ngày!

Căn Tính Di Dân Việt 1975-2015: Từ Tự Phát Tự Lực Cộng Đồng đến Biểu Hiện Toàn Cầu

Trangđài Glassey-Trànguyễn

PHẦN 6

CHƯƠNG 2: BIỂU HIỆN TOÀN CẦU

Dựng lại ký ức đang trượt đi xa:

Cần phải có nhiều can đảm để vượt qua biển đen – cả trong kinh nghiệm đời thật như vượt biển, và trong tiềm thức khi ta tìm về quá khứ – để được nguôi ngoai và bình tâm. Để cho chúng ta một cách nhìn khác về quá khứ: bằng cách đan xen nó với hiện tại. Trong phim feature Cá Mẹ - Mother Fish (2010, phim tiếng Việt, phụ đề Anh ngữ), Đỗ đã chòng chát chuyển vượt biên lên một tiệm may ở Úc Châu, cho thấy quá khứ tiếp tục hiện diện vượt thời gian và không gian (Glassey-Tranguyen, 2011c). Nhưng, ký ức vốn không chắc chắn, ngay cả khi ta hồi tưởng và tái thiết nó một cách có ý thức. Để không biết mình nên làm gì với những hình ảnh của quá khứ (tác giả chuyển ngữ): “Và kết quả là từ những câu chuyện này, Khoa tưởng tượng ra được chiếc ghe. Thú thật với Trangđài, Khoa không biết đây là những hình ảnh thật, hay chỉ là những tái thiết từ những câu chuyện Khoa được nghe” (nguyên văn Anh ngữ: And as a result of these stories, I have images of the boat. To be honest with you, I don't know whether they are real images, or whether they are constructions of the stories that I've heard.) Nhưng anh nhận ra tầm quan trọng của những ký ức này, và nhu cầu giữ gìn chúng cho mai hậu (tác giả chuyển ngữ):

Khoa nghĩ điều quan trọng là những câu chuyện này được kể lại, được truyền lại, bởi vì chúng ta cần giữ lại lịch sử của mình và ghi nhận lịch sử

đó cho thế hệ mai sau. Khoa sẽ kể lại những câu chuyện này cho con cái nghe. Những câu chuyện này giúp chúng ta định nghĩa mình là ai. Chính những câu chuyện này là thiết kế của cả một lịch sử. Khoa rất vinh dự, và cũng rất may mắn, được Ba Mẹ và gia đình kể cho nghe những câu chuyện này.

(Nguyên văn Anh ngữ: "I think it's important that these stories are told, it's important that these stories are passed on. Because I think it's so important to keep our history and we record it for the next generation and the next generation. I'll pass these stories to my children. These stories make us who we are. They are a construct of a whole history. I'm privileged, and I guess fortunate, that my parents did share these stories, that my family does share those stories.")

Những câu chuyện quanh bàn cơm như thế này giúp người Việt tỵ nạn tìm được bình an sau bao sóng gió. Chính quá trình chữa lành giúp cho nụ cười hài hước được thắp lên trong đời sống của người Việt tỵ nạn, như trong phim 2006 Tình Như Thủ Túc (tôi dịch từ tựa phim tiếng Anh Footy Legend) – phim đầu tay của Đỗ và được nhiều giải thưởng. Truyện phim diễn ra tại khu ngoại ô phía Tây của Sydney và nói về Lực Vũ, một thanh niên Úc gốc Việt có niềm đam mê bóng đá. Lực đang thất nghiệp và đối diện với nguy cơ không được chăm sóc cho Anne, em gái mình nữa, vì bị coi là không có khả năng làm một người giám hộ có trách nhiệm thay cho cha mẹ anh đã qua đời. Lực tụ họp các bạn cũ từ đội banh ở Trường Trung Học Yagoona – những người cũng đối diện với những vấn đề xã hội như thất nghiệp dài hạn, nghiện ngập, những hậu quả của việc có con ở tuổi teen. Đội thắng giải Holden Ute và được hợp đồng quảng cáo cho hãng Lowes Menswear. Khởi đi từ kinh nghiệm tỵ nạn, lớn lên trong một khu dân cư ghèn nàn tại Sydney với bạn bè thuộc nhiều sắc tộc, Đỗ chọn chú trọng vào cái chung để nói đến những khác biệt chủng tộc và hướng tới hòa hợp, cùng tồn tại, và bản năng sinh tồn cộng thể. Khi tôi nhận xét rằng nhân vật chính trong phim là một người Việt, nhưng phim không chú trọng về sắc tộc, Đỗ tán thành. Đó là bởi vì đối với anh (tác giả chuyển ngữ),

...đôi khi chú trọng vào sắc tộc lại không nhất thiết chữa lành hay giải quyết vấn đề một cách hữu hiệu. Bởi vì khi đặt nặng một vấn đề thì có thể vô tình đưa nó đi sai hướng. Thay vì tập trung vào sắc tộc như một vấn nạn, chúng tôi

nghĩ, "Hãy chú trọng vào những cái chung." Thay vì chú trọng vào những điều dị biệt, hay chủng tộc, chúng tôi chú trọng vào những điểm tương đồng, vào những gì mọi người cùng san sẻ với nhau. Điểm chung của các nhân vật trong phim là niềm đam mê thể thao, túc cầu, và thích vui chơi nô đùa với nhau. Khoa nghĩ trong suốt bộ phim, khi chúng tôi làm nổi bật những điểm chung, và tuổi thơ, ký ức, thì chúng tôi đối diện với những vấn đề chủng tộc hay giai cấp, nhưng ở mức độ tiềm thức, thay vì bỏ búa vào đầu người xem. Lớn lên với bạn bè thuộc nhiều sắc tộc, chúng tôi không nhất thiết quây quần và thảo luận, "À, kinh nghiệm làm người Lebanon thì như thế nào? Hay người thổ dân Úc sống ra sao?" Chúng tôi không bao giờ nói về những điều này. Nên Khoa nghĩ, "Thôi thì hãy tránh những câu chuyện này trong phim và đi vào những điểm chung."

(Nguyên văn Anh ngữ: "...sometimes, to focus on race may not necessarily heal, may not necessarily tackle the issue successfully. Because to highlight the issues, to highlight the problems, may serve to reinforce the wrong discussion. Instead of focusing on race as an issue, we thought, 'Let's focus on what they have in common.' Rather than focusing on differences which is race, we focus on similarities, on what they have in common, on what they have together. What they have in common is their love of sports, of football, of playing together and being together. I think throughout the whole film, we focus on what they have in common, and their childhood, memories, and what they share – in so doing, I think we tackle and address all of those issues of race and classes, but in a much more subconscious way, in a way that doesn't hammer you in the head. The message is that we must care for each other, no matter what the background is. In my everyday life, that was the reality. Growing up with friends of different backgrounds, we don't necessarily sit together and talk about, 'So, what's it like to be Lebanese? Or what's it like to be an aboriginal Australian?' We never talked about that. So I thought, 'Let's avoid those conversations in the film and go for the similarities...'.")

Giống như Đỗ, Howard Vũ vật lộn với quá khứ để làm rõ những điều anh không còn nhớ rõ ràng nữa. Trong phim ngắn "Running in Tall Grasses—Chạy Trong Cỏ Cao," cũng là luận án cao học ngành phim MFA của anh tại Đại học

University of Southern California, Vũ ôn lại lần đầu đi thăm nuôi Ba đầy xa lạ, và nhất định muốn biết tại sao Ba mình không chịu về nhà. Phim của Vũ cho thấy ký ức tuổi thơ nằm sâu trong tâm thức của thế hệ 1.5. Phim đoạt giải the Jeffrey Jones Scholarship for Excellence in Writing, và giải the American Society of Cinematographers Conrad L. Hall Heritage Award.

Chào đời tại Sài Gòn vài tháng trước khi miền Nam thất thủ, Vũ đã “thật sự ‘sinh hự’ cái thời 70 như dân xứ Mỹ vẫn nói.” Nhưng, anh vẫn trân quý những năm đầu đời ở Sài Gòn và chuyến vượt biên với gia đình đến các trại tỵ nạn tại Mã Lai Á, nơi mà anh “đã học đời ghiền kẹo dứa và mê những bãi biển mưa giăng.” Vũ thu thập nhiều kinh nghiệm trước khi vào ngành phim, từ việc đi giao pizza, lập mã chương trình vi tính, nhận những công việc về graphic design. Những kinh nghiệm này giúp cho cách dựng phim của anh thêm tính thực tế. Trong khi theo học ngành Phim và Truyền Hình tại Đại học University of Southern California, Vũ đoạt giải the Cinema Circulus Endowed Scholarship, và nhiều giải khác. Về phim ngắn “Chạy Trong Cỏ,” Vũ nhận xét (Tranguyen, 2004b) (tác giả chuyển ngữ),

Kịch bản phim đến từ một câu chuyện nhỏ tôi viết nhiều năm trước, khi tôi mới bắt đầu mơ hồ nhận ra rằng tôi còn nhớ rất ít về những năm niên thiếu của mình ở Việt Nam. Cậu bé trong phim, tên Vinh, bắt được những thoáng qua của một thế giới nguy hiểm và phức tạp hơn nhiều so với thế giới mà cậu đã biết... Cuộc sống đối với Vinh và cha mẹ cậu sẽ tiếp tục, và gia đình cậu sẽ cố gắng hết mình trong mọi hoàn cảnh. Chế độ mới tiếp thu miền Nam sau khi Sài Gòn thất thủ năm 1975 đã bắt giam hàng trăm người bị coi là nguy cơ chính trị đối với chính quyền mới tại các trại tập trung lao động để ‘cải tạo’ họ về mặt ý thức hệ. Những người này là cựu quân dân cán chính, văn nghệ sĩ, phóng viên, và các vị lãnh đạo tôn giáo. Nhưng tất cả những điều này đối với cậu bé Vinh chỉ đơn giản là việc cha cậu đã vắng nhà một thời gian dài.

(Nguyên văn Anh ngữ: “It comes from a little story that I wrote a number of years ago, when I first had the inkling that I remember very little clearly from my early years in Vietnam. The boy in the film, named Vinh, catches his first glimpse of a world that is far more dangerous and complicated than the one he has known.... Life

for him and his parents will continue, and they will try to do their best under the circumstances. The new regime that took over after the fall of Saigon in 1975 sent hundreds of people deemed politically dangerous to reeducation camps to ‘reform’ them, ideologically. These people were former officers, artists, journalists, and religious leaders. But what all of this means to the boy is simply that his father has been absent for a long time.”)

me.”) Những ký ức tuổi thơ này – cho dù in đậm trong tâm hồn một người – cũng có thể phai mờ. Vũ trầm ngâm,

Phim này rất chủ quan ở nhiều cách, và điều thú vị là khán giả sẽ không nhất thiết biết liệu những biến cố nào được xây dựng trong phim là ‘có thật.’ Tôi muốn đi đến cảm giác ‘có phải chuyện đã thật sự xảy ra như vậy?’ mà người ta có đối với những ký ức ấu thơ. Điều kỳ lạ là: trong thế giới hậu chiến Việt Nam, tất cả những điều này đã rất có thể xảy ra.

(Nguyên văn Anh ngữ: “The film is very subjective in a lot of ways, and what’s interesting is that most of the audience will not necessarily know whether certain events depicted in the film are ‘real.’ I wanted to get at a certain ‘did it really happen that way?’ feel that people have from early childhood memories. The strange thing is: in the world of post-war Vietnam, all of it could very well have happened.”)

Âm hưởng Chiến Tranh trong di-dân-tính Refugee-ness hải ngoại

“Thật” hay “hư,” những hình ảnh và ký ức này chứng tỏ nó mạnh mẽ và bền bỉ, và trong một cách nào đó, nó còn chế ngự những khoảng cách đáng lo ngại giữa thế hệ và rào cản ngôn

ngữ vốn gây khó khăn cho mối tương quan giữa những thế hệ người Mỹ gốc Việt và các gia đình di dân thiểu số khác. Hoàn cảnh hậu chiến tại Việt Nam càng làm mọi việc rắc rối hơn. Vũ chào đời khi Ba anh đã bị bắt đi và bị giam ở trại cải tạo. Là một đứa bé, anh không quan tâm đến cái bắt công chính trị mà thế hệ cha mình phải đối diện, nhưng anh nổi giận với cái bắt công không được sống với Ba (Tranguyen, 2004b) (tác giả chuyển ngữ):

Đây không phải là phim chiến tranh, tuy chứng cứ của tranh chấp còn đọng lại. Nét chính trị bên trong thì không thể chối bỏ, nhưng đó không phải là mấu chốt. Tôi không muốn luận chiến, hay hô hào một cách tùy tiện. Nó đơn giản như thế này: cái nhìn của một cậu bé, lần đầu tiên thấy cha mẹ mình trong đường ngắm sát gọn. Họ ở đó, hai người yêu trẻ, có khi can đảm nhưng cũng có lúc si khờ. Hoàn cảnh, bối cảnh của việc khám phá này, đến qua sự ráp nối những ký ức cá nhân của tôi được gạn lọc qua nhiều năm nằm mơ không có kết cục. Tôi thử giải mã những hình ảnh mà tôi có, để tìm đến cái thực tình cảm của chúng.

(Nguyên văn Anh ngữ: "This is not a war film, but the evidence of that conflict remains like a residue. The politics underneath are undeniable, but they are not the main focus. I do not want polemics, or convenient sloganeering. It is simply this: a boy's point of view, seeing his parents in sharp focus for the first time. They are there, young lovers, sometimes foolish and sometimes brave. The context, the situation of this discovery, comes through a composite of first-person memories heavily filtered through years of inconclusive dreaming. I am attempting to process these images that I have, to get to their emotional core.")

Tìm về quá khứ và ký ức cần sự chiêm niệm cao – hay 'mơ không kết cục' theo cách nói của Vũ – và những biểu hiện mới mẻ, mà như Vũ nói, "để ghi lại kết cấu của ký ức, ấn tượng và ngay cả không đáng tin." Những nghệ sĩ thuộc thế hệ chào đời và lớn lên sau khi cuộc chiến Việt Nam kết thúc như Vũ phải đôi co với những dấu vết chiến tranh và những tranh chấp lan tràn trong tâm thức/tiềm thức của họ. Giống như những người cùng thế hệ mình, các họa sĩ như Bình Danh và Danh Võ đã thử và thành công trong việc làm cho những dấu vết chiến tranh trở nên có thể thấy được và có thể chạm được. Trong nhiều dự án khác nhau của Bình Danh, ký ức chiến tranh Việt Nam luôn chiếm chỗ giữa. Anh

sinh tại Việt Nam, và sáng tác của anh đặt câu hỏi về di sản Việt Nam của mình và ký ức cộng đồng của chiến tranh. Danh tốt nghiệp cao học Mỹ thuật MFA tại Đại học Stanford năm 2004. Anh bắt đầu được chú ý trên toàn quốc với những tác phẩm nhìn về văn hoá Việt Nam và ký ức chiến tranh của cộng đồng, cả ở Việt Nam và Cambốt. Danh mô tả tác phẩm của mình là có liên quan đến "cái chết, ký ức, lịch sử, phong cảnh, công bằng, bằng chứng, và tâm linh." Danh chế ra cách in trên lá (chlorophyll printing process), dùng quang hợp để hình ảnh hiện ra trong gân lá. Gần đây anh chú trọng vào kỹ thuật Daguerreotype. Tác phẩm của Danh được trưng bày ở những cuộc triển lãm quan trọng tại các viện bảo tàng khắp nước Mỹ, cũng như trong các bộ sưu tập của Corcoran Art Gallery, The Philadelphia Museum of Art, the deYoung Museum, và the George Eastman House, cùng nhiều nơi khác. Anh nhận được học bổng 2010 Eureka Fellowship từ the Fleishhacker Foundation, và được đại diện bởi Haines Gallery ở San Francisco, CA và Lisa Sette Gallery ở Scottsdale, AZ. Một trong những dự án của anh, "Cái Chết, Những Mảng Vỡ của Chiến tranh Việt Nam và Hoa Kỳ" ("Immortality, The Remnants of the Vietnam and American War"), diễn đạt sự tiếp nối của chiến tranh qua hình ảnh chiến tranh trên lá. Danh giải thích (tác giả chuyển ngữ),

Tôi đã ghi lại những hình ảnh của chiến tranh Việt Nam trên và trong lá cây nhiệt đới. Một mùa hè nọ, tôi nôn nao thử nghiệm với quang hợp và những sắc tố còn lại sau khi thấy cỏ đổi màu dưới một ống nước bỏ ngoài sân. Ngay sau đó, tôi làm những bản in trên lá. Trong nghệ thuật của tôi, quang hợp được sử dụng để ghi lại hình ảnh trên lá chỉ với chất diệp lục và ánh sáng: nguồn sống của cây cối và, do đó, cũng là nguồn sống trên trái đất. Lá được tạc lên nhựa cây, như những mẫu thí nghiệm sinh học.

(Nguyên văn Anh ngữ: "I have recorded the images of the Vietnam War onto and into tropical plants. One summer, I was motivated to experiment with photosynthesis and its pigments after observing how grass changed color under a water hose that was left on the lawn. Soon after that, I was making chlorophyll prints. In my work, photosynthesis is used to record images onto leaves using only chlorophyll and light: the life source of plants and, consequently the Earth. The leaves are then cast in resin, like biological samples for scientific studies.")

Trong một dự án khác cũng liên quan đến Việt Nam, "Ikea, Made in Viet Nam," Danh suy nghĩ về những máu nối liên không gian của đồ vật và ký ức (tác giả chuyển ngữ).

Ngày kia, khi đang ở tiệm IKEA, tôi để ý thấy vài sản phẩm IKEA mang hình dạng thú vị và những hình dạng này giúp tôi liên tưởng đến lịch sử của tôi. Tôi ngạc nhiên khi biết rằng những sản phẩm này được làm ở Việt Nam. Nên tôi mua vài món về và sắp xếp thành một tác phẩm installation để nói đến những ký ức bền bỉ của chiến tranh Việt Nam.

(Nguyên văn Anh ngữ: "One day while visiting an IKEA store, I took notice of some IKEA products that have an interesting shape and form that for me connect these forms to my history. I was then surprised to find that these items were made in Viet Nam. So I bought several of these items and arranged them in an installation to suggest the persistent memories of the Vietnam War.")

In trên lá là kỹ thuật độc quyền của Danh, diễn đạt thật lưu loát về quá khứ và những gì đọng lại, và làm thế nào chính những quá khứ và chất đọng lại này di chuyển qua thời gian, thế hệ, và không gian. Theo lời của Danh (tác giả chuyển ngữ):

Quá trình này tác hợp với ý niệm về sự di dịch của yếu tố: sự phân huỷ và tạo thành của sự vật thành những hình dạng khác. Những hình ảnh chiến tranh là một phần của những chiếc lá, và sống bên trong và bên ngoài chúng. Những chiếc lá biểu hiện sự tiếp nối của chiến tranh. Chúng chứa đựng những gì còn đọng lại của cuộc chiến Việt Nam: bom, máu, mồ hôi, nước mắt, và kim loại. Người chết đã được kết hợp vào đất đai Việt Nam trong chu kỳ sinh ra, sống, và chết; qua sự tái tạo và chuyển hoá của vật liệu, và sự tạo thành của những vật liệu mới. Vì vật chất không tự sinh ra hay mất đi, mà chỉ chuyển hoá, những mảnh vụn của cuộc chiến Việt Nam và Hoa Kỳ còn sống mãi trên những miền đất Việt Nam.

(Nguyên văn Anh ngữ: "This process deals with the idea of elemental transmigration: the decomposition and composition of matter into other forms. The images of war are part of the leaves, and live inside and outside of them. The leaves express the continuum of war. They contain the residue of the Vietnam War: bombs, blood, sweat, tears, and metals. The dead have been incorporated into the landscape of Vietnam during the cycles of birth, life, and death; through the recycling and transformation of materials,

and the creation of new materials. As matter is neither created nor destroyed, but only transformed, the remnants of the Vietnam and American War live on forever in the Vietnamese landscape.")

Thật vậy, những mảnh vỡ của chiến tranh còn mãi, và chính khi hồi tưởng thì người hoạ sĩ chuyển hoá quá khứ và hiệu triệu tương lai. Như Bình Danh, Danh Võ thăm lại quá khứ qua kinh nghiệm cá nhân, và dù anh tách mình ra khỏi tác phẩm của mình, anh đã đưa quá khứ đứt đoạn của cá nhân và của lịch sử đến với nhau. Sinh năm 1975 tại Bà Rịa, Vũng Tàu, và đến đảo Phú Quốc trong cùng năm đó, Võ vượt biển với gia đình năm 1979 và được tàu thuỷ của hãng Maersk của Đan Mạch vớt. Gia đình định cư tại Đan Mạch. Võ theo đuổi nghệ thuật, và học tại the Royal Danish Academy of Fine Arts ở Copenhagen trước khi theo học trường Städelschule ở Frankfurt, và đã sống và làm việc Berlin từ năm 2005. Võ đã có những cuộc triển lãm quốc tế, như tại the Art Institute of Chicago vào năm 2012-2013; Kunsthauus Bregenz, Vương quốc Áo năm 2012; National Gallery of Denmark tại Copenhagen vào năm 2012 & 2010; Kunsthalle Basel, Thụy Sĩ, năm 2009; MoMA, New York năm 2009; Stedelijk Museum, Amsterdam năm 2008; Bergen Kunsthall, Na Uy năm 2006; the Shanghai Biennial năm 2012; the 2013 Venice Biennale; the Museion ở Bolzano, Ý Đại Lợi năm 2013; và the Guggenheim Museum ở New York năm 2013, etc. Võ đã từng là nghệ sĩ thường trú tại the Villa Aurora ở Los Angeles năm 2006, vài tại Kadist Art Foundation thuộc Paris năm 2009, bên cạnh các nơi khác.

(hết bài ,cám ơn độc giả đã theo dõi)

Đứa con của biển

Trần Trung Đạo

Về những thuyền nhân vượt biển,

Sống chết là một định luật, một chiếc cầu mà ai cũng phải đi qua. Giọt sương mai trên thảm cỏ non. Chiếc lá khô rơi trong buổi chiều vàng. Mọi tạo vật, từ con người cho đến một giọt sương, một chiếc lá, đều có sinh và có diệt". Chị Hà đọc đầu đó. Mới hôm nào đây, chị đã dùng để an ủi ông láng giềng Paul, khi bắt gặp ông cụ đứng ngẩn ngơ bên cửa sổ trong một buổi chiều.

Bà Karen, vợ ông, qua đời năm trước đó. Hẳn nhiên không phải cụ Paul không biết đến lẽ mất còn của tạo vật, nhưng như cụ Paul trả lời chị Hà: "Hiểu biết bao giờ cũng dễ hơn chịu đựng". Thiếu cụ bà Karen, ông sống như một người mất bóng, suốt ngày lay hoay như tìm kiếm chính mình. Không ai biết ông bà gặp nhau từ bao giờ nhưng không thấy họ có con cái gì. Thỉnh thoảng một người bà con hình như ở xa lắm, ghé thăm. Thế giới của ông bà cụ là căn nhà trệt hai phòng ngủ và khu vườn nhỏ sau nhà. Những bụi hoa huệ vàng được trồng dọc hàng rào. Chiếc ghế dài cũ và những câu chuyện họ thì thầm với nhau, có thể được lặp đi lặp lại cả trăm lần. Dù sao khi cụ bà Karen mất, một nửa thế giới của cụ Paul cũng chết theo. Những bụi hoa dọc hàng rào không ai chăm sóc. Cụ Paul, từ đó, ít ra ngoài. Thỉnh thoảng, cụ vịn song cửa nhìn ra khu vườn trống, chiếc ghế cũ lẻ loi, những bụi hoa huệ bị mưa xoi bật gốc. Cũng qua cánh cửa đó, có lần chị Hà bắt gặp hai giọt nước mắt già nua lăn trên đôi má nhăn nheo của cụ Paul.

Trong "cul-de-sac" gần biển này chỉ có chừng chục ngôi nhà, nối nhau thành một vòng tròn chung quanh một sân cỏ nhỏ. Từ xóm nhà đi bộ dọc con đường hẹp cắt ngang đồi thông, chừng 5 phút là đến biển. Hầu hết gia đình là người sinh ra hay định cư lâu năm trên xứ này, ngoại trừ mẹ con chị Hà, một người Mỹ gốc Việt. Chồng chị thất lạc trên đường vượt biển. Chị sinh đứa con trai đầu lòng ở trại tỵ nạn Thái Lan. Tháng 12 năm 1980, người phụ nữ hai mươi bảy tuổi, ẵm đứa con trai mới sáu tháng bước xuống phi trường quốc tế Logan, thuộc thành phố Boston.

Không cha mẹ, anh em. Không bà con thân thuộc. Những năm đầu mẹ con chị Hà sống trong căn phòng do một hội từ thiện thuê dùm ở Dorchester. Nhờ có căn bản sự phạm từ trước, chị học tiếng Mỹ khá nhanh. Sau khi hoàn tất khóa cán sự y tế tại một trường huấn nghệ, chị xin được một việc làm tại bệnh viện thành phố Boston. Chị ít khi ra ngoài. Khi đi chợ mua sắm, chị chẳng buồn trang điểm như cổ tình làm cho mình già hơn và xấu đi. Nhưng làm sao che giấu được thân hình thon nhỏ, làn da trắng mịn màng, khuôn mặt tròn và đôi mắt đen nhưng rất buồn của của một cô gái Việt còn trong tuổi thanh xuân. Chị đã đóng cánh cửa sổ nhìn ra khu vườn đời chị, dù nơi đó lá mùa thu vẫn đẹp, hoa mùa xuân vẫn nở, tiếng ve vẫn reo vang trong mỗi độ hè về.

Chị Hà không thích ở thành phố. Khi dành dụm đủ số tiền cần thiết để ứng trước, chị mua căn nhà nhỏ ở quận Plymouth, một vùng ven biển, cách Boston chừng 20 dặm về phía nam. Chị nghỉ việc ở bệnh viện và tìm được một công việc khác tại một trung tâm y tế dành cho người già ở gần nhà. Năm đó, chị Hà ba mươi tuổi. Một phụ nữ trẻ đẹp và đầy sức sống, chị có thừa khả năng để xây dựng cho mình một gia đình mới trong cuộc đời mới. Nếu bảo chị không thích người đồng hương thì chị có thể kết hôn với người xứ khác. Nhưng chị vẫn một mình với đứa con thơ, sống trong tháng năm trầm lặng. Hầm hiu nhưng ấm cúng. Đứa con trai của chị là niềm vui, là hy vọng, là tất cả quá khứ, hiện tại và tương lai của chị góp lại. Một ngày của chị bắt đầu với việc đưa con đến trường, đi làm ở viện dưỡng lão, dạy con làm bài tập, dạy con học thêm tiếng Việt và ra biển ngồi đọc sách. Và cứ thế, ngoại trừ những khi mưa bão và mùa đông giá rét, một ngày của chị Hà bao giờ cũng chấm dứt bằng những giây phút rất riêng tư bên bờ biển. Ngay cả những khi không đọc sách, chị vẫn ra ngồi như thế. Im lặng như để lắng nghe tiếng thì thầm vọng về từ một nơi xa xôi.

Chị gần gũi với biển đến nỗi đứa con trai chị cũng được đặt tên là Biển. Hàng xóm gọi nó Ben, theo âm Mỹ không có dấu. Khi mẹ con chị Hà mới đến, hàng xóm láng giềng, vốn quen với sự yên tĩnh, ít nhiều cũng có phản ứng khó chịu, nhưng dần dần họ quen đi. Tiếng khóc, tiếng cười của đứa bé không còn báo động sự ồn ào, không còn mang đến sự phiền toái, trái lại báo hiệu một sự sống đang đâm chồi. Thành bé mang niềm vui đến thôn xóm nhỏ vốn thiếu vắng tiếng cười.

Lê Văn Biển hay Ben Le, lớn nhanh như thổi, trông khá khinh với nước da ngăm đen và mái

tóc phía trước hơi quăn lại. Trong “cul-de-sac” nhỏ này, mọi người, nhất là ông bà Paul, cưng và xem Biển như là con chung. Ngày sinh nhật 11 tháng 6 mỗi năm của thằng bé trở thành ngày hội của xóm. Mỗi người đóng góp một món đồ chơi, một chùm bong bóng. Năm nào cũng thế, bà Karen tự tay làm chiếc bánh sinh nhật thật to cho Biển. Biển học bơi rất sớm và cũng bơi rất giỏi. Bất cứ khi nào rảnh rỗi là cu cậu tuôn ra biển, phơi mình trên cát, trên sóng. Biển học giỏi và rất ngoan. Nếu ai hỏi thằng bé mơ ước gì khi khôn lớn, nó không ngần ngại chỉ con tàu đang chạy ngoài khơi, và mơ ước được trở thành thuyền trưởng.

Năm lên 7 tuổi, lần đầu tiên Biển muốn biết về ba của nó: “Thằng Chris có ba, tại sao con không có?” Chị Hà không dấu con: “Ba của con chết trên đường vượt biên từ khi con chưa ra đời”. Thằng bé thắc mắc: “Tại sao?” Chị không biết phải giải thích sao khác hơn với một đứa bé bảy tuổi, ngoài việc trả lời: “Tai nạn. Ba con chết trong một tai nạn trên biển”. Biển hỏi đui: “Tai nạn gì hở mẹ, mấy chiếc tàu tông nhau?” Chị Hà vuốt mấy sợi tóc quăn của con, âu ếm: “Không phải. Con còn nhỏ, mai một con lớn hơn mẹ sẽ kể thật chi tiết về tai nạn này cho con nghe”. Chị lấy trong xấp giấy tờ cũ, nhận từ Việt Nam, tấm hình đen trắng của một thanh niên chừng hai mươi tuổi đang ôm cây đàn guitar đứng dựa vào tường và bảo: “Đây là hình của ba con”. Biển nhìn chăm chăm vào tấm hình đen trắng, đưa lên đưa xuống, lật ngang, lật dọc, cố tìm một nét quen thuộc, một chút liên hệ với người trong ảnh mà từ lâu nó không biết. “Con giống ba không?” thằng bé hỏi. Chị lại gạt đầu: “Giống chứ, nhưng con giống mẹ nhiều hơn”. Biển không chịu: “Con giống ba nhiều hơn vì da và tóc của ba cũng giống như của con”. Chị Hà cười, định giải thích vì tấm hình đen trắng chứ không phải vì da và tóc, nhưng lại thôi. Thằng bé không hỏi thêm nhưng từ đó, nó cũng dần dần biết buồn tủi khi bọn thằng Glen, thằng Chris có ba đưa đi xem đánh baseball, basketball còn nó thì không. Chị Hà an ủi con. Sinh nhật của Biển, chị mua cho thằng bé hai món quà, thay vì một. Chị bảo món quà sau là quà của ba. Chị đưa Biển đi chơi baseball với đám thằng Glen, thằng Chris. Nhiều khi chị phải ngồi hàng giờ, có khi đến khi trời sập tối, bên sân cỏ để đợi con.

Thằng Chris, đứa bé mà Biển hay đem ra làm ví dụ, là con của anh Brian, người đàn ông góa vợ, ở cách nhà chị Hà chừng hai dặm. Anh tình nguyện giúp chị Hà đưa đón Biển mỗi lần tập dượt vì hai đứa bé cùng chơi chung một đội bóng thiếu nhi. Chị từ chối mặc dù nhiều khi phải xin nghỉ việc sớm để đưa đón con. Ôn nghĩ sẽ

dẫn đến lệ thuộc, chị nghĩ thế. Chị biết Brian rất tử tế, lịch sự và dĩ nhiên, có cảm tình riêng với chị. Một lần bên bờ biển chị suýt xiêu lòng khi Brian tha thiết tỏ tình. Nhưng chị đã dừng lại được. Những ngày lễ, Brian thường mời mẹ con chị đến nhà, hay cùng đi ăn với bố con anh, nhưng chị Hà thường tìm cách từ chối. Vợ của Brian, không biết mất vì bệnh gì, để lại cho anh đứa con trai 3 tuổi. Brian là một nhân viên quản trị trung cấp, làm việc cho một công ty tài chính. Mỗi khi đi công tác xa về, ngoài việc mua quà cho thằng Chris, Brian không quên mua một món quà dành cho Biển. Anh không dám mua tặng chị Hà vì ngại chị lại sẽ từ chối như nhiều lần trước đó. Rồi Brian cưới vợ lần nữa. Vợ anh là một người làm cùng hãng. Đám cưới diễn ra linh đình. Thằng Biển được nhờ làm em bé cầm hoa đi trước cô dâu chú rể. Chị Hà cũng được mời và có mặt. Brian giới thiệu chị Hà với vợ rất ân cần và trịnh trọng. Hai gia đình từ đó gần gũi hơn. Trong những ngày lễ, vợ chồng Brian đến thăm mẹ con chị Hà, và ngược lại chị Hà cũng đáp lễ mỗi khi có dịp.

Sau sinh nhật mười tuổi của Biển không lâu, chị Hà ngã bệnh. Bác sĩ khám phá một cục bướu nhỏ trong tử cung chị và cần phải được cắt bỏ ngay. Khi điền giấy tờ đồng ý giải phẫu, chị Hà mới biết rằng mình không có ngay cả một người thân thích ở Mỹ. Chị không lo đến mình bằng lo cho tương lai của Biển. Chị là chỗ dựa duy nhất của thằng bé. Không có chị đời nó không biết sẽ ra sao. Chị Hà hoảng sợ khi nghĩ đến điều bất hạnh có thể xảy ra. Chị mời vợ chồng Brian đến bệnh viện để nhờ anh chị làm người bảo trợ Biển cho đến khi Biển được mười tám tuổi, nếu chị gặp phải chuyện bất trắc. Vợ chồng Brian xúc động nhận lời. Bệnh của chị không có gì trầm trọng. Mổ xong vài hôm, chị bình phục và tiếp tục cuộc sống với con trong căn nhà nhỏ.

Hai mươi hai năm trôi qua. Chị Hà đã già đi nhiều theo thời gian. Cô gái Việt Nam hai mươi bảy tuổi, mới ngày nào ẵm đứa con còn đỏ hồng, đặt chân lên nước Mỹ, bây giờ đã là một bà mẹ năm mươi tuổi. Biển cũng thế. Anh chàng không còn là cậu bé suốt ngày phơi mình trên cát nhưng đang là sinh viên năm chót ngành hàng hải của trường đại học Boston. Có lần Biển đưa về nhà một cô gái tóc vàng, giới thiệu với mẹ là bạn gái. Chuyện con trai có bạn gái là chuyện bình thường, chị Hà chỉ mong Biển đừng vì thế mà xao lãng việc học hành.

Vợ chồng anh hàng xóm Brian đã ly dị nhau. Lần này Brian không cưới vợ khác, và cũng không tìm đến chị như lần trước. Anh quyết định dọn nhà đi tiểu bang khác. Thằng Chris, con trai anh,

vừa học xong trung học thì đăng lính. Anh không có con cái gì với người vợ sau, nên anh chẳng còn gì phải bận tâm lo lắng. Trên đường ra phi trường, Brian ghé nhà chào chị Hà. Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm quen biết, chị Hà lịch sự và tha thiết, choàng tay ôm nhẹ Brian. Chị nói nhỏ: “Chúc anh đi bình an và thành công, có dịp nhớ về thăm, tôi vẫn ở đây”. Brian xúc động: “Tôi sẽ không bao giờ hiểu được Hà”. Chị Hà cười nhẹ: “Vâng, anh sẽ không bao giờ. Chúng ta sống trong cùng một xóm nhưng hai thế giới tâm linh xa cách. Tôi chẳng biết nói sao hơn. Xin lỗi anh vậy”.

Cụ bà Karen chết trước cũng đã để lại một khoảng trống tinh thần và cả vật chất, không có gì bù đắp được trong đời sống của cụ Paul. Sức khỏe của cụ, vì thế, ngày càng giảm sút. Chị Hà rất lo cho người láng giềng gần gũi của mình. “Không chừng cụ Paul cũng sẽ ra đi”, chị than thầm. Thật vậy, buổi hẹn với bác sĩ lần đó kéo dài lâu hơn. Buổi chiều, xe cứu thương không đưa cụ trở về như thường lệ. Bác sĩ giữ cụ lại bệnh viện và khoảng tuần sau thì cụ chết. Người bà con ở xa lại đến dọn nhà, cất cỗ. Vài tuần sau, một tấm bảng “Nhà bán” được cắm trước sân. Ngày ra trường của Biển đã đến. Trong mọi ý nghĩa, đối với chị Hà, là một ngày trọng đại. Bao nhiêu năm nay chị chờ đợi một ngày này. Chị thầm nghĩ “nếu bây giờ chị có giải phẫu thêm lần nữa, và ngay cả có chết đi, thì cũng không phải lo lắng như mười năm trước”. Chị dự tính rất nhiều ngạc nhiên dành cho Biển. Mẹ con sẽ tổ chức một chuyến đi nghỉ hè xa, Paris hay London chẳng hạn. Anh Brian thường nhắc những cảnh lạ khắp nơi mà chị chưa bao giờ dám mơ tưởng tới. “Bao nhiêu lâu rồi nhỉ?”. Chị nhắm tính thời gian hai mươi năm mẹ con chị sống hăm hiu trong “cul-de-sac” vùng ven biển Plymouth này. Buổi sáng lễ ra trường, chị đến trường đại học rất sớm và chọn một chỗ ngồi tốt nhất để có thể thấy rõ con mình trong lễ phục tốt nghiệp màu đen, sắp hàng chờ nhận lãnh văn bằng. Chị Hà hãnh diện và cảm động ứa nước mắt. Không ai biết đó là những giọt nước mắt mừng vui hay đau xót của một bà mẹ đã hy sinh cho con suốt hai mươi hai năm. Biển nhận văn bằng xong, chậm chậm bước xuống lễ đài. Chị Hà đứng dậy dang tay chờ, nghĩ rằng Biển sẽ đến trong vòng tay triu mến của mẹ. Chị mơ một ngày được nghe ba tiếng “Cám ơn mẹ” từ chính miệng Biển cất lên. Một sự trả ơn đơn giản nhưng quý giá nhất mà mọi bà mẹ cần được trả. Ngày đó sẽ là hôm nay. Chị nghĩ thế. Chị vẫn dang tay chờ nhưng Biển đã mất hút trong đám bạn bè nhộn nhịp. Quảng trường vắng dần. Mọi người đang lần lượt ra về. Chị Hà nóng ruột đi

về phía cuối hành lang tìm con. Ở đó, dưới chân cầu thang, Biển và cô bạn gái tóc vàng, đang hôn nhau thắm thiết. Thấy chị, họ buông nhau ra. Cô gái tóc vàng vồn vã: “Hôm nay là một ngày đáng nhớ của hai đứa tôi. Tôi muốn bà cùng chia sẻ”. Chị Hà đáp: “Vâng. Tôi biết. Hôm nay cũng là ngày ý nghĩa nhất đối với tôi nữa”. Chị đang nghĩ về ngày tốt nghiệp kỹ sư hàng hải của đứa con trai duy nhất của chị. Cô gái tiếp: “Thế thì tốt quá. Chúng tôi định mùa hè này sẽ cưới nhau”. Chị Hà ngạc nhiên: “Cái gì?” Cô gái đáp: “Xin lỗi. Tôi tưởng là bà đã biết trước rồi. Ben đề nghị sáng nay và tôi đã nhận lời. Chúng tôi chưa chọn ngày nhưng có lẽ mùa hè này thôi. Sau đó chúng tôi phải về miền Nam coi sóc hãng xưởng của ba tôi”. Chị Hà quay sang Biển, hỏi bằng tiếng Việt hơi nặng giọng: “Có đúng thế không Biển?” Biển nhìn xuống chân, không đáp. Không đáp có nghĩa là thừa nhận. Đứa con trai duy nhất sắp sửa cưới vợ mà chị Hà không hề hay biết. Chị giận dữ bước xuống cầu thang không nhìn lại. Ngồi trên chiếc ghế xếp cũ bên bờ biển, chị Hà ôm mặt khóc. Chị khóc không phải chỉ vì giận Biển nhưng khóc nhiều hơn cho cuộc đời hăm hiu cô độc của mình. Hai mươi hai năm. Cuốn phim dĩ vãng đau lòng của cuộc đời chị một lần nữa chiếu lại.

Tất cả bắt đầu từ một buổi chiều khi chị Hà nhận được mảnh giấy nhỏ với hàng chữ: “Anh đã trốn trại và đang tá túc tại nhà một người quen ở Chu Hải. Em ra Chu Hải gấp ngày mai. Đừng cho ai biết. Hỏi nhà ông Đản. Khang”. Chị Hà mừng đến phát khóc. Khang còn sống và bình yên. Năm năm dài từ mùa bão lửa 1975, chị Hà thêu dệt giấc mơ đoàn tụ với người yêu bằng sợi chỉ hy vọng vô cùng mong manh. Nhiều lần chị Hà cố xua đi ý tưởng rằng Khang đã chết ngoài mặt trận hay đã vượt biên ra nước ngoài. Di Thanh, vợ kế của ba chị Hà, thường bảo: “Coi thử trong trường có thầy nào chưa vợ thì cô chọn một thầy, đừng chờ đợi thằng Khang làm gì vô ích. Nó không chết thì cũng có vợ và ba bốn đứa con rồi”. Không. Khang của chị không chết. Khang của chị chưa có vợ và không có ba bốn đứa con. Khang vẫn sống và đang tìm chị. Anh chàng sinh viên khoa học gốc miền Trung, dạy kèm toán lý hóa lớp mười cho chị ngày nào, vẫn còn sống. Anh chàng nghệ sĩ với cây đàn guitar cũ, mỗi chiều dưới giàn hoa giấy bên hiên nhà, đắm đuối nhìn cô nữ sinh Trần Thị Thu Hà mà hát: “Này người yêu người yêu tôi ơi, bên kia sông là ánh mặt trời...” vẫn còn sống.

Sáng hôm sau, như lời dặn trong thư, chị Hà thu xếp vài đồ đạc cá nhân và đi tìm nhà ông Đản ở ấp Chu Hải, ngoài Bà Rịa. Chuyển xe Sài Gòn

Vũng Tàu đến trễ vì bị xét nhiều lần. Khi chị tìm ra nhà ông Đản thì trời đã tối. Ông dắt chị Hà đến một chòi lá ngoài ruộng, ở đó, Khang bằng da bằng thịt đang chờ đợi chị. Hai kẻ yêu nhau cuối cùng đã gặp lại nhau trong biển đời dâu bể. Họ trao cho nhau chiếc nhẫn cỏ làm tin trong chiếc chòi lá mục. Không có mặt trời rực rỡ bên sông như ngày xưa Khang thường hát, nhưng ít ra họ đã sống sót. Trong chiếc chòi lá ngoài vườn nhà ông Đản, họ hứa cùng nhau, dù thu vàng hạ đỏ hay nắng dãi mưa dầm, sẽ đi nhau đi hết cuộc đời còn lại.

Khoảng ba giờ sáng, ông Đản ra chòi gọi hai người dậy, đưa ra ngoài sông và gửi họ cho chuyến vượt biên sắp khởi hành. Ông không đi vì đưa con trai ông, bạn tù của Khang, vẫn còn ở trong tù.

Chiếc ghe vượt biên quá nhỏ. Chiều dài chỉ mười một mét và chiều ngang vồn vẹn một thước rưỡi. Dù nhỏ bao nhiêu thì đối với Khang, một tên tù trốn trại, không còn là điều chọn lựa. Dĩ nhiên chị Hà cũng thế. Đời của chị đã thuộc về Khang. Dù phải chết trên biển cả họ cũng sẽ không ân hận vì ít ra sẽ được chết bên nhau trong chung thủy vợ chồng.

Tháng Chín bắt đầu mùa biển động nhưng ghe chạy bốn ngày đầu không có chuyện gì trở ngại. Ghe đi về hướng đông. Không còn lo sợ việc tàu công an biên phòng chặn bắt. Tuy nhiên, ngày thứ năm thì ghe chết máy. Chiếc la-bàn của hướng đạo sinh thường dùng trong những trò chơi, không xác định được vị trí của chiếc tàu, đang ở đâu và sẽ trôi dạt về đâu. Anh tài công không sửa được máy ghe, đành phó mặc cho định mệnh, đúng hơn là cho gió mưa, đưa đẩy chiếc ghe đến đâu thì đến. Ghe trôi dạt về hướng nam. Thực phẩm hết. Nước uống cũng hết. May mà trời không có bão lớn. Nếu không, chỉ cần một cơn sóng mạnh cũng đủ để lật cả chiếc ghe đang chơi vơi trên biển cả. Những người còn sức khỏe thay phiên nhau tát nước. Thịnh thoảng có một cơn mưa. Những người ngồi trên sàn ghe căng tấm ny-lông để hứng nước và chia nhau thấm giọng. Về đêm, biển đen như chiếc miệng con cá mập khổng lồ chuẩn bị nuốt chửng đoàn người đang trong cơn đói khát. Những đám mây đen dày đe dọa đang vùn vù bay về. Qua ngày thứ sáu, chẳng còn ai đủ sức dù chỉ để khóc than hay cầu nguyện. Tiếng cầu kinh, tiếng niệm Phật cũng im bật. Trong những điều im bật, có cả tiếng khóc của đứa bé bị sót trong đêm đầu khi ghe vừa ra khỏi cửa. Một người nào đó từ hầm ghe nói vọng lên: “Thôi chị buông cháu ra. Cháu nó đã đi lâu rồi”. Giọng một người đàn bà cãi lại: “Ai bảo thế. Con tôi

manh khỏe thế này mà nở xấu mồm xấu miệng như rứa. Ngủ đi con, mẹ thương”. Tội nghiệp bà mẹ. Đứa bé đã chết từ lâu. Bà mẹ ôm xác đứa con hai tuổi suốt hai ngày đêm mà không nói, đứng ra là không dám nói, một lời. Bà mẹ không muốn nhìn cảnh người ta ném xác con hai tuổi của bà xuống biển. Mọi người đều kiệt sức. Không ai còn đủ sức để chia buồn hay khuyên nhủ bà. Vả lại, lát nữa đây, biết ai sẽ chia buồn ai. Không nói ra, trong lòng mấy chục người trên chuyến hải hành vô định này, cũng đang nghĩ đến cái chết.

Và cứ thế, ngày thứ bảy, ngày thứ tám lần lượt trôi qua trong đói khát và chờ đợi. Vài chiếc tàu biển đi ngang, xa tít ngoài khơi. Những người đàn ông vội vã tẩm dầu vào áo quần đốt lên làm tín hiệu. Không có một tín hiệu trả lời. Những chiếc tàu biển không thấy hay thấy mà không quan tâm cứu vớt.

Ngày thứ mười. Trong lúc chị Hà đang thiu ngủ thì tiếng Khang vọng xuống. “Có tàu đánh cá Thái Lan tới. Mấy bà, mấy cô trốn xuống hầm hết”. Hầm ghe quá nhỏ. Bước đầu cũng đạp phải người. Một số đàn bà lấy dầu máy bôi vào mặt. Cuốn tóc cao để giả làm đàn ông. Úp mặt vào lườn ghe không dám nhìn lên. Những câu chuyện về hải tặc được nghe kể nhiều lần từ những người đi lọt viết thư về, làm mọi người run sợ khi liên tưởng tới số phận mình. Nấp hầm bị ai đó mở tung. Ánh sáng rọi vào, soi rõ những khuôn mặt ngâm đen của đám thợ đánh cá Thái Lan. Chiếc ghe vượt biển bị chúng kéo buột vào ghe đánh cá bằng sợi dây thừng lớn. Từng người, bắt kể đàn ông, đàn bà hay con nít đều bị kéo lên khỏi miệng hầm. Tất cả phải cởi áo quần để chúng khám xét. Nữ trang, đồng hồ, tiền bạc đều bị chúng cướp sạch. Chúng khám xét từng ngăn tàu, đâm thủng những thùng dầu, thùng nước uống, chúng nghi ngờ có dấu tiền đồ, vàng bạc. Số phụ nữ, khoảng hai chục người, từ các bà mẹ năm sáu mươi tuổi cho đến mấy em bé chỉ hơn mười tuổi bị dồn vào một góc. Đàn ông, con nít bị đẩy xuống dưới hầm ghe. Một tên hải tặc cầm súng đứng trên miệng hầm ghe, trong khi hai tên khác cầm dao chặt cá lớn bằng đũa chặn hai đầu. Khám xét xong. Chúng thảo luận với nhau bằng tiếng Thái. Không hiểu bọn hải tặc bàn nhau những gì, chỉ nghe tiếng chúng cười sặc sụa. Một tên, có vẻ chỉ huy, liếc nhìn về phía đám phụ nữ đang đứng. Hấn chằm chằm bước tới, nhìn kỹ mặt từng người. Mỗi khi hấn chỉ vào ai thì hai tên hải tặc đàn em kéo cô gái bắt hạnh đó ra khỏi nhóm. Người thứ sáu và cũng là người cuối cùng là chị Hà. Chị sợ hãi bật khóc. Mấy cô gái kia cũng khóc thét lên. Một bà mẹ

bước ra, quỳ xuống sàn ghe vừa lay vừa khóc, xin tha cho con gái mười lăm tuổi của bà. Nước mắt và những lời van xin của bà mẹ không lay động được tâm hồn của những con người không còn một chút lương tri. Bọn hải tặc cuốn dây để kéo chiếc ghe lại gần hơn. Chúng đẩy chị Hà và năm cô gái cùng số phận sang tàu đánh cá. Một tên đưa dao chặt đứt sợi dây thừng. Hai chiếc ghe từ từ xa nhau. Bên kia, chị Hà còn nghe tiếng Khang gào lên, trong đau thương, bất lực. Sau suốt buổi chiều tàu chạy về hướng nam, nhóm chị Hà sáu người được đưa đến một hòn đảo san hô. Bọn hải tặc ra lệnh họ bước xuống tàu. Hai cô gái không bước nổi. Cô gái nhỏ tuổi ngã quỵ lên một bụi san hô. Những mũi san hô nhọn như chông đâm vào đùi cô, da thịt tụt ra, máu chảy đỏ cả đùi. Chị Hà và những cô gái còn sức, gắng gượng diu nhau lên đảo. Sáu người ngồi trong một hang đá cách xa bờ, ôm nhau khóc. Một tên hải tặc ghé ngang, ném cho họ một hộp giấy đựng cơm trắng và thùng nước uống nhỏ. Hắn chỉ vào miệng ra dấu. Chị Hà chia mỗi người một nắm cơm và chuyền tay nhau thùng nước. Không ai dám ngủ, hoang mang, lo lắng nhìn nhau, liên tưởng đến một điều bất hạnh không tránh khỏi. Đúng vậy. Khoảng nửa khuya, nhiều tiếng chân nặng nề đi về phía hang đá. Hàng chục tên hải tặc trở lại. Ngọn đèn biển lè loi trên đảo soi bóng đám hải tặc đang đi tới như những bóng ma trôi. Chúng vực chị Hà và năm cô gái dậy. Kéo tay từng người ra ngoài bãi cát. Một cô gái vừa cất tiếng khóc đã bị một tên hải tặc đánh mấy bạt tai. Chúng hăm hiếp chị Hà trước. Những mũi kim đâm đau buốt vào da thịt chị. Chị nhắm mắt, không khóc thành tiếng nhưng nước mắt cứ tuôn theo cơn đau đang chạy dài vào tận mỗi tế bào. Bọn hải tặc say sưa, điên cuồng, man rợ trên thân thể của những cô gái Việt Nam yếu đuối. Và cứ thế chúng thay phiên nhau hăm hiếp từng cô gái. Tiếng cô bé mười lăm tuổi bị thương hét lên trong đau đớn. Không ai nghe. Không có Chúa và Phật. Trên cù lao san hô ngoài vịnh Thái Lan chỉ có tiếng khóc của sáu con chim non Việt Nam và tiếng cười man rợ của bầy ác quỷ Thái Lan. Sau vài giờ, bọn hải tặc ra đi, bỏ mặc sáu cô gái với thân thể lóa lổ nằm ngất xỉu trên cát. Gần sáng họ cố lê lét đến gần nhau, giúp nhau lau những vết máu còn đọng lại trong thân thể trầy trụa và diu nhau đi tìm chỗ nằm qua đêm. Đây chỉ mới là đêm đầu tiên trong chuỗi ngày khổ nhục dài vô tận.

Buổi sáng, chiếc tàu hải tặc lại ra khơi. Chị Hà và một cô gái gắng gượng đi vòng quanh đảo, với hy vọng mong manh tìm được một nơi để trốn. Hòn đảo thật ra chỉ là một cù lao nhỏ trôi lên giữa vịnh, chung quanh toàn là san hô nhọn,

nhìn ra xa chỉ thấy mịt mờ mây nước tận chân trời. Không ai biết nơi này là đâu, hòn đảo này tên gì và ngày mai, đêm mai, đời họ sẽ ra sao. Cũng từ những hốc đá đó, chị Hà biết rằng nhóm chị không phải là những người đầu tiên bị bắt vào đây. Rơi rớt trong các hốc đá là những mảnh áo quần rách tả tơi còn dính máu, dấu tích của những chống cự, đấu tranh, cưỡng bức, hành hạ. Nhiều nơi còn có cả tên tuổi, địa chỉ, chuyến ghe, ngày ra đi và bến bãi khởi hành của người bạc hạnh. Một chỗ ghi: "Em là Lê Thị ..., phường ... thị xã Bạc Liêu, ai đọc được xin báo dùm cho mẹ là bà Phan Thị ... biết". Một chỗ khác: "Tôi là Nguyễn Thị ..., địa chỉ ... Cách Mạng Tháng 8, Quận 10, Sài Gòn, bị bắt vào đây ngày 15 tháng 2 năm 1978. Ghe tôi có 74 người, vào đây còn sống được 21 người. Ai đọc được tin này làm phúc báo cho gia đình tôi biết". Và cứ thế, trong mỗi hốc đá, mỗi mặt bằng, đều có dấu vết của những người phụ nữ Việt Nam bất hạnh bị bắt đến trước, bị hăm hiếp trước, và có thể đã chết trước.

Buổi chiều, khi nhóm chị Hà lay hoay chưa tìm ra một cách trốn thì chiếc tàu đánh cá Thái Lan lại trở về. Chúng đem cho nhóm chị một thùng cơm, một ít cá khô mặn và một thùng nước. Chị Hà lại chia thành sáu phần và khuyên mọi người cố gắng ăn để sống. Cô bé mười lăm tuổi, có bà mẹ quỳ van xin bọn hải tặc, không ăn uống được. Sau một đêm bị hiếp dâm tập thể cô bé kiệt sức. Vết thương do mũi san hô nhọn đâm vào đùi cô bé hôm qua cũng bắt đầu nhiễm trùng. Chân cô sưng đỏ. Cô bé sốt. Miệng không ngớt gọi "mẹ ơi" trong mê sảng. Chị Hà ngồi bên cạnh cô bé, thầm nghĩ, nếu đêm nay bọn hải tặc quay lại đây hành hạ lần nữa như đêm qua, cô gái này sẽ chết. Sau vài phút suy nghĩ, đắn đo, chị Hà đứng dậy đi về phía cuối bãi, nơi chiếc tàu đánh cá đang thả neo. Đám hải tặc ngạc nhiên nhìn chị, có tên bật cười hô hố. Chị Hà chỉ về phía hang đá. Đám hải tặc nhìn nhau, bàn tán, cuối cùng một tên đứng dậy đi theo chị. Chị Hà đưa tên hải tặc đến chỗ cô bé bị thương ở đùi và chỉ vào trán cô gái. Hắn nhìn vết thương sưng đỏ và sờ vào trán đang bị sốt của cô bé. Hắn không nói gì, ra dấu cho chị đưa cô bé vào phía trong hang, rồi bỏ đi.

Nửa khuya, bọn hải tặc lại đến. Một tên cầm đèn pin đi trước. Như đêm qua, chúng kéo từng người ra ngoài bãi, tiếp tục hành hạ một cách man rợ. Chị Hà không khóc. Chị nằm im như một xác chết. Đêm nay chị cảm thấy bớt đau hơn bởi vì trí óc chị chỉ tập trung vào cô bé. Chị van vái chúng đừng hành hạ cô. Cũng may, tên cầm đèn pin, chính là tên đi theo chị hồi chiều, đã dặn

trước đồng bọn hãy tha cho cô bé. Hắn đem theo đèn pin cốt để nhận diện cô. Và cứ thế, ngày thứ ba, thứ tư, mỗi đêm đều có bọn hải tặc ghé qua. Đến ngày thứ năm, bọn chúng không trở lại. Nhưng chị Hà cũng hoàn toàn không còn biết gì nữa. Không ai trong sáu cô gái còn ý thức gì về những sự việc chung quanh. Sáu thân thể lỏa lồ, nhầy nhụa đang nằm chờ chết. Chỉ có chết mới không biết thế nào là đau đớn. Chết là một lối thoát thanh thản nhất trong lúc này. Chị Hà thiếp đi trong cơn mê.

Khi tỉnh dậy, chị thấy mình nằm trong một căn phòng bệnh viện. Một bác sĩ người Mỹ, khoảng ngoài 60 tuổi, có đôi mắt hiền từ, đang đứng bên cạnh. Bình nước biển treo trên góc giường. Ông tự giới thiệu bằng tiếng Việt khá thành thạo, tên ông là John Breston, làm việc thiện nguyện giúp người Việt tỵ nạn tại Thái Lan từ hai năm nay. Ông bóc cho chị một múi cam. Chị đưa tay trái cầm lấy. Chỉ khi đó, chị mới biết mình sống sót. Ông biết rất rõ chị từ đâu tới nhưng không nhắc gì về những chuyện đau lòng đã xảy ra. Chị nhìn chung quanh nhưng không thấy có ai quen. Chị hỏi ông về số phận của năm cô gái đồng cảnh ngộ, nhất là cô bé mười lăm tuổi. Bác sĩ Breston cho chị biết sau khi được tàu hải quân Thái Lan cứu vớt, họ đã được chuyển đến nhiều bệnh viện khác nhau. Mọi người đều đang dần dần bình phục. Chị Hà nằm trong bệnh viện gần một tuần lễ, trước khi được chuyển về trại Panat Nikhom để lo thủ tục định cư. Chị hỏi thăm văn phòng Cao Ủy và những chuyến tàu đến cùng một thời gian với chị nhưng không một ai biết gì về Khang, cũng như số phận chuyến tàu khởi hành từ Chu Hải.

Khoảng hai tuần sau khi xuất viện, chị Hà lại phải trở vào bệnh viện. Chị nghĩ có thể chỉ là một cơn sốt nhẹ. Bác sĩ Breston, sau khi khám sức khỏe, thử máu, dặn chị Hà ngày mai trở lại. Sáng mai, khi chị đến, Bác sĩ Breston mời chị vào phòng riêng. Ông lật hồ sơ bệnh lý của chị, nhìn chăm chú vào mắt chị và nói nhỏ, thật nhỏ, như chỉ để một mình chị nghe. Chị Hà không tin những gì bác sĩ Breston nói là sự thật. Ông đưa chị coi kết quả thử nghiệm. Chị Hà vừa coi xong là ôm mặt khóc. Như một người cha hiền từ, Bác sĩ Breston bước tới đặt tay lên vai chị và an ủi: “Khóc đi. Hãy khóc nhiều như cô cần được khóc. Nhiều khi không có phương thuốc nào tốt hơn là nước mắt”. Một hồi lâu, khi nước mắt giúp vơi dần cơn đau xót, chị lấy hết can đảm nói: “Phải bỏ nó đi, bác sĩ ạ”. Chị cay đắng nói tiếp: “Đó là di sản của một tội ác”. Chị Hà kể lại một cách chi tiết hành trình vượt biên mà chị và năm cô gái đã trải qua. Bác sĩ lắng nghe một cách trang trọng và cảm

thông. Cuối cùng ông chậm rãi: “Vâng, điều đó tùy ở cô. Trong tư cách bác sĩ, tôi sẽ làm theo quyết định của cô, mặc dù như một con người, tôi không hẳn đồng ý như vậy”. Không đợi chị Hà phản ứng, ông tiếp: “Bởi vì, làm thế nào cô biết đó là di sản của một tội ác? Và dù có đúng đi nữa, di sản đó không thể là tội phạm khi nó chỉ là một bào thai”. Ngừng một chút ông giải thích: “Năm cô gái trong cùng chuyến của cô đã được chuyển sang nhiều trại khác nhau để bảo vệ quyền riêng tư và an toàn cho tương lai họ. Chuyện của cô ở đây không ai biết. Chúng tôi, thậm chí, cũng có thể đưa cô ra ngoài trại, sống với một nhà bảo trợ, sau khi sinh xong và nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ giúp cô hoàn tất thủ tục định cư”. Chị Hà thắc mắc: “Còn đứa bé?” Bác sĩ đáp: “Đứa bé vô tội. Chúng tôi sẽ có người lo lắng cho nó. Hội thiện nguyện sẽ tìm cho nó cha mẹ nuôi để nuôi dưỡng nó nên người. Nó có thể không biết quá khứ của cha mẹ đã sinh ra nó nhưng chắc chắn sẽ có một tương lai tốt đẹp như bất cứ đứa trẻ nào khác trên thế giới”. Chị Hà mềm lòng trước sự tha thiết, tình thương người, tính thuyết phục trong lý luận của bác sĩ và bản tánh hướng thiện tự nhiên của chị, nên chấp nhận đề nghị của ông.

Bào thai mỗi ngày một lớn. Đêm đêm chị nằm lắng nghe tiếng cựa của đứa bé sắp chào đời và thương cho số phận bất hạnh của con như thương lấy chính cuộc đời khốn khổ của chị. Đứa bé sẽ không biết cha và cũng sẽ không biết mẹ. Làm sao một con người có thể “sống xứng đáng như mọi đứa trẻ khác trên thế giới”, như lời ông bác sĩ nói, nếu sinh ra không cha mẹ, không quá khứ? Và khi giao nó cho hội từ thiện, chị sẽ làm gì với cuộc đời còn lại của mình? Chị sẽ về đâu trong trái đất này? Chị không thể về lại Việt Nam để sống với bà vợ kế của ba. Khang có thể đã chết. Cho dù Khang còn sống đi nữa, chị cũng không nên gặp lại Khang. Gặp lại để làm gì. Bên kia sông không phải là ánh mặt trời như Khang thường lý tưởng hóa mà là bóng tối, là lở làng, khinh rẻ. Người duy nhất trên đời này, cùng cảnh ngộ bất hạnh như chị không ai khác hơn là đứa bé đang nằm trong bụng chị. Bác sĩ Breston nói đúng một điều: đứa bé hoàn toàn vô tội. Chị đưa tay vuốt ve chiếc bụng tròn như để xin lỗi và hứa với con: “Mẹ sẽ sinh con ra, sẽ ấm con đi một nơi thật xa, ở đó sẽ không ai biết đến mẹ con mình. Mẹ sẽ nuôi con nên người. Chúng ta sẽ sống với nhau. Con có thể sẽ không bao giờ biết đến quá khứ của cha mẹ con, nhưng con sẽ có tương lai bởi vì con có mẹ”. Buổi chiều ngày 11 tháng 6 năm 1980, thằng bé cất tiếng khóc chào đời trong một bệnh viện nhỏ ở Bangkok. Mẹ nó cũng khóc, và ngay cả khóc nhiều hơn nó.

Bác sĩ John Breston bảo chị đặt tên con. Chị đáp: “Hãy đặt tên nó là Biển, bởi vì nó là con của biển”. Chị giữ lại họ Lê, là họ của Khang để làm kỷ niệm. Sáu tháng sau, đích thân bác sĩ John Breston lái xe đưa mẹ con chị Hà ra phi trường đi Mỹ định cư.

Hai mươi hai năm sau. Hai mươi hai năm chị sống trong âm thầm và chịu đựng. Chị không muốn ai biết về mình. Hai mươi hai năm chị sợ hãi và trốn tránh con người. Hai mươi hai năm, sáng nay là lần đầu tiên chị giận dữ với con ngay trước mặt người vợ chưa cưới của nó.

Tại sao? Chị tự hỏi. Tại sao chị có thể phản ứng như thế được nhỉ? Chị đã hy sinh hai mươi hai năm, tại sao chị lại không thể hy sinh một lần chót vì hạnh phúc của con? Lẽ ra chị nên vui khi thấy con trai duy nhất của chị sắp sửa có một gia đình, một người vợ do chính nó chọn lựa. Lẽ ra chị nên vui khi đã làm xong lời hứa với chính mình hai mươi hai năm trước. Đúng thế. Chị chưa sống trọn vẹn với lời hứa của mình. Chị hối hận về thái độ khắt khe của mình ban sáng. Chiều nay, nếu Biển trở về nhà, chị sẽ xin lỗi con. Biển ngoan lắm, chắc chắn nó sẽ vui và tha thứ cho mẹ. Chị thề hứa sẽ không buồn, không rơi nước mắt khi tiễn con đi về California với vợ. Còn đời chị? Chị cười chua chát. Chị làm gì có cuộc đời riêng. Cô giáo viên Trần Thị Thu Hà đã chết trong một đêm trăng khuyết trên đảo san hô năm đó. Chị Hà vội vã đứng dậy để về gặp con. Một người đang đứng chờ sau lưng chị từ lâu. Chị quay lại, thì ra đó là Biển: “Bạn con đâu?” Chị hỏi trong lo lắng. Biển đáp: “Cô ấy về California một mình rồi. Chúng con đã chia tay nhau”. Chị Hà thắc mắc: “Tại sao?” Biển không nói, bước tới ôm chầm lấy mẹ: “Mẹ. Mẹ tha thứ cho con. Con xin lỗi mẹ. Khi mẹ ra về con mới hiểu ra rằng con có thể sống không có Linda nhưng không thể không có mẹ”. Chị Hà cảm động đến rơi nước mắt. Chị vuốt mái tóc hơi quăn của con: “Con tôi thật sự trưởng thành rồi”. Hai mẹ con ôm nhau khóc. Lần đầu tiên trong đời mình, chị Hà khóc vì hạnh phúc, một khái niệm mà hơn hai mươi năm chị chưa từng nghĩ tới. Tháng sau, Biển được nhận làm kỹ sư cơ khí hàng hải cho một hãng tàu buôn lớn ở Boston.

Hai năm sau Biển lập gia đình với một cô gái Việt Nam hiền hậu. Chị Hà đặt tiền ứng trước để mua tặng vợ chồng Biển ngôi nhà của cụ Paul, để làm quà cưới cho con. Và sau đó không lâu, khu nhà yên tĩnh vùng biển, lại lần nữa vang lên tiếng khóc trẻ thơ, báo hiệu một sự sống vừa mới ra đời để nối tiếp cuộc vận hành biển diệt không cùng của thời gian và vũ trụ.

LỜI NGUYỆN CẦU VU LAN

Trương Phong Ba

*Mỗi lần nghĩ về Mẹ về Cha
Là mỗi lần xót xa ân hận
Cha đã đi xa Mẹ vò võ một mình cô quạnh
Nhà từ đường hôm sớm ra vào*

*Mỗi lần về thăm thương Mẹ biết bao
Một mình lủi thủi trong ngôi nhà ba gian yên lặng
Mắt đăm đăm hướng về cổng vắng
Ngóng chừng xem có ai đó về không?*

*Cha trên di ảnh hiểu lòng Mẹ ngóng trông
Buồn phảng phất như thương người ở lại
Ánh mắt Cha thật nồng nàn ấm mãi
Như sưởi cho hồn Mẹ bớt cô đơn*

*Đôi khi bất chợt Mẹ dỗi hờn
Thấp nhang cho Cha và mắng yêu: «Các con ông tệt quá!
Nhà này như là nhà người lạ
Mấy hôm rồi chẳng một đứa về chơi*

*Ông may mắn hơn, Ông trước cõi trời
Nơi thiên quốc muôn đời hoan hỷ
Tôi ước ao mai này trên đường thiên lý
Lại được nắm tay Ông cùng về nẻo vô ưu»*

*Rằm Vu lan này con quỳ dưới trời cao
Cầu xin Cha về cõi phúc muôn đời an lạc
Cầu xin Mẹ những ngày tuổi già tóc bạc
Được yên vui hạnh phúc với cháu con*

*Cầu hòa bình cho dân tộc nước non
Cho muôn người được sống trong an thái*

*Mai kia Cha về chốn vĩnh hằng miên viễn
Tìm qua cả ngàn thu xao xuyên biết có gặp
gỡ lại Cha không?*

Lễ Tưởng Niệm Anh Hùng Đông Tiến ở Hoà-Lan

Vào lúc 14g00 ngày 25 tháng 8 năm 2019 tại thành phố Venray, cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà Lan đã tổ chức lễ tưởng niệm các kháng chiến quân hy sinh trên con đường đấu tranh cho Tự Do cho dân tộc Việt Nam. Một số đồng hương và đại diện các đoàn thể Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan (Bà Nguyễn Tuyết Lê, ông Nguyễn Minh Anh) và Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hoà tại Hoà-Lan (ông Trần Văn Thắng, ông Lê Quang Kế) đã đến tham dự buổi lễ theo lời mời của ban tổ chức.

Mở đầu buổi lễ, xướng ngôn viên Thu Vân mời mọi người cùng đứng lên hát quốc ca và tưởng niệm đến các chiến sĩ hy sinh cho tổ quốc và các đồng bào đã bỏ mình trên đường thoát khỏi ngục tù cộng sản để tìm Tự Do.

Tiếp theo đó, ông Đinh Ngọc Hiến đại diện cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan đã ngỏ lời chào mừng các vị đại diện hội đoàn và đồng hương; và bày

tỏ lòng cảm ơn đến các hội đoàn và thân hữu đã luôn tích cực và ủng hộ đảng Việt Tân trên con đường đấu tranh chấm dứt chế độ cộng sản để đem lại Tự Do cho người dân Việt Nam.

Kể đến, 3 vị đại diện hội đoàn đã lên thắp hương trước bàn thờ các kháng chiến quân đã hy sinh trên đường Đông Tiến trở về Việt Nam vào thập niên 1980 sau khi đất nước Việt Nam đã hoàn toàn bị cộng sản thống trị vào ngày 30 tháng 4 năm 1975. Mọi người tham dự cũng tiến đến bàn thờ và dâng hương tỏ lòng biết ơn đến các vị anh hùng hy sinh thân mình cho đại nghĩa.

Trước bàn thờ khói hương nghi ngút, ông Trần Kinh Thành, trưởng cơ sở Việt Tân tại Âu Châu đã bùi ngùi nhắc đến những hy sinh gian khổ mà chiến hữu Hoàng Cơ Minh, vị lãnh đạo đầu tiên của Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng và các chiến hữu khác đã trải qua trên con đường kết hợp lòng người để trở về nước chiến đấu, trong giai đoạn mà cuộc chiến ở Việt Nam được thế giới coi như kết thúc. Cho đến nay, dưới sự thống trị độc tài của cộng sản, người dân Việt Nam vẫn không có Tự Do, bất công xã hội vẫn lan tràn và tổ quốc đang bị lâm nguy dưới sự bành trướng bá quyền của Trung Cộng, do đó người dân Việt Nam vẫn tiếp tục chiến đấu, lấy dân tộc làm căn bản, lấy đại đoàn kết toàn dân làm vũ khí để chấm dứt chế độ độc tài cộng sản và canh tân đất nước.

Sau đó, bà Nguyễn Tuyết Lê, phó chủ tịch ngoại vụ Cộng Đồng đã bày tỏ lòng cảm phục và tri ân đến những vị anh hùng dân tộc và sự đoàn kết cùng đảng Việt Tân để tranh đấu cho Tự Do và Dân Chủ tại Việt Nam.

Ông Trần Văn Thắng, đại diện Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hoà cũng chia sẻ những cảm nghĩ của ông đối với hiện tình đất nước và bày tỏ sự đoàn kết cùng đảng Việt Tân

trong các công tác đấu tranh chung phục vụ tổ quốc Việt Nam.

Sau đó mọi người cùng xem phần dương ảnh về những ngày đầu trở về nước kháng chiến của các kháng chiến quân, nơi dừng chân đầu tiên là tại chùa Gotokuji thành phố Tokyo Nhật Bản. Tại ngôi chùa này, một tượng đài tưởng niệm các kháng chiến quân đã được dựng nên để ghi ơn các kháng chiến quân và để các thế hệ mai sau biết được sự hy sinh của các thế hệ trước trong công cuộc đấu tranh cho Tự Do và Độc Lập của tổ quốc Việt Nam.

Trong buổi lễ, ông Trần Kính Thành cũng đại diện đảng Việt Tân trao quà đến anh chị Trí&Tiên để bày tỏ lòng cảm tạ anh chị đã luôn tích cực hỗ trợ đảng Việt Tân trong các công tác do đảng Việt Tân phát động.

Sau đó, dưới tiếng đàn hướng dẫn của anh Nguyễn Hữu Phước mọi người cùng hợp ca các bài ca đấu tranh và “Bài Ca Đông Tiến”, một sáng tác của kháng chiến quân Trần Thiện Khải nói lên ước vọng của những người ra đi đấu tranh vì tương lai của dân tộc.

Sau khi buổi lễ chấm dứt, mọi người cùng được thưởng thức bữa ăn thật ngon do các đảng viên Việt Tân và thân hữu khoản đãi trong một ngày nắng đẹp.

Thế Truyền tường thuật

Danh ngôn

- Dù chỉ nắm vững một kiến thức nào đó, cũng đều có ích cho trí óc, nó sẽ ném đi những thứ vô dụng nhưng giữ lại những thứ có ích.

- Nước mắt đến từ trái tim chứ không phải từ não.

William Shakespeare

Tin Hòa Lan

Diễn Biến Trong Vụ Án Mạng Tại Enschede

Như đã được tường thuật trong mục này, vào tháng 11 năm 2018, bốn người, trong đó có một người Việt, đã bị bắn chết tại Enschede, một thành phố thuộc vùng Đông Bắc Hòa Lan. Vụ thảm sát này đã xảy ra trong một tiệm mà người Hòa Lan gọi là “een growshop”, tức là một tiệm chuyên bán vật liệu thường được dùng để trồng cần sa, do người Việt bị giết nói trên làm chủ.

Ban đầu cảnh sát Hòa Lan có bắt giữ một nghi phạm đã rời hiện trường vài phút trước khi án mạng xảy ra. Tuy nhiên không lâu sau đó người này được trả tự do vì ông ta đã có thể chứng minh sự vô tội của mình.

Trong cuộc điều tra kế tiếp cảnh sát Hòa Lan đã thu thập đủ tang chứng để bắt và tạm giam ba người sinh sống trong vùng phụ cận của thành phố Enschede, bị tình nghi là thủ phạm của một tội ác rất hiếm hoi tại Hòa Lan. Ba người này là ba cha con người Servië, một trong những quốc gia được thành lập sau khi nước Nam Tư tan rã vào thập niên 90 của thế kỷ trước. Lý do khiến cho họ gây ra tội ác mà họ đang bị tình nghi có thể là một cuộc tranh chấp về cần sa. (Volkskrant.nl: “De verdachten, alle drie geboren in Servië, zouden de growshopeigenaar en drie andere aanwezigen hebben vermoord na een ruzie over een partij hennepplanten.”)

Một trong các tang chứng mà cảnh sát tìm được là dấu vết máu của người chủ tiệm Việt trong chiếc xe Volkswagen Golf màu đen mà các nghi phạm đã chạy trong ngày án mạng xảy ra. Ngoài

ra, cảnh sát còn tìm thấy được dấu vết DNA của một trong ba nghi phạm trên một sợi dây điện bị kéo đứt của một chiếc máy quay phim treo tại tiệm “growshop”. Các tang chứng khác có liên hệ đến loại đạn được dùng để giết bốn nạn nhân.

Cuộc điều tra của cảnh sát đang được tiếp tục tiến hành. Các nghi phạm hiện giờ đang giữ im lặng. Họ có thể sẽ được đưa ra tòa vào mùa xuân năm 2020 để được thẩm định họ có gây ra tội ác nói trên hay không. Tuy nhiên trong tháng Tám vừa qua cũng đã có một phiên tòa tiên khởi được tiến hành để duy trì sự tạm giam của các nghi phạm này.

Bên cạnh ba cha con bị nghi là hung thủ, cảnh sát còn bắt thêm một người phụ nữ ở Breda bị nghi là đã tiếp tay cho ba người kia mua khẩu súng mà họ dùng để giết người. Người phụ nữ này hiện nay cũng bị tạm giam trong khuôn khổ của cuộc điều tra. Cộng thêm vào đó là hai người đàn ông ở Sint Willebrord, một thị xã ở miền Nam Hòa Lan như Breda, bị nghi đã bán khẩu súng đó cho ba người bị nghi là hung thủ. Hai người bị nghi bán súng này cũng lại là người cùng một gia đình, một người cha và con trai ông ấy. Cả hai hiện giờ đang bị ở tù vì một vụ buôn bán vũ khí khác.

Như vậy thì trong thời điểm này cảnh sát Hòa Lan đã xác định tổng cộng sáu nghi phạm có liên quan trực tiếp hay gián tiếp đến vụ án mạng nghiêm trọng tại Enschede. Như đã nói ở trên, có lẽ phải chờ đến sang năm sau chúng ta mới có thể biết được nền công lý Hòa Lan có đầy đủ căn cứ để biến họ từ nghi phạm thành thủ phạm hay không.

31/08/2019

(Ông Năm Chuột tổng hợp các sự kiện và ý kiến lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và mạng lưới thông tin toàn cầu.)

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Tin Thế giới

[QHT tổng hợp]

VOA: Biểu tình ở Hong Kong hỗn loạn giữa hơi cay và bom xăng

Cảnh sát Hong Kong bắn đạn hơi cay và xịt vòi rồng khi những người biểu tình ủng hộ dân chủ ném bom xăng trong một loạt những vụ đụng độ mới nhất xảy ra vào ngày thứ Bảy 30/9.

Cảnh sát liên tục bắn đạn hơi cay và người biểu tình nấp đằng sau những cây dù giữa trụ sở địa phương của Quân đội Giải phóng Nhân dân Trung Quốc và chính phủ. Người biểu tình cũng ném gạch đào lên từ các lối đi nhắm vào cảnh sát, theo tường trình của Reuters. Vòi rồng xịt nước nhuộm màu xanh lam, thường được sử dụng ở những nơi khác trên thế giới để giúp cảnh sát dễ dàng xác định người biểu tình sau đó. Cảnh sát chống bạo động sau đó đi bộ về phía khu Admiralty kế cận, theo sau là 20 xe cảnh sát, nơi những người biểu tình trước đó ném bom xăng từ cầu vượt, một số rơi xuống gần cảnh sát. Những người khác chiếu tia laser màu xanh dương và màu xanh lá cây vào các hàng cảnh sát.

Các cuộc biểu tình đã diễn ra suốt ba tháng qua, đôi khi trở nên bạo lực, và đã nhắm mục tiêu vào sân bay, cơ quan lập pháp và Văn phòng Liên lạc, biểu tượng của sự cai trị của Trung Quốc.

RFA: Trung Quốc từ chối thảo luận lập trường về Biển Đông với Philippines

Chủ tịch Tập Cận Bình hôm 29/8 khẳng định lập trường của Trung Quốc về tranh chấp Biển Đông là không thay đổi. AFP trích lời một phát ngôn nhân chính phủ Philippines cho biết như vậy hôm 30/8. Ông Tập Cận Bình nói điều này trong cuộc họp với Tổng thống Philippines Rodrigo Duterte ở Bắc Kinh.

Tổng thống Duterte đang gặp sức ép từ trong nước nhân chuyến thăm lần này đến Trung Quốc trước tình hình căng thẳng ở Biển Đông, nhất là sau khi tàu cá Trung Quốc đâm chìm tàu cá của Philippines ở vùng nước tranh chấp hồi tháng 6 vừa qua. Ông Duterte được trông đợi sẽ đề cập vấn đề căng thẳng Biển Đông trong các thảo luận với lãnh đạo Trung Quốc nhân chuyến thăm lần này. Trong cuộc gặp giữa hai nhà lãnh đạo, Chủ tịch Tập Cận Bình khẳng định lập trường của chính phủ Trung Quốc là không chấp nhận phán quyết của tòa Trọng tài Quốc tế đưa ra hồi năm 2016. Người phát ngôn của Tổng thống Duterte cho biết, hai bên đồng ý sẽ làm việc cùng nhau để kiểm soát vấn đề và nhìn nhận tầm quan trọng của việc tự kiềm chế, tôn trọng tự do hàng hải và hàng không ở Biển Đông. Phán quyết của tòa Trọng tài Quốc tế ở The Hague năm 2016 có lợi cho Philippines và bác bỏ nhiều yêu sách của Trung Quốc bao gồm yêu sách chủ quyền với vùng nước nằm trong đường đứt khúc 9 đoạn mà Trung Quốc tự vẽ ra trên biển. Trung Quốc không chấp nhận phán quyết này.

RFI: Mỹ-Trung: Tăng thuế hơn 200 tỉ đô la hàng hóa từ 01/09/2019

Hoa Kỳ và Trung Quốc chính thức tăng thêm thuế đối với tổng cộng hơn 200 tỉ đô la hàng hóa của nhau, bắt đầu từ ngày 01/09/2019. Cuộc

chiến thương mại giữa hai cường quốc gia tăng cường độ, dù gần đây cả hai bên cố thể hiện mong muốn hạ nhiệt.

Phía Trung Quốc sẽ tăng thuế đối với khoảng 75 tỉ đô la hàng nhập khẩu Mỹ, từ 5% đến 10% tùy theo chủng loại. Hoa Kỳ tăng 15% thuế đối với hơn 125 tỉ đô la trên tổng số 300 tỉ đô la sản phẩm của Trung Quốc chưa bị áp thuế. Mức thuế 15% được tổng thống Mỹ công bố cách đây 8 ngày, tăng thêm 5 điểm so với mức thuế 10% hiện nay. Quyết định tăng thêm 5 điểm là để đáp trả các biện pháp tăng thuế hàng Mỹ của Bắc Kinh. Theo Reuters, trong số những mặt hàng

Trung Quốc bị tăng thuế từ ngày 01/09 có đồng hồ nổi mạng, tai nghe Bluetooth, hàng may mặc, thực phẩm, dụng cụ thể thao... Phần 175 tỉ đô la hàng hóa Trung Quốc còn lại sẽ dần bị tăng thuế cho đến ngày 15/12/2019, trong đó có hàng điện tử như điện thoại di động, máy tính xách tay và trò chơi điện tử... Tờ Nhân Dân Nhật Báo của Trung Quốc khẳng định mức thuế mới của Mỹ sẽ không cản trở được sự phát triển của Trung Quốc. Còn Tân Hoa Xã cho rằng « Hoa Kỳ nên học cách hành xử như một cường quốc thế giới có trách nhiệm và ngừng cư xử như một 'kẻ ngổ ngáo' ».

BBC: Trung Quốc họp Hội nghị Trung Ương 4 sau thời gian dài gián đoạn

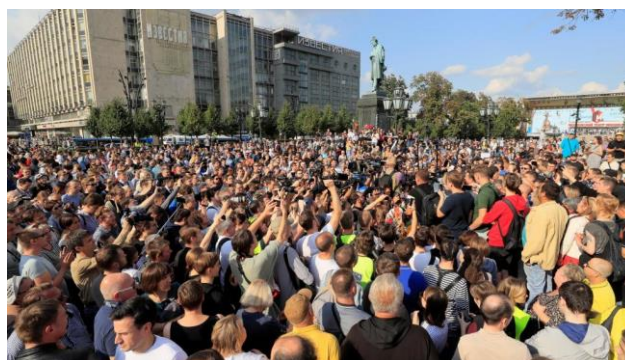

Hội nghị Trung ương lần thứ tư của Đại hội 19 Đảng Cộng sản Trung Quốc sẽ diễn ra vào tháng Mười tại Bắc Kinh, Tân Hoa Xã loan tin. Quyết định được đưa ra tại phiên họp của Bộ Chính trị ĐCS Trung Quốc hôm thứ Sáu 30/8, dưới sự chủ tọa của Tổng Bí thư Tập Cận Bình. Lẽ ra, Hội nghị Trung ương 4 theo thông lệ được tổ chức vào mùa thu năm ngoài. Tuy nhiên, điều đó đã không xảy ra, khiến có những đồn đoán có bất đồng trong hàng ngũ lãnh đạo cao cấp nhất của Đảng về việc hoạch định hướng đi của đất nước, Reuters nói. Đó cũng là lúc Trung Quốc đang phải đương đầu với cuộc thương chiến với

Hoa Kỳ, còn mức tăng trưởng kinh tế thì phát triển chậm lại.

"Chủ nghĩa xã hội mang đặc sắc Trung Quốc" là khái niệm được dùng để chỉ việc duy trì chủ nghĩa cộng sản trong tên gọi của Đảng, và duy trì quyền kiểm soát chính trị độc đảng, nhưng về kinh tế thì chủ yếu tuân theo các nguyên tắc kinh tế thị trường. Hội nghị trung ương 3 hồi 2/2018 đã thảo luận về các vấn đề nhân sự và chương trình cải tổ đối với các cơ quan nhà nước, nhằm trao cho đảng quyền kiểm soát thậm chí còn lớn hơn trước. Hội nghị trung ương 2 trước đó nữa là sự kiện thông qua kế hoạch xóa bỏ thời hạn nắm vị trí chủ tịch nước. Điều này đồng nghĩa với việc ông Tập có thể tại nhiệm bao lâu tùy ý.

RFI: Nga: Đối lập biểu tình ở Matxcova phản đối "trấn áp chính trị"

Ngày 31/08/2019, thêm một ngày thứ Bảy kể từ tháng 07/2019, hàng trăm người dân Nga lại xuống đường ở trung tâm Matxcova để phản đối « trấn áp chính trị ». Cuộc tuần hành theo lời kêu gọi của phe đối lập đã diễn ra trong trật tự.

Thông tin viên RFI Etienne Bouche tại Matxcova cho biết, dù số người tham gia giảm bớt, nhưng phong trào vẫn tiếp diễn :

« Khi trái bước trên những đại lộ ở thủ đô Matxcova bất chấp lệnh cấm, người biểu tình không chỉ phản đối việc các ứng viên đối lập bị loại khỏi cuộc bầu cử Chủ Nhật ngày 08/09. Đối với bà Elena, 59 tuổi, việc loại các ứng viên này là giọt nước làm tràn ly.

Bà cho biết : « Chuyện đang diễn ra ở nước chúng tôi, đúng là không chấp nhận được. Không còn tòa án theo đúng nghĩa, không có luật sư, người dân không được bảo vệ, họ thường xuyên bị nhổ vào mặt, và đây cũng là điều đang xảy ra với các cuộc bầu cử, chúng tôi không thể lựa chọn. Điều kinh khủng là không còn gì tùy thuộc vào chúng tôi cả ». Rouslan, 25 tuổi, chưa từng quan tâm đến chính trị, nhưng anh cho rằng khó có thể khoanh tay đứng nhìn. Rouslan không ảo tưởng. Theo anh, cuộc tuần hành này

sẽ không tác động đến nhà cầm quyền, nhưng ít nhất nó cũng kích thích ý thức của người dân. Khi người dân hiểu rằng phải xuống đường, thay đổi nội tình đất nước, thay đổi đội ngũ lãnh đạo, thì tình hình sẽ thay đổi. Nhưng hiện giờ, chúng tôi mới chỉ đang ở bước bắt đầu».

VOA: Ấn Độ lên tiếng vụ tàu hải cảnh TQ lờn vờn gần các lô dầu ở Biển Đông

New Delhi chính thức phản ứng đối với sự xâm phạm của Trung Quốc vào vùng đặc quyền kinh tế Việt Nam, nơi đang là địa điểm hoạt động của Tập đoàn Dầu khí Quốc gia Ấn Độ và tập đoàn Rosneft của Nga.

Phát biểu tại cuộc họp báo hàng tuần của Bộ Ngoại giao Ấn Độ vào ngày 29/8, người phát ngôn Raveesh Kumar nói “Biển Đông là một phần của cộng đồng toàn cầu”, vì vậy nước này “kiên quyết ủng hộ tự do hàng hải, hàng không và thương mại hợp pháp trong vùng biển quốc tế, theo luật pháp quốc tế, đặc biệt là UNCLOS”, theo truyền thông Ấn Độ ngày 30/8. Phản ứng chính thức của New Delhi diễn ra sau khi Bộ Ngoại giao, Bộ Quốc phòng Mỹ và châu Âu đã lên tiếng phản đối hành vi gây căng thẳng của Trung Quốc trong thời gian gần đây ở Biển Đông bằng hành động đưa tàu thăm dò Hải Dương Địa Chất 8 và các tàu hải cảnh đi vào hoạt động trong khu vực gần Bãi Tư Chính, thuộc vùng đặc quyền kinh tế của Việt Nam. Đây cũng là khu vực mà Tập đoàn Dầu khí Quốc gia Ấn Độ và tập đoàn Rosneft của Nga đang có các hoạt động thăm dò và khai thác dầu khí.

Danh ngôn

Trí tuệ trực giác là một năng khiếu thiêng liêng và trí tuệ thuần lý là đây đó trung thành. Chúng ta đã tạo ra một xã hội chỉ tôn kính tên đây đó mà quên mất đi cái năng khiếu.

Albert Einstein

Tin Việt Nam

RFA: Nhà báo Phạm Đoan Trang: Việt Nam hiện giờ thiếu vắng công lý!

Nhà báo độc lập/nhà hoạt động Phạm Đoan Trang vừa được Tổ chức Phóng Viên Không Biên Giới RSF đề cử nhận giải về tự do báo chí năm 2019, ở hạng mục Impact (Ảnh hưởng). Đây là giải thưởng dành cho dành cho người có những tác phẩm gây ảnh hưởng đến nhận thức của xã hội về tự do báo chí. Cô Phạm Đoan Trang là một tác giả, blogger, nhà báo, và nhà hoạt động dân chủ người Việt Nam. Phạm Đoan Trang xuất thân là một nhà báo của tờ VnExpress, năm 2007 cô cho xuất bản sách Chính trị Bình dân ở Việt Nam và thường xuyên là mục tiêu bị sách nhiễu của chính quyền. Một số sách được cô xuất bản ở Việt Nam không qua kiểm duyệt của nhà nước như: Cẩm nang nuôi tù, Phản kháng phi bạo lực... Cô đã nhận được giải thưởng Homo Homini 2017 từ tổ chức People In Need, và gọi cô là “một trong những nhân vật hàng đầu của bất đồng chính kiến Việt Nam đương đại”.

VOA: Ông Châu Văn Khảm, công dân Úc, bị truy tố tội khủng bố ở Việt Nam

Nhà hoạt động nhân quyền Châu Văn Khảm, một công dân Úc bị cầm giữ ở Việt Nam trong hơn 6 tháng nay, sẽ bị truy tố về các tội khủng bố, Hệ thống Truyền Thông Úc Châu ABC dẫn thông tin của Bộ Ngoại giao Việt Nam cho biết hôm 30/8.

Là một thành viên của đảng Việt Tân, ông Châu Văn Khảm, 70 tuổi, bị bắt ở Việt Nam hồi đầu năm 2019 trong một buổi gặp gỡ với một nhà hoạt động thuộc Hội Anh em Dân chủ, trong một chuyến đi thăm Việt Nam để "tìm hiểu thực tế" về tình hình nhân quyền tại đây. Đài ABC Úc Châu dẫn thông tin do Trung tâm Báo chí và Thông tin của Bộ Ngoại giao Việt Nam cung cấp cho ABC đêm thứ Năm cho biết: "Hôm 29/7/2019, Cơ quan điều tra đã quyết định truy tố ông Châu Văn Khảm và các tông phạm vì đã có hoạt động khủng bố chống lại chính quyền nhân dân."

Trong cuộc tiếp xúc ngắn với VOA-Việt ngữ vào sáng ngày 30/8, giờ miền Đông Hoa Kỳ, vợ ông Khảm, bà Châu Quỳnh Trang, từ chối trả lời phỏng vấn nhưng bày tỏ sự xúc động và hoang mang của bà. Bà nói "không sao có thể tin được, không thể nào tưởng tượng được" chuyện chồng bà có thể bị truy tố về tội khủng bố. Cộng đồng Người Việt Tự Do Úc châu trong thời gian qua thường xuyên kêu gọi chính phủ Úc can thiệp để ông Khảm được trả tự do. Trước chuyến đi thăm Việt Nam của Thủ Tướng Úc hồi tuần trước, CDNVTD đã viết thư, yêu cầu Thủ Tướng Scott Morrison nêu lên trường hợp ông Châu Văn Khảm với các quan chức Việt Nam, tuy nhiên theo Đài ABC, Thủ Tướng Úc không công khai nhắc tới ông Khảm trong chuyến công du Việt Nam.

RFA: Chính quyền phường Hạ Đình thu hồi khuyến cáo nguy cơ độc hại sau vụ cháy ở Công ty Rạng Đông

Nóng Vụ cháy Cty Rạng Đông: Không ăn thực phẩm nuôi, trồng trong bán kính 1km

LDO | 29/08/2019 | 16:07 | [Like](#) [Thích](#) [Chưa có](#) 5-4K người thích nội dung này. Đăng ký để xem những gì bạn bè của bạn thích.

Chủ tịch Ủy ban Nhân dân (UBND) phường Hạ Đình ra quyết định thu hồi văn bản khuyến cáo

nguy cơ nhiễm độc đối với người dân sau khi nhà máy Bóng đèn Phích nước Rạng Đông bị cháy vào ngày 28 tháng 8. Truyền thông trong nước vào ngày 30 tháng 8 dẫn lời của Chủ tịch UBND phường Hạ Đình cho biết quyết định thu hồi vừa nêu được ban hành vào hôm 29 tháng 8, với lý do là "không đúng thẩm quyền và chưa đủ cơ sở".

Chánh văn phòng UBND quận Thanh Xuân, bà Vương Thị Vân Khánh chính thức thông báo vào sáng ngày 30 tháng 8, đồng thời cho biết quận Thanh Xuân đang phối hợp với các cơ quan chức năng để giải quyết hậu quả vụ cháy và sẽ công khai khi có kết quả. Ngay sau khi xảy ra vụ cháy nhà máy Bóng đèn Phích nước Rạng Đông ở phường Hạ Đình, quận Thanh Xuân, thành phố Hà Nội xảy ra, UBND phường Hạ Đình ra thông báo khuyến nghị người dân không sử dụng thực phẩm rau, hoa quả, gia cầm, cá, lợn được nuôi trong vòng bán kính 1 km tính từ tâm của đám cháy trong vòng 21 ngày. Người dân cũng được khuyến cáo không sử dụng nước ở các bể chứa trong bán kính 1 km từ tâm của đám cháy. Song song với văn bản khuyến nghị của UBND phường Hạ Đình, cơ quan chức năng cũng khuyến cáo sơ tán trẻ nhỏ, người già và người bệnh ra khỏi khu vực chịu ảnh hưởng từ đám cháy trong thời gian từ 1 đến 10 ngày và nếu như người dân thấy có biểu hiện bất thường thì cần đến cơ sở y tế kiểm tra.

BBC: Có kênh liên lạc hai Đảng để giảm căng thẳng Trung-Việt

Như vậy là gần tròn hai tháng cuộc khủng hoảng Tư Chính diễn ra và chưa thấy lối thoát. Những tin tức mới nhất cho thấy đội tàu khảo sát địa chất biển của Trung Quốc xâm nhập cả vùng đặc quyền kinh tế 200 hải lý của Việt Nam, cách bờ biển Phan Thiết có 185km.

Có vẻ như Việt Nam đã cho tàu có vũ trang ra đối đầu với Trung Quốc, mặc dù Việt Nam cho tới nay không hề chính thức xác nhận việc huy động lực lượng này. Bên cạnh đó, Bộ Ngoại giao Việt Nam chính thức lên tiếng phản đối Trung Quốc, thủ tướng chính phủ là ông Nguyễn Xuân

Phúc cũng lên tiếng bày tỏ sự quan ngại chung về Biển Đông tuy không bằng lời lẽ mạnh mẽ. Đối lại chính phủ Trung Quốc cũng lên tiếng cho rằng họ đang thực hiện việc khảo sát trong vùng mà họ làm chủ. Cuộc đối đầu trên Biển Đông của hai quốc gia có thể chế chính trị độc đảng, và chung ý thức hệ cộng sản, vẫn tiếp tục chưa được giải quyết.

Câu hỏi là hai đảng cộng sản Việt Nam và Trung Quốc có gặp gỡ nhau để giải quyết các bất đồng hay không? Trả lời câu hỏi về tác dụng của "kênh đảng", ý kiến của ông Vũ Trường và ông Nguyễn Thành Trung khá khác nhau.

TS Nguyễn Thành Trung cho rằng "kênh đảng" vẫn hữu ích khi hai bên không muốn mất mặt lúc phải nhượng bộ nhau trong những căng thẳng được đẩy lên cao, và khi tiếp xúc qua "kênh đảng", cũng theo lời ông Trung thì ít bị dòm ngó hơn là kênh chính thức qua các chức vụ nhà nước.

GS Vũ Trường thì cho rằng "kênh đảng" chưa bao giờ có hiệu quả, hay hiệu quả rất ít (ít nhất là đối với Việt Nam), nhưng lại rất hiệu quả đối với Trung Quốc, để xoa dịu Việt Nam trong khi vẫn áp dụng chính sách cương quyết. Dư luận mạng xã hội Việt Nam cũng thường xuyên chỉ trích cái mà ông Vũ Trường gọi là sự xoa dịu từ phía Trung Quốc, ví dụ như đưa ra những khẩu hiệu hữu nghị giữa hai đảng nói về "đại cục", nói về bốn tốt, 16 chữ vàng.

THÔNG BÁO KẾT QUẢ XỔ SỐ ỦNG HỘ NGƯỜI YẾU NƯỚC DO HỘI ĐỀN HÙNG TỔ CHỨC.

“ Chuyển lời BTC cảm ơn quý đồng hương khắp nơi đã ủng hộ mua vé”

Hương Sen

*Lấp lánh từ xa sáng ánh hồng
Hô Sen nở rộ thấy mệnh mong
Thong dong mở cánh khoe màu sắc
Thư thả nhụy khai sự trải lòng*

*Cống hiến cho đời đầy thiện chí
Đón chào nhân thế hẳn chờ mong
Lời hay biểu tượng bông Sen quý
Học hiểu tâm thông phước thuận dòng*

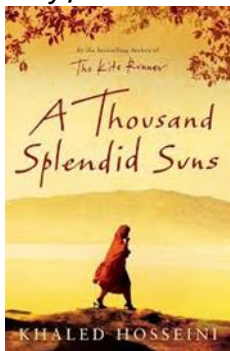
HTN 2019

Lãnh đạo giới trẻ Hồng Kông

Truyện

Ngàn ánh dương rực rỡ

Khaled Hosseini
Trúc Hà dịch

Chương 43

Mariam

Trên lầu, trong phòng của Mariam, thằng Zalmai căng thẳng lắm. Nó thấy trái bóng rổ của nó vòng vòng trong phòng một hồi, hết xuống đất rồi vô tường. Mariam biểu nó đừng làm, nhưng nó thừa biết Mariam không có quyền gì với nó, cho nên nó cứ tiếp tục, vừa thả vừa thách thức nhìn thẳng mặt Mariam. Một lúc khá lâu, hai người chơi trò đẩy chiếc xe đồ chơi màu đỏ của nó qua lại trong phòng, chiếc xe cứu thương có chữ màu đỏ đậm hai bên hông.

Trước đó, lúc gặp Tariq ở ngoài cửa, thằng Zalmai đã ghi chặt trái bóng vô ngực và đút ngón tay cái vô miệng - điều nó đã hết làm, ngoại trừ khi nó cảm thấy lo sợ. Mắt nó nhìn Tariq dầy vẻ nghi ngờ.

“Ông đó là ai?” giờ nó hỏi. “Con không thích ông đó.”

Mariam đang sắp giải thích rằng ông đó với Laila lớn lên với nhau, nhưng Zalmai ngắt lời và bảo Mariam quay chiếc xe cứu thương lại để đầu xe hướng về phía nó, và khi nàng đã làm theo ý nó thì nó lại nói muốn trái bóng.

“Bóng đâu rồi?” nó hỏi. “Bóng ba mua đâu rồi? Đâu rồi? Con muốn bóng! Con muốn bóng!” giọng nó cao lên và càng lúc càng chói tai. “Mới ở đây mà,” Mariam nói, thì nó ré lên, “Không, mất rồi. Con biết mà. Con biết mất rồi mà! Bóng đâu? Bóng đâu?”

“Đây,” Mariam đến bên tủ lấy trái bóng đã lăn vô đó ra. Nhưng thằng Zalmai lại hét loạn lên và đấm thình thịch, vừa kêu khóc rằng đó là trái bóng khác, không phải của nó, bởi vì trái bóng

của nó đã mất, còn trái bóng này là giả, trái bóng thật của nó đâu rồi? Đâu rồi? đâu rồi đâu rồi đâu rồi?

Nó hét cho đến khi Laila phải lên lầu, ôm ru nó và lùa tay vô những lọn tóc đen quăn tít của nó, lau nước mắt trên má nó và tặc tặc lưỡi vô tai nó.

Mariam chờ ở ngoài phòng. Từ trên đầu cầu thang nhìn xuống, Mariam chỉ thấy đôi chân dài của Tariq mặc quần ka-ki dài, chân thật và chân giả dũi ra trên nền phòng khách không trải thảm. Ngay lúc đó, Mariam chợt hiểu ra tại sao người đàn ông gác cửa khách sạn Continental trông quen quen cái hôm nàng và Rasheed đến đó để gọi điện thoại cho ông Jalil. Bữa đó anh ta đội nón và đeo kính mát, vì thế Mariam không nhận ra ngay. Tuy nhiên giờ thì nàng nhớ lại, chín năm trước, anh ta đã ngồi dưới nhà chặm trán bằng chiếc khăn tay và xin nước uống như thế nào. Giờ đây, bao nhiêu câu hỏi dồn dập trong tâm trí nàng. Có phải những viên thuốc trụ sinh cũng là một phần của mưu mẹo lường gạt? Trong hai người, ai là người đã nghĩ ra âm mưu này, đã cung cấp các chi tiết có sức thuyết phục đó? và Rasheed đã trả cho Abdul Sharif bao nhiêu tiền - nếu đó là tên thật của y - để y đến và đánh gục Laila bằng câu chuyện về cái chết của Tariq?

(còn tiếp)

Thông báo Tết Nguyên Đán năm 2020 Mừng Xuân Canh Tý

Ngày tết cổ truyền năm nay là thứ
bảy 25/1/2020 (tức ngày 1/1 tết âm
lịch)

BCH/ Cộng Đồng VNTNCS/HL
sẽ tổ chức mừng xuân Canh Tý
vào ngày thứ bảy 18/1/2020 tại
Rijswijk

Chi tiết BCH/CD sẽ thông báo sau

Truyện ngắn

Cái Áo Cũ Với Người Xưa.

Năm phút qua rồi mà Hùng vẫn cứ đứng tại chỗ nhìn con đường trải nhựa nhỏ trước mặt. Hùng tỏ vẻ thất vọng vì không ngờ con đường đẹp và yên tĩnh mang tên nhà thơ sống vào thế kỷ thứ mười chín... ngày nào, nay chỉ vì một cơn mưa mà lại có thể làm cho con

đường trở thành con sông. Và , khi nước rút đi thì để lại nhiều rác rưởi trên mặt đường nhìn đến thảm hại. Con đường ngày trước sạch sẽ và sang trọng bao nhiêu thì hiện tại lại tòi tệ, lại nhếch nhác bấy nhiêu. Sài Gòn một thời bị khủng bố và bị bom đạn nhưng rất tự hào. Sài Gòn một thời luôn tràn ngập tình yêu thương quý mến giữa con người với con người đã chấm dứt kể từ ngày Sài Gòn tạm thời bị đổi tên.

Hùng bước từng bước thật chậm và anh phải luôn nhìn xuống mặt đường để tránh bước vô những cái hố nhỏ ngập nước. Quẹo qua con đường gần đó, con đường mang tên người nữ thi sĩ nổi tiếng thời cận đại của lịch sử văn học Việt Nam... Hùng đã đến nơi mà mình muốn đến. Hùng nhìn căn nhà quen thuộc rồi anh quay người lại nhìn căn nhà đối diện. Căn nhà có người bạn học cùng trường với Hùng ngày trước chỉ có một tầng lầu, nhưng nay thì đã được xây cao đến bốn tầng. Hùng làm dấu thánh giá thay lời cầu nguyện cho người bạn không may đã bỏ mạng trong cái gọi là, trại cải tạo. Anh bị ghép tội tham gia tổ chức Phục Quốc... khi tuổi đời còn quá trẻ.

Hùng quay người lại nhìn căn nhà và nói thầm: "Cuối cùng rồi thì mình cũng đã trở về, trở về trong âm thầm... để được nhìn lại cảnh cũ và thấy lại người xưa". Hùng đưa tay bấm vô cái chuông cửa. Căn nhà này mấy mươi năm trước Hùng từng có một thời gian ăn ở trong đó, mà ngày trước được xem như sang trọng có hạng của khu này. Thế nhưng hiện tại nó chỉ như cái hộp nhỏ được đặt cạnh những cái thùng lớn vuông vức và cao.

Một người đàn bà từ trong nhà đang bước đi ra cửa. Chủ nhân căn nhà tên Hồng có gương mặt đẹp và sáng tuy đang trong độ tuổi trung niên. Ký ức về Sài Gòn mấy mươi năm trước hiện về. Nhìn lại mới thấy những con đường, những căn nhà, những con người... đã có quá nhiều

thay đổi. Nhìn Hồng tươi tắn và cao ráo trong bộ đồ đầm màu tươi sáng sang trọng đang mỉm cười nhìn mình làm cho Hùng yên tâm hơn. Trước khi đến đây Hùng cứ lo lắng không biết Hồng có vui khi gặp lại anh không, mặc dù Hùng cũng đã có báo trước và được sự đồng ý. Hồng là người mà Hùng từng yêu say đắm và được yêu lại. Nhưng, Hùng đã bỏ tất cả để ra đi chỉ vì một chủ thuyết man rợ mà khi đó anh tưởng là hoàn hảo nhất thế gian.

Hồng vẫn nở nụ cười tươi mà mắt thì nhìn ngay Hùng không chớp và cũng không nói. Hồng gật nhẹ đầu chào anh. Hùng đưa tay ra cho Hồng bắt và rồi anh nói với sự chân tình:

- Anh rất vui được gặp lại em. Hồng... khỏe không?

- Cám ơn anh, em vẫn khỏe. Em... không ngờ anh vẫn còn nhớ đến em nên em rất vui khi được gặp lại anh. Mình đi vô nhà đi anh Hùng.

Phòng khách rộng lớn với những vật dụng mới lạ và sang trọng... gọi cho Hùng cảm giác ấm cúng và hạnh phúc như lần đầu anh đến đây. Có hai vật trên bàn làm cho Hùng phải chú ý đến. Tấm hình chụp Hồng trong chiếc áo dạ hội màu tím. Bên cạnh tấm hình có một chai rượu chất của Pháp sản xuất đã vơi một ít. Đây là loại rượu rất ngon và mắc tiền. Thấy Hùng nhìn chai rượu, Hồng sợ anh suy nghĩ không tốt cho mình nên liền lên tiếng:

- Anh Hùng... biết không, em không ngờ dạo này em cũng uống rượu nữa anh à. Nhưng em chỉ uống được rượu chất thôi.

- Uống rượu cũng có cái hay. Em có biết là, khi uống rượu người ta sống chân thật với mình hơn không?

- Vậy mà em không biết.

Hồng đi đến bên tủ ly lấy ra một cái ly uống rượu và đi đến đặt trước mặt Hùng. Nàng từ từ rót rượu vô ly:

- Đêm nay anh và em phải say anh nhé.

- Em không sợ mệt và bị mất ngủ sao?

- Không, em không mệt đâu, em muốn thức đêm nay...

Hồng nhìn thẳng vào mắt của anh rồi hỏi:

- Anh có biết vì sao không?

Hùng đọc được ý nghĩ của nàng qua đôi con mắt nên hai bên má của anh giật lên vài cái. Hùng đang bị xúc động. Anh cảm thấy có lỗi với nàng nên chưa thốt ra lời được. Hùng nhìn vô đôi con mắt của Hồng. Đôi con mắt đẹp và vẫn trong sáng như ngày nào. Chính đôi con mắt này ngày trước đã có biết bao anh chàng theo đuổi nàng và chỉ mong sao được ngập lặn trong đôi con mắt đẹp tuyệt trần đó. Cuối cùng, thật tình cờ, thật may mắn, Hùng đã chiến thắng tất cả. Biết Hùng bị xúc động nên im lặng vì vậy Hồng lên tiếng:

- Anh hãy nhìn thẳng vô mắt em và anh hãy nói rằng, anh và em không phải là hai người xa lạ mà chúng ta đã có một thời gian tuyệt đẹp và thật lãng mạn sống bên nhau. Thế rồi... thế rồi anh đã bỏ em ra đi không một lời nào cả... Có phải vậy không anh? Anh nói đi anh.

Hùng vẫn im lặng nhìn Hồng. Nàng đang nói bằng nước mắt và bằng cả hồn giận của mấy mươi năm bị dồn nén. Hùng cũng đang nói bằng thứ ngôn ngữ của ray rứt, của hối hận. Ngày đó vì quá tin vô những lời lẽ đầy hoa mỹ nên Hùng đã âm thầm từ bỏ tất cả để đi vô chiến khu. Hùng đã tự mình đánh mất cuộc đời, đánh mất cuộc tình chân thật và thơ mộng, để rồi Hùng đã phải trả giá cho lỗi lầm đó bằng những năm tháng sống trong sự tối tăm tù đầy vì Hùng đã chống lại những việc làm trái với lương tâm mà những người anh đã cộng tác muốn anh phải làm. Và, từ đó cho đến ngày nay lương tâm anh luôn bị dày vò vì quá hối hận. Nhưng, Hùng không thể im lặng lâu như vậy được. Dù gì thì anh cũng phải nói. Hùng nhìn chai rượu và nói:

- Em cũng giống như chai rượu này nên cho dù có là bao nhiêu năm thì vẫn không có gì làm cho thay đổi. Thời gian có thể làm cho cái nhãn của chai rượu bị phai mờ đi nhưng rượu thì vẫn quý; cũng như thời gian sẽ bào mòn thể xác của cả hai chúng ta nhưng không thể bào mòn được hai trái tim của chúng ta. Trái tim của em và của anh mãi mãi vẫn cùng một nhịp đập như ngày nào. Vĩnh viễn em vẫn là em của những ngày đầu khi anh gặp em. Anh đang uống từng ngụm rượu ngon vô miệng như anh đang uống từng lời nói hờn trách lẫn thương yêu của em. Mọi lời giải bày của anh trong lúc này có thể sẽ chỉ là ngụ biện.

Đáp lại lời của Hùng là một nụ cười thật tươi nở trên đôi môi của Hồng. Hồng đứng lên đi vô nhà sau. Và, một khoảng thời gian không lâu sau nàng đi trở ra với cái áo dạ hội màu tím trên người thay cho bộ đồ đầm. Nhìn cái áo dạ hội màu tím bó sát thân người của nàng làm cho Hùng vô cùng ngỡ ngàng. Hùng không ngờ Hồng vẫn còn giữ được cái áo từ mấy chục năm qua. Ngày đó Hùng đã hết lời khen nàng sang trọng và đẹp như nàng công chúa khi khoác trên mình cái áo dạ hội màu tím. Hùng không ngờ đã mấy mươi năm trôi qua rồi vậy mà nàng vẫn còn giữ lại cái áo dạ hội kỷ niệm. Thoáng chốc, ký ức của những ngày xa xưa vụt hiện ra thật nhanh trong trí Hùng...

Hùng gặp Hồng lần đầu tiên vào một buổi sáng giữa năm 1974 khi anh vô uống café ở quán Văn trong khuôn viên trường đại học Văn Khoa. Người bạn học của Hùng, cũng là người ở căn nhà đối diện căn nhà của Hồng đã giới thiệu anh với Hồng khi đó đang nổi tiếng là, "nữ văn sĩ trẻ

của Văn Khoa". Qua người bạn, Hùng được biết Hồng thích viết văn và nổi tiếng với tập truyện ngắn "Lạc Lối". Người nữ "văn sĩ sinh viên" trẻ đẹp có đôi con mắt rất sáng và ánh mắt nhìn như thu hút. Chiếc miệng nhỏ với vành môi trên hơi cong lên và cánh môi dưới bầu bệu nhìn có vẻ vui và hơi cay đắng. Gương mặt của nàng lộ vẻ trung thực và duyên dáng vì cánh mũi thẳng nằm giữa đôi má hồng không son phấn. Hôm đó nàng mặc bộ đồ đầm có điểm những bông hoa to lớn để lộ cặp chân dài tạo cho nàng vẻ quý phái sang trọng. Hùng nghĩ: "Đây chính là người mà mình hằng mơ đến và muốn kết bạn lâu dài". Rồi Hồng ký tặng cho anh tập truyện ngắn đã làm cho tên tuổi của nàng bừng sáng trong giới sinh viên Sài Gòn. Tập truyện ngắn gồm tám truyện mà, trong đó truyện ngắn hay nhất là "Lạc Lối"; nói về một anh chàng sinh viên y khoa đã vì một học thuyết của cái gọi là Chủ Nghĩa Cộng Sản nên nghĩ mình sẽ làm được những chuyện mà thiên hạ không ai làm được. Thế rồi anh chàng từ bỏ tất cả để ra đi làm cách mạng. Cuối cùng anh chàng sinh viên y khoa nhận ra mình đã bị lạc lối vì con đường anh đã chọn không phải để phục vụ cho tổ quốc và dân tộc của anh mà chỉ phục vụ cho một nhóm người đầy tham vọng và ác độc của người còn trẻ nhưng lại được xưng tụng là bác, là lãnh tụ, là cha già của dân tộc...

Một buổi trưa tan trường, Hồng ra khỏi cổng và chuẩn bị rẽ về hướng nhà của nàng thì Hùng chạy xe đến cặp sát bên nàng và mỉm cười với nàng.

- Chào em. Cám ơn em về tập truyện ngắn. "Lạc Lối" là truyện ngắn sẽ trường tồn qua mọi thời đại vì... thời đại nào cũng sẽ có những con người tưởng mình là trí thức, tưởng mình là tâm điểm để rồi... cuối cùng nhận ra là mình đã lạc lối. "Lạc Lối" sẽ ở- mãi trong tim trong óc anh để luôn nhắc anh đừng bao giờ có ý nghĩ ảo tưởng để hành động ngược lại với những gì mà đồng bào mình mong muốn có. Em rảnh không? Anh mời em đến Brodard ăn trưa vì nơi đó bán thức ăn cũng được lắm em à.

Sau này khi đã yêu nhau rồi, Hồng kể lại hôm anh mời nàng:

- Khi anh mời em đến Brodard em nhận lời anh ngay vì... khi ký tặng anh tập truyện ngắn, lúc đó em có cảm tình với anh rồi. Nét mặt anh là nét mặt của người nghệ sĩ. Gương mặt xương xương với đôi con mắt sáng, lạnh và buồn, nhưng cái miệng cười thì ấm áp. Hai cái hốc mũi kín đáo trên làn môi dày... nhiều ham muốn và có tham vọng lớn.

Hùng chở nàng chạy qua nhiều con đường. Trời Sài Gòn tháng ba nóng hầm hập. Trên những con đường Hùng và nàng đi qua thấy có nhiều chiếc lá khô loáng thoáng bay. Thành phố

luôn nhộn nhịp cảnh buôn bán ngược xuôi. Người người trên đường phố tươi cười vẻ hoan lạc trên khuôn mặt. Các cửa tiệm trong thành phố đều trang hoàng rực rỡ với nhiều sản phẩm đến từ các nước tự do trên thế giới. Người Sài Gòn như cố quên đi cuộc chiến thảm khốc đã và vẫn đang xảy ra do người cộng sản Bắc Việt gây nên với tham vọng thôn tính miền Nam Việt Nam tự do.

Hùng ngừng xe trước cửa tiệm chuyên may áo quần phụ nữ đẹp có tiếng của thủ đô Sài Gòn tọa lạc trên đường Tự Do. Hùng muốn tặng nàng một cái áo dạ hội để dự đêm dạ vũ do một số bạn học thuộc gia đình quyền thế và giàu có sắp tổ chức.

Nhưng, đúng vào thời điểm ấy, trước ngày buổi dạ vũ diễn ra đã có những người gọi là “cách mạng” xuất hiện và mời gọi Hùng tham gia vô tổ chức. Họ nói: “Anh sẽ được gặp những người bạn mà anh không ngờ”. Hôm buổi họp diễn ra Hùng đã gặp được những khuôn mặt nổi tiếng trong cái gọi là, “Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn” Buổi họp tranh luận với đề tài: “Dưới ánh sáng rực rỡ của một cuộc cách mạng sắp bùng nổ, tổ quốc và dân tộc Việt Nam sẽ đi về đâu”. Thế là Hùng cho rằng mình đã gặp được những người đồng chí hướng và đã tìm ra được phương thức để đem lại độc lập thật sự cho tổ quốc và cuộc sống ấm no tự do cho đồng bào. Hùng đã âm thầm từ giã người con gái mà anh yêu tha thiết. Hồng và anh, cả hai đều là người yêu đầu đời của nhau. Hồng trong trắng và bé bỏng là vậy, thế mà Hùng lại bỏ đi không một lời nói. Hùng từ bỏ tất cả mọi thứ và thanh thản ra đi như cõi bỏ được một gánh nặng từng hằn sâu trong trái tim làm cho anh đã bao đêm thao thức và đau đớn cũng bởi vì sự chém giết và chia rẽ của giống nòi... Bây giờ thì Hùng đang có mặt ở ngôi nhà mà anh đã từng ăn từng ở và đã từng được yêu thương chiều chuộng. Trở về lại quê hương nhưng Hùng không còn bất cứ một thứ gì ở quê hương này nữa; kể cả thể xác và linh hồn của anh cũng đã thuộc về ma quỷ kể từ khi anh đã gieo bao đau thương và tang tóc đến cho đồng bào của mình.

Hùng nắm chặt lấy bàn tay của Hồng và nói những lời sám hối mà từ lâu rồi nay mới được nói ra:

- Có nhiều đêm dài anh đã khóc. Anh không phải loài cỏ cây để mà không biết em đã tủi thân vì đơn cô và hụt hẫng khi anh bỏ em ra đi không một lời từ giã. Anh đã từng nói với mọi người: Hãy sống chân thật và chung thủy. Anh đã từng lên án những kẻ phản trắc, nhưng, mịa mai thay anh đã không dạy được mình nên anh cũng chẳng khác gì anh chàng sinh viên y khoa trong tập truyện ngắn của em tặng anh. Bây giờ đang

là mùa hè và rồi sẽ đến mùa thu... Mùa thu của cuộc đời. Mùa thu của tuổi đời đã đến nên anh phải về đây để được một lần tạ tội với đồng bào và với em, người đã cho anh một cuộc tình và những năm tháng xuân của cuộc đời. Chiến tranh và sự ảo tưởng đã biến anh thành con quỷ dữ. Anh xứng đáng chịu sự nguyên rủa của đồng bào. Vết thương đã không làm cho anh còn dám ngẩng cao đầu để nhìn mọi người được nữa. Tất cả chỉ vì anh đã chọn cho mình một con đường. Nhưng, đau đớn thay anh đã đi lạc lối. Mai đây khi anh rời khỏi đây...

Hồng hốt hoảng đưa tay lên bịt miệng của Hùng và nói:

- Không. Em xin anh hãy ở lại đây với em. Hãy ở lại với quê hương và quên đi những đau buồn. Mọi người rồi sẽ quên đi những thù hận quá khứ vì anh đã can đảm nói ra những sai lầm và hối hận. Rồi anh, em, sẽ cùng chung với mọi người xây dựng lại căn nhà đổ nát, xây dựng lại niềm tin yêu giữa con người với con người. Em nhớ là trước kia em đã có nói với anh: Anh là người có tham vọng lớn nhưng vì đôi mắt của anh lạnh và buồn nên... cái buồn phải theo anh cho đến tận ngày hôm nay. Em tin chắc chắn là, ngày mai sẽ lại tươi sáng với quê hương và dân tộc.

Hùng vẫn cúi mặt nhìn xuống chân và lắng nghe từng lời nói và cũng để cho Hồng dừng nhìn thấy những giọt nước mắt đang chảy ra. Hồng cầm cái remote control lên đưa thẳng đến cái máy hát và bấm. Tiếng hát của người nữ ca sĩ nổi tiếng một thời của miền Nam Việt Nam tự do vang lên thật êm dịu và thật réo rất bài: Mùa Thu Cho Em.

Hồng đứng lên đưa tay ra trước mặt Hùng và nói:

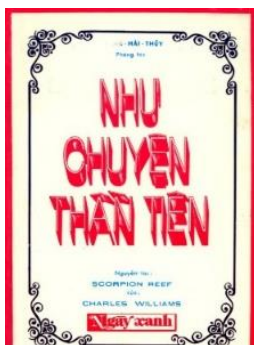
- Ngày xưa hai đứa mình đã lỡ dịp dự buổi dạ hội. Nhân dịp gặp lại nhau đêm nay em mới được mặc cái áo dạ hội mà em hằng mong ước được mặc với anh. Em mời anh nhảy với em bản này và... mãi mãi.

Hùng và Hồng quấn chặt lấy nhau cùng bước từng bước êm, nhẹ, theo điệu slow như không còn muốn rời nhau ra. Hùng hát nhỏ nhỏ theo bản nhạc bên tai nàng với gương mặt vẫn đầy nước mắt. “*Em có nghe mùa Thu mưa giăng lá đổ. Em có nghe nai vàng hát khúc yêu đương. Và em có nghe khi mùa Thu tới. Mang ái ân mang tình yêu tới. Em có nghe nghe hồn thu nói mình yêu nhau nhé. Em có hay mùa Thu mưa bay gió nhẹ. Em có hay Thu về hết dấu cô liêu. Và em có hay khi mùa Thu tới. Bao trái tim vương màu xanh mới. Em có hay hay mùa Thu tới hồn anh ngất ngây.....*”

Cái vai của Hùng, nơi mà cái mặt của Hồng đang áp vô... cũng đã bị ướt nước... ./.

Topa (Hòa Lan).

Như Chuyện Thần Tiên

Nguyên tác : The Scorpion Reef

Hoàng Hải Thủy

Chương 5

Tim tôi đập mạnh và tôi thốt ra một hơi thở dài khi thấy chiếc Falcon của Diễm Lan còn đậu ở bãi đậu xe trước cửa hàng ăn. Chiếc xe quá đẹp, quá lộng lẫy, nó như đập vào mắt người qua đường. Nếu Diễm Lan không muốn bị theo dõi, nàng cần phải để chiếc Falcon này ở nhà.

Diễm Lan đứng trước cửa hàng ăn. Dường như nàng do dự không biết nên về hay nên chờ tôi thêm ít phút nữa. Thật may, tôi không phải vào hàng ăn tìm nàng.

Tôi cho chiếc camionette của tôi chạy từ từ vào sát vỉa hè và đưa tay vẫy nàng. Nàng nghiêng người và khi nhận ra tôi, nét mặt nàng tươi hơn. Tôi nhào người ra mở cửa xe cho nàng và nàng lướt mình lên ngồi vào xe thật nhanh. Tôi cho xe chạy ngay. Mái tóc của nàng sát bên vai tôi và mùi hương từ người nàng, da thịt nàng tràn đầy không khí quanh tôi.

- Có chuyện gì lạ mới xảy ra ư ? Diễm Lan ?

Nàng đáp ngay, giọng nàng như vẫn còn xúc động:

- Bọn chúng lại tới lục soát nhà Lan trong lúc Lan không có nhà...

Tôi cho xe chạy ra con đường ven biển. Trên những con đường vắng này, tôi có thể biết dễ dàng nếu chúng tôi bị xe khác theo dõi. Tâm trí tôi suy đoán việc vừa xảy ra : tại sao bọn côn đồ lại tới lục soát nhà riêng của nàng ? Chúng định tìm gì ở đó ? Và tại sao nàng biết có chúng đến khi nàng không có mặt ở nhà ? Theo những gì tôi đã biết, bọn côn đồ chỉ muốn tìm một người đàn ông tên là Vũ Dương. Và khi chúng tới để tìm một người, chúng không mở tung những ngăn kéo, không để lại dấu vết để Diễm Lan có thể biết. Tôi bắt đầu nghi rằng Vũ Dương, chồng, nàng, hiện trốn trong nhà nàng. Thực ra tôi chưa hề hỏi nàng về chuyện Vũ Dương hiện đang ở đâu, vì trước đây tôi chưa quyết định nhận lời nàng. Bây giờ tôi có quyền hỏi và có quyền biết.

Xe chạy qua một cột đèn điện sáng và nàng quay người nhìn tôi :

- Anh Chương... Mặt anh sao vậy ?

- Cũng có chuyện mới xảy ra với tôi. Tôi sắp kể cho Lan nghe đây.

Trên khung kiến của chiếc xe, tôi như nhìn thấy hiện ra bộ mặt sần sùi của gà Trâu Lăn. Làn da sần sượng ấy của gã sắp trương lên dưới nước. Tôi do dự vài giây: Không bao giờ nên thú tội giết người với đàn bà. Kinh nghiệm sống dạy tôi điều khôn ngoan ấy. Nói ra với người đàn bà này những sự thực về cái chết của tên côn đồ, tôi trao cho nàng một vũ khí nguy hiểm để nàng áp đảo tôi nếu nàng muốn. Tôi sẽ bắt buộc phải nhận lời đề nghị của nàng. Tôi sẽ thiệt, thiệt thòi nhiều. Rất nhiều. Nhưng ngay sau đó tôi lại có quyết định trái ngược hẳn : tôi phải tin ở nàng. Tôi chỉ mới được biết nàng chưa đầy 4 tiếng đồng hồ nhưng tôi đã quyết định tin tưởng ở nàng. Có thể tôi còn khờ khạo nhiều hơn là tôi tưởng.

Tôi nhìn lên kiến chiếu hậu. Đằng sau xe chúng tôi có hai chiếc xe khá chạy theo. Nhưng xe đó có thể chỉ là xe của những cặp tình nhân đưa nhau đi chơi đêm. cũng có thể có một xe theo dõi của bọn côn đồ. Tôi nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn.

Diễm Lan hỏi hộp dục tôi:

- Có chuyện gì anh kể cho Lan nghe đi...

- Thăng Trâu Lăn tới tận chỗ tôi ở để tìm tôi.

- Trâu Lăn là ai?

- ... thăng khốn nạn đánh Diễm Lan hồi trưa ở căn nhà bên hồ.

- Thăng đó ? Nó tới tìm anh làm chi ?

- Vì hồi trưa tôi đánh nó ngã mà nó chưa đánh lại được tôi nên nó tìm tới để đánh tôi một trận. Tôi và nó đánh nhau. Tai nạn bất ngờ xảy ra. Tôi đá nó ngã từ trên sân kho hàng xuống biển. Khi ngã xuống, đầu nó đập vào mạn chiếc tàu đậu bên dưới.

Bàn tay nàng tự động nắm chặt lấy cánh tay tôi:

- Nó không.. ?

Nàng như nghẹn lời nên không thốt ra nổi tiếng "chết".

- Nó chết rồi.

Tiếng nói của tôi như một đòn vô hình đánh mạnh lên Diễm Lan. Nàng gục mặt vào vai tôi và toàn thân nàng rung động. Đã có một kẻ chết kể từ phút nàng xuất hiện trong đời tôi. Không lẽ người đàn bà quyền rũ như nàng lại là người chỉ đem tới chết chóc ?

Tiếng nói của nàng như thì thầm bên tai tôi :
- Lỗi tại em. Em đã đưa anh vào vụ này.

Lần đầu tiên nàng xưng em.

Tôi cũng xúc động. Tôi phải cố gắng chế ngự chính tôi để giữ cánh tay mặt của tôi khỏi choàng ra ôm lấy vai nàng kéo gì nàng lại. Tôi gất lên:
- Đừng nói thế. Không lỗi ở ai hết. Chỉ có nó là có lỗi. Ai bảo nó tìm đến gây sự.

Như hiểu vì sao tôi lại gất gỏng, nàng im lặng rời xa vai tôi và đợi chờ.

Tôi kể lại cho nàng nghe từ đầu trận xung đột gây thành án mạng.

Đêm khuya, trăng đã lặn và trời thật tối. Tôi cho xe xuống ở triều bãi cát. Ở đây chỉ có tiếng sóng biển đập ì ầm, thành phố ở xa sau lưng chúng tôi. Vào giờ này, thành phố cũng đã ngủ.

Tôi kể xong, Diễm Lan im lặng một lúc lâu trước khi thở dài :
- Vẫn là lỗi tại em. Em không bao giờ tha thứ cho em cái tội đã kéo anh vào vụ này.

Giọng nói buồn rầu bỗng thoáng những âm thanh hy vọng.
- Mình có thể đưa ra bằng chứng nói rằng đó là một tai nạn không ?

- Bây giờ thì không còn được nữa rồi.. Bởi vì như tôi vừa mới nói cho Lan biết đó, tôi đã lặn xuống dùng xích sắt dằn gã vào những chân cột, để giữ cho gã nằm ở dưới đó mãi mãi. Hai nửa nếu tự nhiên gã ngã xuống đó mới là tai nạn, có đánh nhau là có người phải chịu trách nhiệm. Nhưng tôi không muốn nghe Diễm Lan tự kết tội. Em không có lỗi gì hết..

- Chúng mình sẽ làm gì bây giờ ?
- Tôi cũng chưa biết chắc tôi phải làm gì. Trước pháp luật, tôi là kẻ giết người, nhưng có điều tôi chắc chắn là tôi không muốn nằm ép rệp năm bảy năm trong tù hay ngồi chờ bọn đồng đảng của tên đó tới giết tôi trả thù. Chỉ có Lan và tôi biết đó là một tai nạn.

Nàng trở lại bình thân.

- Anh quyết định gì em cũng làm theo.
- Nếu Lan nói vậy thì tốt. Tôi quyết định như vậy...

Tôi trình bày với nàng kế hoạch của tôi và kết luận:

- Em phải tin tôi. Em phải đưa cho tôi số tiền mua luôn, không bao giờ em còn thấy mặt tôi nữa. Tôi biết tôi đòi hỏi ở em hơi nhiều nhưng không còn

cách nào khác. Em phải tin ở lời hứa của một gã mà em chỉ mới gặp có chưa đầy một ngày..

Nàng quyết định nhanh hơn là tôi tưởng:

- Chỉ cần lời hứa trở lại của anh là đủ. Nếu em không tin anh, em đã không kể cho anh nghe những gì anh đã biết trước khi anh nhận lời đề nghị của em. Em sẽ viết cho anh tấm séc để anh đến lãnh tiền ở một ngân hàng Saigon. Anh cần bao nhiêu để mua du thuyền và trang bị ?

- Hai triệu đồng. Hiện có một chiếc du thuyền thích hợp lắm cho chuyến đi này cần bán ở Saigon. Du thuyền đặt giá 2 triệu nhưng tôi biết tôi có thể mua với giá triệu rưỡi. Tôi cần nửa triệu để mua sắm những thứ cần thiết. Tôi sẽ ghi tất cả những chi tiêu và đưa cho em coi khi nào em lên du thuyền.

- Em có mang theo tập ngân phiếu đây. Em ký ngay cho anh.

Nàng mở sắc tay và tôi bật quẹt cho nàng viết séc:

- Căn cước của anh mang tên Hoàng Chương chứ ? Em có thể viết trả cho người cầm phiếu nhưng số tiền hơi lớn, sợ nhân viên ngân hàng làm khó anh.

- Đề tiền người lãnh tiền là Hoàng Chương. Khi bọn tên Khôi có dò biết được Lan chi tiền cho ai, mà tôi không tin là chúng dò biết được, bọn mình không chừng đã sang tới Hoa Kỳ rồi. Tôi không muốn chúng biết là tôi đưa vợ chồng Lan đi.

Nàng dùng câu bút hiệu Parker-Mate thật xinh mang sẵn trong sắc viết và ký chi phiếu cho tôi. Sau khi cắt tờ chi phiếu vào ví cẩn thận, tôi nói :

- Cho tôi biết số nhà và số điện thoại của Lan ở đây.
- 106 đường Phú Xuân. Điện thoại 4239.

Tôi ghi số nhà và số điện thoại của nàng vào tấm carlto ghi địa chỉ có sẵn trong ví tôi. Kinh nghiệm cho tôi biết rằng những con số mà người ta tưởng là nhớ kỹ nhất có thể bị quên bất tử khi người ta cần biết.

- Ngay sáng mai tôi sẽ đáp phi cơ về Saigon. Mọi việc mua bán sẽ được thực hiện ở Saigon. Có thể ba ngày sau tôi sẽ có mặt ở đây, nhưng cũng có thể lâu hơn. Chúng mình hẹn nhau nhiều nhất là năm ngày. Nếu có chuyện gì trực tiếp tôi sẽ gửi điện tin ký tên là... Phúc Thành, Lan nhớ chưa ? Phúc Thành. Nếu Lan nhận được điện tín nói rằng : Di Tư đau nặng phải vào nằm bệnh viện Saint Paul tức là tôi gặp chuyện trực tiếp phải ở lại Saigon lâu hơn. Nếu điện tín viết rằng : Di Tư đã khỏi bệnh. Về nhà ngay. Lan biết là tôi đã về Đà Nẵng ngày đó. Tôi ký tên dưới điện tín là Phúc Thành. Tôi tin rằng bọn chúng

nó không có cách gì chặn thư từ, điện tín của Lan để đọc trước đâu nhưng chúng mình cần thận vẫn hơn. Từ ngày mai, Lan sẽ không nhận được tin gì của tôi nữa. Mua xong du thuyền và làm xong giấy tờ sang tên, tôi sẽ nhờ người lái du thuyền ra Đà Nẵng và tôi trở về Đà Nẵng bằng phi cơ. Chờ mất hai ngày, hai đêm là du thuyền của chúng mình tới bến Đà Nẵng. Tôi sẽ cho thuyền đậu ở nơi khác để bọn chúng nó không biết. Bởi vì sau khi gã Trâu Lăn mất tích, chắc chắn chúng rình rập quanh kho hàng Thanh Long, nơi tôi ngụ, để dò tìm. Sau khi du thuyền tới, chúng ta sẽ ra đi ngay để cho bọn chúng không kịp trở tay...

Nàng ngắt lời tôi:

- Chúng mình sẽ làm cách nào để lên du thuyền mà chúng không biết ?
- Bây giờ chưa phải là lúc chúng mình quyết định chi tiết đó. Theo tôi nghĩ, thế nào cũng có những rắc rối, trở ngại khác mà chúng ta phải thanh toán trước khi có thể ra đi. Nhưng Lan đừng lo Tôi sẽ thu xếp hoàn hảo cho Lan. Khi nào mua xong du thuyền và trở lại đây, tôi sẽ tìm cách liên lạc với Lan sau. Lan có thắc mắc gì không ?
- Không có gì thắc mắc cả. Em hài lòng vì em đã chọn đúng người có thể giúp được em đi thoát..

Tôi nhận thấy nàng cố tình không nói đến Vũ Dương, chồng nàng. Nếu sự thật chỉ có tôi và nàng lên chiếc du thuyền ra khơi, cuộc đời sẽ thần tiên biết bao ?

Tội vôi vĩa xua đuổi những hình ảnh tưởng tượng đó ra khỏi óc tôi. Tưởng tượng tôi ra đi cùng nàng trên du thuyền, chỉ một mình nàng và tôi thôi, là một tưởng tượng tai hại.
- Có anh giúp, em tin tưởng là em sẽ thoát —
Nàng tiếp — Em không còn cô đơn và sợ hãi nữa.

Trong giây phút tôi quên mất hoàn cảnh gay gắt và đầy nguy nan mà tôi vừa dấn thân vào, tôi quên xác gã Trâu Lăn nằm dưới cầu tàu quên bọn côn đồ sẵn sàng giết người. Quên cả người chồng tôi chưa hề gặp của nàng. Chỉ có nàng và tôi ở bên nhau, trên một bãi biển vắng đêm khuya sóng biển như thì thầm.
Rồi tưởng tượng, mặc dầu bị xua đuổi, vẫn trở lại lôi cuốn tôi. Tôi quên cả chuyện nàng chỉ gần tôi vì tôi có thể đưa vợ chồng nàng trốn đi khỏi nước. Cảnh bãi biển vắng ban đêm giúp cho tưởng tượng của tôi tăng trưởng. Không ai đưa nhau tới đây để bàn chuyện mua du thuyền, gửi điện tín... ký ngân phiếu. Người ta đưa nhau đến đây để được gần với nhau, được yêu nhau, hôn

nhau.
Tôi chỉ cần vòng tay ra là ôm được nàng...

Nhưng người đàn bà là vợ một người khác. Có thể là nàng rất yêu chồng nàng, có thể là nàng sẵn sàng hy sinh cho tình yêu chồng. Chưa có bằng chứng gì cho tôi có quyền nghi ngờ là nàng không yêu chồng. Tôi không có quyền lợi dụng tình trạng cô đơn đang cần giúp đỡ của nàng để ép nàng phải thuận cho tôi hôn nàng. Cái hôn ấy là một sự cưỡng hiếp. Tôi tuy đang thiếu đàn bà, tuy nàng thật đẹp và đa tình, quyến rũ và tuy tôi chỉ cần làm một cử chỉ nhỏ là ôm được nàng, hôn nàng, xong tôi không muốn cưỡng hiếp.

Sự tự chủ làm tôi trở thành lỗ mãng:

- Còn ông chồng của Lan thì sao ? Tôi đột ngột hỏi — Tôi phải tính đến chuyện làm sao đưa được ông ấy yên lành ra khỏi nhà và lên du thuyền. Ông ấy đang trốn trong nhà Lan phải không ?

Nàng ngạc nhiên :

- Phải. Nhưng tại sao anh biết ?
- Không có gì khó đoán. Tôi đoán ra. Vừa rồi Lan có kể rằng trong lúc Lan đi vắng bọn tên Khôi bác sĩ lại tới lục soát nhà Lan. Phải có người nào đó ở nhà cho Lan biết chuyện ấy. Người đó có thể là ông Vũ Dương.

Nàng gạt đầu :

- Anh đoán đúng. Anh tinh thật. Khi nói chuyện với anh chuyện ấy, em thật không nghĩ đến chuyện anh có thể nhân đó đoán biết chồng em hiện có mặt trong nhà..
- Nói rõ hơn cho tôi biết về trường hợp lần tránh của ông Vũ Dương. Tại sao ông ấy phải lần tránh và tại sao bọn côn đồ lại không tìm thấy ông ấy trong nhà ?

Sự bất mãn vì ý muốn bị kìm hãm làm tôi lỗ mãng hơn là tôi tưởng, tôi hỏi nàng như dự thẩm hỏi cung can phạm

Nàng ngồi dựa lưng lên thành ghế, ngửa mặt nhìn lên trời đêm qua khung kiếng xe, nàng hút vào vài hơi thuốc lá Salem trước khi nói:
- Em cũng đang muốn nói rõ hơn cho anh biết. Chuyện của chúng em có thể tóm tắt như vậy : vợ chồng em lần trốn, nói đúng hơn là chồng em phải tránh mặt, đã hai tháng nay rồi. Chúng em tìm cách đi khỏi nước nhưng chưa tìm ra. Lúc đầu chúng em nghĩ bọn côn đồ không biết gì nhiều về em, chúng chỉ giao thiệp với chồng em mà thôi, nhưng chúng em đã lầm. Khi em xuất hiện ở Đà Nẵng, bọn chúng biết ngay và tên Khôi tới ngay Đà Nẵng dò la, theo dõi em. Lẽ ra chồng

em đi tìm người và mua tàu, nhưng vì bọn chúng, em phải đi thay chồng em. May mà người đầu tiên em liên lạc lại là anh, nếu gặp người nào khác, không những là chúng em không đi được mà còn bị thêm một người làm phiền nữa.

Như em đã nói với anh, chồng em trước kia là một phi công trong quân đội. chồng em đã giải ngũ mấy năm rồi và nhờ quen biết nhiều, chồng em được mời làm đại diện cho Công Ty Bảo Hiểm Benson. Trụ sở chính của công ty này ở Hoa Kỳ và chi nhánh Đông Nam Á của Công ty đặt ở Manila. Bên ngoài công ty là bảo hiểm hàng hải nhưng bên trong, một số nhân vật chủ chốt trong ban quản trị của công ty này chỉ huy một tổ chức buôn lậu quốc tế. Họ có phi cơ riêng và chồng em, nhờ biết lái máy bay, nên vẫn thường lái phi cơ của công ty đi lại những thủ đô lớn ở Đông Nam Á, như đi Manila, Hồng Kông, Macao, Tokyo. Những phi cơ đó chuyên chở hàng lậu. Có khi là vàng, khi thì kim cương, có cả những chuyến chở ma túy. Chồng em trên nguyên tắc, không được biết số hàng lậu trên phi cơ là hàng gì, trị giá bao nhiêu tiền, anh chỉ biết lái phi cơ về đến nơi và sau mỗi lần như thế, trương mục gửi tiền của chồng em ở ngân hàng lại có thêm một khoản tiền. Công việc làm ăn đều đặn như thế cho đến cách đây ba tháng, chính phủ Việt Nam hợp tác với chính phủ Hoa Kỳ phát động một chiến dịch bài trừ ma túy lớn, văn phòng Benson ở Saigon bị xét bắt ngờ vì nhiều tài liệu về buôn bán ma túy, hàng lậu trong văn phòng bị họ lấy được. Khi đó, chồng em đang bay một phi cơ từ Manila về Saigon. Những người bạn của chồng em kịp thời báo tin được cho chồng em hay ngay lúc phi cơ đang bay giữa biển. Chồng em được lệnh cho phi cơ chim xuống biển với số hàng trong đó để phi tang. Chồng em thoát được ra ngoài phi cơ và nhờ có áo phao nên nổi được mấy tiếng đồng hồ trên biển và được một chiếc tàu buôn cứu sống. Không may cho chồng em là tàu buôn lại đi về Saigon. Nếu tàu đi Manila hay Singapore thì chồng em có thể đến những nơi đó và thoát.

Bây giờ nếu chồng em qua được tới Manila, những người bạn thế lực của chồng em ở đó có thể bao bọc chồng em được. Về đến bến Saigon chồng em trốn được lên thành phố trước khi cảnh sát kịp đến bắt. Đó là một may mắn nhỏ nhưng ngay sau đó chồng em gặp một nguy hiểm lớn. Bọn tên Khôi mà anh đã gặp đó thuộc một tổ chức buôn lậu khác ở Việt Nam. Chúng do biết chồng em chở trên phi cơ về một số hàng mà chúng muốn bắt sống chồng em để cướp số hàng ấy. Có thể là chúng nghi rằng chồng em đã đem được số hàng đó về nước. Nhưng nếu

chúng bắt được chồng em, chúng sẽ không ngần ngại dùng cách tra tấn và đặng nào chồng em cũng phải chết vì chúng. Chồng em không thể nhờ cảnh sát can thiệp được là vì thế.

Bọn chúng nghi là có chồng em trong nhà nhưng chúng khó lòng bắt được chồng em trong đó. Chồng em trốn ở trên trần nhà, ăn ngủ luôn trên đó. Lối lên trần nhà kín lắm, muốn lên đó phải chui vào trong tủ áo. Tủ áo được xây trong tường kín lên đến trần nhà. Chỉ một mình em biết lối. Cũng có thể là bọn chúng đã nghĩ rằng chồng em đi khỏi nước rồi hay trốn ở nơi khác nhưng chúng vẫn bám sát em, vì chỉ có em là mấu liên lạc duy nhất giữa chúng và chồng em. Có thể chúng bám sát em vì nghĩ rằng trước sau gì em cũng vô tình dẫn chúng đến nơi chồng em nấp, hoặc chồng em có thể lén về nơi em ở. Chúng mượn một vi-la ở trước vi-la em ở hiện nay, ở đó chúng có thể kiểm soát nhà em cả ngày lẫn đêm. Em biết bọn chúng theo dõi em từ lâu, tên Khôi có gặp em để đề nghị em hợp tác với y, cho y được gặp chồng em, y hứa danh dự là sẽ không làm hại chồng em, y chỉ muốn chồng em hợp tác. Em không ngờ chúng dám làm dữ với em. Trưa nay chúng đánh em lần thứ nhất. Thực tình là em lo.. Nếu chúng tái diễn trò đó, không biết em có đủ sức chịu đựng hay không.

Nàng ngừng nói, im lặng vài giây rồi tiếp:

- Số hàng trong phi cơ là kim cương. Và đô-la. Tới 100,000 đô-la. Chồng em phải đi khỏi nước bằng mọi cách, mọi giá nếu ở lại là.. chết. Nếu không sang được tới Manila, chúng em cũng có thể sống được yên ổn. Chồng em còn một số tiền gửi ở ngân hàng bên đó và như em đã nói, còn có bạn thế lực. Ở Việt Nam, chồng em hết tiền rồi, trương mục của công ty đã bị sai áp. Chồng em không còn một xu nhỏ.

- Lan vừa mới ký cho tôi ngân phiếu 2 triệu đồng mà ?

- Đây là tiền riêng của Lan. Đúng ra cũng là tiền của chồng Lan nhưng bỏ vào trương mục do em đứng tên. Vì chồng em vẫn sợ có ngày bị bắt, trương mục bị sai áp hoặc phải ở lại ngoại quốc bắt chột không trở về được nên để sẵn khoản tiền đó cho em. Để em sống và tìm cách đi ra ngoại quốc với chồng em. Đó là khoản tiền cuối cùng ở Việt Nam của vợ chồng em. Nói đúng ra, tiền chồng em để cho em cũng chỉ có từng ấy. Em còn một số nữ trang có thể bán được dễ dàng và chiếc xe Falcon. Em đã bán xe cho một nhà mua xe hơi ở đây nhưng còn giữ lại để đi được một tháng nữa.

Tôi suy nghĩ đến một tình trạng mới: khi Diễm Lan ký cho tôi tám chi phiếu 2 triệu đồng một

cách dễ dàng, tôi đã nghĩ rằng nàng có rất nhiều tiền. Phải có nhiều triệu bạc người ta mới chi ra 2 triệu một cách thản nhiên, chóng vách như thế. Và tôi còn nghĩ rằng nếu tôi lãnh tiền và lẩn đi, nàng sẽ không làm gì được tôi và vợ chồng nàng cũng chẳng đau đớn gì lắm. Nhưng nếu đây là số tiền cuối cùng của nàng thì lại khác. Lại thêm một lý do để tôi không thể bỏ rơi nàng. Nếu đúng như nàng nói, nàng là người đàn bà quyết định nhanh và can đảm hơn nhiều anh đàn ông có tiền ở cõi đời này. Khi cần tiền, nàng biết liều. Đàn bà như nàng quả thật quá hiếm.

- Nếu vậy — tôi nói — Tôi có thể tìm mua một du thuyền rẻ tiền hơn. Xong việc tìm mua sẽ mất thêm thì giờ.

Nàng lắc đầu :

- Không. Em không muốn vượt biển trên một du thuyền quá rẻ tiền. Em cũng đã hỏi qua rồi, giá tiền một du thuyền vượt biển được bây giờ phải trên dưới 2 triệu đồng. Không thể rẻ hơn. Nhiều khi chỉ vì hà tiện một chút mà hỏng tất cả. Hai nữa, em vẫn tin rằng với một du thuyền có máy tốt và trang bị đầy đủ, chúng mình có thể vớt được số kim cương và đô la đó. Vớt được thì thiếu gì tiền.

Tôi lại là người nhắc nàng phải lo xa:

- Cũng được. Tôi làm theo ý em nhưng em cũng phải nghĩ đến em sẽ ra sao, nếu có chuyện gì xảy ra với tôi.

Nàng nói ngay, như đó là chuyện rất thường:

- Đàn bà có linh tính. Em tin ở linh tính của em. Nếu anh hỏi vì sao, em không thể trả lời được xong em tin rằng anh sẽ dùng khoản tiền này để mua tàu và anh sẽ mang được chúng em ra khỏi nước. Em tin rằng linh tính của em không sai.

- Vậy thì xong rồi, Tôi hy vọng tôi sẽ không làm cho Lan phải thất vọng. Chúng ta cứ như thế mà hành động. Bây giờ cho tôi được nói với Lan một câu ngoài chuyện hợp tác...

- Có chuyện gì anh cần nói, anh cứ nói...

- Tôi rất tiếc tôi không phải là chủ nhân một du thuyền. Nếu tôi làm chủ du thuyền, tôi sẽ sốt sắng và hân hạnh mời Lan cùng đi với tôi đến bao giờ Lan chán biển thì thôi. Với điều kiện là mời Lan đi một mình...

Tuy đã tự cảnh giác, tôi vẫn nói ra lời tôi không có quyền nói. Nhưng để cho người đàn bà có chồng biết rằng nàng đẹp, nàng quyến rũ và cuộc đời còn có người đàn ông khác ngoài chồng nàng ao ước được gần nàng không phải là một trọng tội, miễn là thành thật. Nếu chúng ta không chịu nói ra những lời chúng ta muốn nói Thượng Đế còn sinh ra lời nói để làm gì ? Nàng yên lặng một lúc lâu và tôi cũng yên lặng, tự hỏi nàng đang nghĩ gì, nàng sẽ làm gì ? Tôi

không có thì giờ thắc mắc, vì ngay sau đó sự kiện dồn dập xảy ra.

Nàng nhào người về phía tôi, hai vòng tay nàng choàng lên cổ tôi và tôi như chiếc thuyền nhỏ bị làn sóng lớn đè lên. Vòng tay tôi bỗng đầy những Diễm Lan. Tôi ôm gi lấy nàng và hôn nàng như chưa bao giờ tôi ôm và hôn một người đàn bà nào như thế.

Cũng ngay sau đó tôi biết nàng không ôm chầm lấy tôi vì dục tình mà là vì có người đến. Chúng tôi phải đóng kịch ái ân để che mắt bọn côn đồ vừa đến hai bên xe, để chúng tưởng tôi là tình nhân của nàng chứ không phải là kẻ hợp tác với nàng để đưa chồng nàng đi thoát tay bọn chúng.

Tôi không thích đóng kịch nhưng trong giây phút ngắn mà nồng say ấy tôi cũng đủ thì giờ để nghĩ rằng nếu phải đóng kịch như thế này tôi có thể đóng kịch được suốt đời.

Một giọng nói vừa chế riễu vừa bực dọc vang lên bên tai tôi:

- Đủ rồi đi được. Hôn hít vừa thôi, mồn hết môi không còn ăn uống được bi giờ.

Chúng tôi rời nhau như một cặp tình nhân vụng trộm bị bắt quả tang đang mùi mẫn. Một ánh đèn pin chiếu vào mặt tôi. Diễm Lan sợ hãi thực sự còn tôi, tôi muốn cười phá lên vì chuyện bọn côn đồ tưởng lầm tôi là tình nhân của nàng.

Tên cầm đầu thốt sau tiếng chửi thề :

- ... Đại ca. Thăng này đâu phải là Vũ Dương. Lo mừng lẫn lộn trong tôi, tôi mừng vì bọn chúng không nghe được câu chuyện giữa tôi và Diễm Lan, không biết chuyện tôi đang giữ tám séc 2 triệu nàng ký, lo vì với ánh đèn pin chiếu thẳng vào mặt như vậy, chúng sẽ nhìn thấy những nét xây sát trên mặt tôi, và biết rằng tôi có xung đột với tên Quý Xe Tăng.

Tôi choá mắt không nhìn thấy gì nhưng biết là có tên Khôi, vì tôi nghe tiếng y:

- Quý nó đến hỏi thăm sức khỏe mày hồi tối nay, phải không ?

Nếu tôi chối, y sẽ không tin. Và tôi cũng không thể chối được với từng này chứng cứ trên mặt. Nếu tôi chối, tôi còn sợ chúng nổi khùng và hung dữ hơn. Hai nữa, dù tôi có chối cũng không được, chúng sẽ đến hỏi ông Tám gác dan và biết dễ dàng. Cách hay nhất là nhận nhưng đánh lạc hướng chúng. Tôi vờ chối :

(Còn tiếp kỳ sau)

Giải trí có giải thưởng SUDOKU

Luật chơi: Có tất cả 9 hàng, 9 cột và 9 khung. Số từ 1 đến 9 chỉ được xuất hiện một lần ở mỗi hàng, mỗi cột và mỗi khung.

Giải thưởng: giải đáp đúng sẽ được tặng nửa năm báo VNNS (4 số). Giải trúng quý độc giả cũng có thể gửi tặng người thân. Đáp số xin gửi về địa chỉ tòa soạn trước ngày 22-09-2019.

Độc giả trúng giải thưởng:

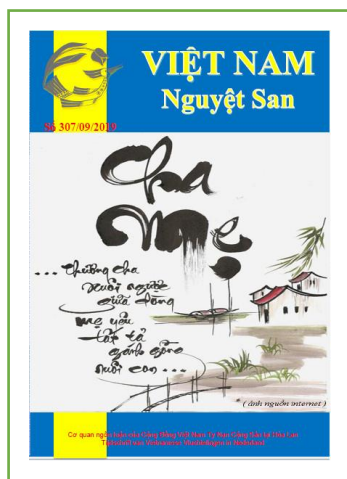
Mẫu giới thiệu VNNS đến gia đình bè bạn

- tên người giới thiệu: .....
- số độc giả:.....
- địa chỉ:.....
- giới thiệu độc giả mới tên: .....
- địa chỉ:.....

Giới thiệu 1 độc giả mới sẽ nhận được giải thưởng 6 tháng báo VNNS.

		2					5	
	9			3				1
4		1			7			
				9	4		2	5
		9		5		8		
5	7		3	8				
			8			6		3
1				2			4	
	4					9		

ĐỌC VÀ ỦNG HỘ BÁO VIỆT NAM NGUYỆT SAN

30 € / 1 năm

Địa chỉ liên lạc

Tòa Soạn báo Việt Nam Nguyệt San
Van Der Hagenstraat 711- 6717DK –Ede

E-Mail: vietbaohoalan@yahoo.com

Tel: +31 (0)318-640625

IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

“ Đồng hành cùng Quốc Nội BCH/CĐ kính mời quý đồng hương tham gia biểu tình lên tiếng chống Trung Cộng xâm phạm chủ quyền bãi Tư Chính lãnh hải Việt Nam của chúng ta vào ngày 20/10/2019 từ 13 giờ đến 15 giờ trước sứ quán Trung Cộng tại Den- Haag.”

Truyền Thông Xã Hội Dân Sự

Lts. Trong số này VNNS xin hân hạnh giới thiệu đến quý độc giả bài viết đang được lan truyền rộng rãi trên các diễn đàn xã hội dân sự của facebooker Chiêu Anh Nguyễn từ Sài Gòn. Kính mời quý độc giả theo dõi sau đây:

* * *

Cô bé Nguyễn Đặng Minh Mẫn qua lời kể Nguyễn Chiêu Anh

THUYỀN NHÂN

Cô ấy là một thuyền nhân tí hon. 4 tuổi theo gia đình lênh đênh trên biển đi tìm tự do. Qua bốn trại tị nạn, lao đao khổ khó nhưng những năm tháng ấy cũng đã kịp hình thành ý thức về tự do và quan trọng hơn, suốt 8 năm tị nạn trên đất Thái, cô đã tìm ra lẽ sống và niềm tin của cuộc đời. Cô xin được học giáo lý để được rửa tội theo chân Chúa.

12 tuổi, cái độ tuổi ham ăn ham chơi của đa số bạn đồng lứa thì cô bắt đầu chạm cú shock đầu tiên của đời mình. 12 tuổi cô cùng gia đình bị trả ngược về Việt Nam. Do ngày vượt biển đến trại tị nạn đã quá ngày tiếp nhận thuyền nhân, cả nhà cô bị trả về với tâm thế bị cưỡng bức, không một mảnh giấy cầm tay.

Nguyễn Đặng Minh Mẫn (hình Chiêu Anh Nguyễn)

Cô về Trà Vinh nhập học lớp 4 và hành trình học tập của cô cũng bắt đầu lao đao theo những định kiến của chế độ đặt ra cho những "kẻ phản quốc".

"Kẻ phản quốc" cũng là câu nói cửa miệng của thầy cô trong trường khi nói tới tên Mẫn. Thầy giáo chủ nhiệm cấp 2 nói với cô "chỉ có những đứa phản quốc mới bỏ đi vượt biên thôi". Sau khoá sơ cấp Dục (cô học cho Cha Mẹ an lòng) cô quyết định thôi học vì cô biết có tiếp tục hành trình trường lớp cô cũng sẽ không thể vươn lên được trong cái xã hội nhỏ hẹp kia với những định kiến lệch lạc thiếu tình người đến độ bệnh hoạn.

Vốn dĩ gia đình xuất thân từ nền Cộng Hoà nên việc sống và hoà nhập với nhận thức của xã hội và những người được mua chuộc để theo dõi cô cùng gia đình là một điều không thể.

Thị xã Trà Vinh nhỏ hẹp không thoả mãn được ý thức về tự do cũng như mong muốn về quyền được làm người đúng nghĩa mà cô đã sớm được gieo trồng và phát triển.

Hằng đêm, ngoài việc đọc kinh cầu nguyện thì việc dò đài Radio trên sóng quốc tế cũng là một niềm vui sống và hi vọng của cô gái 24 tuổi đời. Cô biết được phía bên ngoài kia, thế giới của những người Việt lưu vong, lòng yêu nước vẫn luôn âm ỷ, cô biết nhiều hơn và ý thức nhiều hơn về lòng yêu nước của bản thân.

25 tuổi cô quyết định rời bỏ Trà Vinh lên Sài Gòn tìm những người cùng chí hướng, cùng suy nghĩ và cùng một nhận thức về yêu nước về tự do. 25 tuổi cô phải thay đổi chỗ ở liên tục vì sự đeo bám của công an, an ninh và sự quấy nhiễu của bọn họ, áp lực lên gia đình cô ở quê nhà.

Những hình ảnh của cô trong những cuộc biểu tình, biểu ngữ về Hoàng Sa- Trường Sa và tinh thần dân tộc của cô một ngày một dày thêm trong tủ hồ sơ an ninh về những kẻ phản động. Cô bị bắt tại sân bay cùng Mẹ và anh trai trong một chuyến bay về lại Việt Nam sau những ngày giao lưu gặp gỡ các bạn bè Việt Nam lưu vong trên khắp thế giới. Sau hai đợt Sơ thẩm- Phúc Thẩm cô bị kêu án 8 năm do tội danh phản quốc và lôi kéo đồng bọn (bao gồm Mẹ và anh trai)

Mẹ cô bị kêu án 3 năm, anh trai sau gần hai năm tạm giam được thả về và hưởng án treo. Suốt 8 năm trong lao tù, không ít lần cộng sản yêu cầu thỏa thuận cùng cô để cô được giảm án nhưng cô đều từ chối vì không bao giờ bắt tay hay thỏa thuận gì với cộng sản. 8 năm lừng lững và ung dung bước ra khỏi trại giam, cô về với tâm thế ngẩng cao đầu, được hỏi về những năm tháng tù đầy, cô bé cười rất tươi và trả lời tôi: *“Suốt tám năm em được Đức Mẹ che chở, em hay nằm mơ thấy Đức Mẹ đưa tay ra cho em nắm, và suốt những tháng năm đó em thấy mình đủ sức chị à. Đừng ai hỏi em có hối hận không vì em trả lời một lần duy nhất là em không bao giờ hối hận đâu.”* 😊

8 năm lưu vong trên đất Thái trải qua 4 trại tị nạn và 8 năm tù đầy trên đất Việt Nam cũng trải qua 4 trại tù khủng khiếp nhất. 16 năm tuổi đời của cô đã trôi qua như thế.

Có ai cảm thấy mình quá nhỏ bé trước cô ấy như tôi không? ♥️☐

Vliet Service

Reparatie van koelcel, vriescel, koelapparatuur, airco, softijsmachine, ventilatie, Keuken afzuigventilatie, verwarming ketels, geyser, boiler, friteuse, opwarming- apparatuur, magnetron, oven, vaat wasmachine, gasapparatuur, koffie-espresso, luchtbehandelingkast, zak filters, koolstof filters.

**Verkoop van horeca-
apparatuur.**

Contact dhr Vliet Nguyen
Tel. 030-2688630
Mob. 06-44464380

Nhà hàng Deli Tasty

**Cần 2 nhân viên giúp việc nhà bếp
và 2 nhân viên phục vụ khách (chạy
bàn).**

Mọi chi tiết xin lạc qua địa chỉ:

Deli Tasty
Meent 40
3011 JL Rotterdam
Email: naambestelling@live.nl
M: 010-4111116

Cười Chút Chơi

HẠNH KIỂM TỐT

Hai ông hàng xóm gặp nhau:

- Hôm nay sao trông sắc diện anh tươi tỉnh thế? Chắc có gì vui lắm?
- Tôi thấy tự hào vì thằng con trai. Hôm qua tôi nhận được bản thông báo, dạo này hạnh kiểm của cháu rất tốt. Cuối năm, cháu sẽ ra tù trước thời hạn...

BÓ TAY

- Hùng: Thằng Nam giỏi toán nhất lớp tứ mà nó cũng phải chịu bó tay trước đề toán đấy!
- Hạnh: Đề toán khó đến thế ư?
- Hùng: Không! Dễ lắm nhưng vì tay nó bị bó bột nên không viết được.

PHẢI NÓI CHÍNH XÁC MỚI ĐƯỢC

Một ông đi trong công viên thấy chiếc ghế đá có một gã đang ngồi, bên dưới có một con chó. Ông cũng muốn ngồi, nhưng ngại con chó nom có vẻ dữ, nên hỏi gã kia:

- Con chó của ông có cắn người không?
- Con chó của tôi thì không cắn ai.
- Người đàn ông ngồi xuống ghế, bị con chó táp cho một miếng. Ông tức giận nói:
- Thế mà ông bảo là con chó của ông không cắn ai.
- Thưa ông, tôi không bảo con chó này là của tôi.

KHÔNG THỂ TIN TƯỞNG

Bác sĩ trưởng khoa hồi bệnh nhân đang thờ hồng học trong hành lang:

- Sắp bắt đầu mổ cho anh, tại sao anh lại bỏ chạy khỏi phòng giải phẫu?
- Vì cô y tá nói: "Yêu cầu không hoảng loạn như vậy. Mổ ruột thừa là một phẫu thuật đơn giản nhất trong tất cả các loại phẫu thuật...".
- Thì đúng là như thế chứ sao!
- Nhưng mà cô ấy không nói với tôi mà nói với anh bác sĩ trẻ đang cầm con dao mổ...

MÀY ĐỂ CHO NÓ MỘT CHÚT...

Xưa, có một anh học trò nghèo rất thông minh, thuê một căn nhà ở trọ trong phố. Đối diện với nhà anh là nhà một bà cụ chuyên nghề quay tợ, có một cô con gái út rất nét na thùy mị, chăm việc bếp núc.

Bà cụ thường đe bọn thanh niên hàng xóm: – Có già ở đây, bọn bây đừng hòng lém phéng đến con út.

Một ngày kia. Lúc bà cụ đang quay tợ, cô út nấu ăn dưới bếp, anh học trò cầm một cái chén nhỏ xíu sang nhà bà cụ:

– Thưa bác, hôm nay cháu nấu ăn quên mua nước mắm, bác cho cháu xin một muống. Thấy anh học trò ăn nói dễ thương nên bà cụ cũng dễ dãi:

– Ừ con cứ xuống bếp nói con út đưa cho. Anh học trò đi xuống bếp, giấu cái chén tỉnh bơ nói:

– Cô út, bác nói cô cho tôi... nắm tay cô một chút.

Cô út sợ quá la toáng lên:

– Má ơi! Anh này ảnh kêu...

- Thì may để cho nó một chút. Có mất cái gì đâu! Cô Út đành đứng im cho anh nắm tay.

Ba hôm sau, anh học trò lại sang:

– Thưa bác, cho con xin một củ hành nhỏ.

- Con cứ xuống bếp nói con Út đưa cho.

Anh ta lại xuống bếp:

– Cô Út, bác nói cô cho tui hun cô một cái.

Cô Út la lớn: – Má ơi! Anh này ảnh đòi...

- Thì may cứ để cho nó một chút...

Cô Út đành để cho anh ta hun.

Cứ thế khi thì hạt tiêu, trái ớt, khi thì muống muối, hạt đường, cô Út cứ đành phải "cho một chút...".

Một thời gian sau, anh ta đã được ở... về nhà bà cụ.

ĐẾN CHẾT VẪN CÒN LÀM LẪN..

Hai vợ chồng nọ có 5 đứa con: 4 đứa đầu thì trắng trẻo xinh đẹp, chỉ có đứa út đen đũi, xấu xí. Người chồng nghi ngờ nhưng không dám nói ra. Đến lúc lâm chung, mới ra hiệu gọi bà vợ lại hỏi:

- Tôi sắp đi đây, trước khi chết tôi hỏi thật bà một điều. Thằng út...

- Thằng út làm sao?

- Nó có thật sự... là con của tôi không?

- Đến giờ phút này thì tôi cũng không giấu giếm gì ông. Thằng út... mới thật sự là con của ông. Ông chồng, tai đã lằng đằng, nên đã mỉm cười ra đi.

Lời Tò soạn

Kính thưa quý ACE cộng tác viên, cùng quý độc giả kính mến,

Tòa soạn xin chân thành cảm ơn quý độc giả đã ủng hộ báo vnns và cảm ơn quý anh chị em cộng tác viên dù mùa hè bận rộn sinh hoạt với gia đình nhưng cũng đã cố gắng gửi bài đúng thời hạn giúp cho tòa soạn kịp phát hành đúng theo lịch định.

VNNS sẽ phát hành số báo 308 tháng 13/10 /2019 với chủ đề “ **Tình bạn** “
 Bài vở xin quý vị cộng tác viên gửi bài về tòa soạn trước ngày 13/10/2019 theo địa chỉ
 Vietbaohoalan@yahoo.com.

Tòa soạn VNNS xin chân thành cảm ơn và kính chúc quý vị cùng gia quyến nhiều sức khỏe.

Trân trọng

Tòa soạn Việt Nam Nguyệt San

* Lưu ý:

- Quý vị khi trả tiền báo nhớ ghi số độc giả của mình cho tòa soạn để cập nhật .
- Và quý độc giả có con, cháu đóng tiền báo giúp xin lưu ý nhớ ghi tên độc giả và số độc giả của người nhận báo.
- Tòa soạn thường gửi giấy báo nhắc nhở quý độc giả gần hết hạn báo là việc làm thường xuyên, vì có một số độc giả vì bận rộn công việc nên quên. nếu độc giả đã đóng tiền thì xin thông cảm và tắt nhiên danh sách đã được cập nhật.

Xin chân thành cảm ơn

VNNS

Danh sách độc giả đóng tiền báo từ ngày 22/6/2019 đến 2/9/2019					
số T/T	Ngày tháng	Tên	số Đ/giả	Số tiền	ghi chú
1	22/06/2019	VH Kieu	861	30	
2	23/06/2019	M.T Dinh	873	30	
3	27/06/2019	Nguyen KT	322	30	
4	28/06/2019	XT Tu	351	30	
5	30/06/2019	C.H.Le	566	30	
6	01/07/2019	Ngo , Quan	862	30	
7	13/07/2019	Autoschalde Hung Nguyen		630	1 năm quảng cáo và báo
8	05/08/2019	Ngoc chi Snacks	878	30	
9	17/08/2019	Q.L.Hong	239	30	
10	20/08/2019	TV,Thai Ta	718	30	
11	26/08/2019	Vu Thi Lua	753	30	
12	27/08/2019	NQ.Nguyen-TTK guyen	597	30	

Thu Tình

Nhạc : Nguyễn Quyết Thắng

Lời : Đoàn Văn Khánh

$\text{♩} = 70$

Bao năm hoang phế đời mây, bao năm xao xác rừng cây, bao
 (Bơ vơ như lá vàng bay, lang thang như gió mùa thu, ta
 năm bao tháng ngày qua ngày trôi qua. Nghe xa giống bão ngàn khơi, nghe
 thương ta sống lẻ loi mình ta thôi. Sương rơi khuya khoắt cảnh khô, trăng
 xa mưa khóc trầm luân, nghe xa nghe bỗng chợt gần như bóng. (Bơ..
 non heo hút trời cao, tay măng thao thức sầu đời ai ....
 hay. Chao ơi ai xui hết sức tình cờ, quen nhau thương
 nhau còn ngỡ chiêm bao, hừng đông nắng sớm vừa lên chắt chiu lời
 chim gọi đàn. Cho em bay bay áo trắng tuyết vời, cho anh theo
 chân người tình hân hoan, và cho ta những niềm tin sắt son cùng nhau hoài. Xa
 kia em thấy gì không, xa kia xa tít mù kia, cheo
 nhau vai sát kê vai, bên nhau khấn khít vòng tay, bên
 leo ngôi giáo đường mơ còn đang mơ, phiêu du lên tháp vàng son, khoan
 nhau ta thấy đời ta dành cho nhau, em ơi lau ngăn lệ đi, em
 thai em bước đầu tiên, rung chuông vang khắp mọi miền yêu dấu. (Bên..
 ơi chan chứa niềm vui, môi thơm mắt biếc rạng ngời nghe .... em.

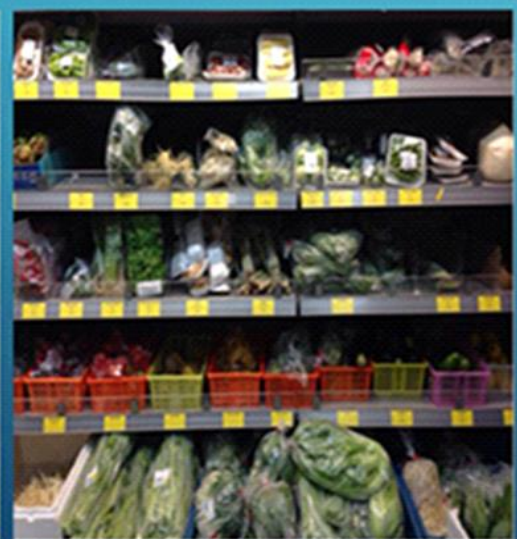
Vietnamese Toko Kim Lan

Bán các thực phẩm Châu Á tươi, khô và đông lạnh bảo đảm chất lượng cao, giá phải chăng, cửa hàng khang trang và đầy đủ các mặt hàng thực phẩm Việt Nam phục vụ quý khách.

Toko Kim Lan tọa lạc tại Nieuwstraat 50

74II LM Deventer.

Telefoon: 0570 644 289

**Vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi.
Xin kính mời !**